

MỤC LỤC

Phần 1	3
Phần 2	17
Phần 3	30
Phần 4	44
Phần 5	63
Phần 6	81
Phần 7	94
Phần 8	110
Phần 9	130
Phần 10	141
Phần 11	153
Phần 12	170
Phần 13	179

PHẦN 1

Nghe chuông gọi cổng vang lên, Hợp Phố ba chân bốn cẳng phóng ra sân.

Mặt cô xù xuống thì thấy Trác. Vừa mở chốt cửa, Phố vừa cầu nhàu:

- Làm người ta tưởng...

Vọt xe vào, Trác ngoác mồm:

- Tưởng thằng Nhím hả? Giờ này nó bận lắm, đẹp cái... tưởng của em vô tử, sau đó khóa kỹ lại là vừa. Anh bảo đảm nó xù rồi.

Hợp Phố nói:

- Ảnh hứa với em chứ bộ.

- Xời! Lời nói thoảng gió bay, hơi đâu em tin nó. Vào nhà dọn cơm cho anh ăn rồi anh chở em đi còn sướng hơn...

Mặc kệ ông anh quý của mình lải nhải, Hợp Phố ngồi xuống thêm nhà, mắt ngóng ra đường.

Hừ! Cái lão... lờm chờm này dám cho cô leo cây. Nếu biết vậy lúc nãy cô đạp xe đi cho xong. Đưa chân đá mạnh vào chiếc balô con cóc. Phố tiếp tục rửa. Nhưng chưa thêm được mấy câu thì nghe tiếng xe dừng ngoài cổng.

Cô bé ôm ba lô ào ào bước ra, giọng hăm hừ:

- Làm gì tới chề dữ vậy... cụ Nhím?

Vẫn thái độ trầm trầm nhưng nghịch ngâm, Ngạn bảo:

- Trề đâu mà trề, tại... người ta ham làm sư phụ quá nên mới thấy như vậy.

Ngồi sau lưng Ngạn, Hợp Phố dẫu môi:

- Xì! Ai thèm ham làm sư phụ chứ!

Ngạn lơ lửng:

- Ai thì người đó biết.

Phố phân bua:

- Dầu gì cũng là lần đầu được hướng dẫn nhóm em vẫn thích đi sớm. Mà em hỏi thật, sao anh tới trễ vậy?

Ngạn âm ự:

- Anh bận tí chuyện riêng, miễn sao đưa em tới câu lạc bộ đúng giờ thôi. Làm ơn đừng tra hỏi nữa OK?

Giọng Hợp Phố ngang ngạnh:

- Biết phiền anh như vậy, em đã đi một mình rồi.

- Xời ời! anh có nói gì đâu cơ chứ! Giỏi giặn quá, hèn chi...

- Hèn chi cái gì?

Ngạn tùm tùm:

- Hèn chi không có tài xế riêng, phải đi nhờ xe anh.

Hợp Phố nuốt nghẹn xuống. Cô hùng hồn tuyên bố:

- Bắt đầu ngày mai, anh không phải chở nữa.

Ngạn xuýt xoa:

- Khỏe.

Hợp Phố mím môi nhảy xuống đường, dầu phải còn cả cây số nữa mới tới nơi.

Cô xóc ba lô, xăm xăm đi mặc xác Ngạn tấp xe vô lễ, kè kè theo một bên.

Anh chép miệng:

- Con nhà võ sao lòng dạ hẹp hòi quá! Anh đùa mà.

Phố Nghiến răng:

- Ai hẹp hòi người đó biết!

Ngạn nhăn nhó:

- Này! Anh đếm tới ba, không lên xe là anh chạy luôn ghen.

Hợp Phố cắn đầu bước đi, không thềm trả lời. Ngạn rồ ga chạy trước. Tự dưng ngực cô nặng trĩu. Cô không hiểu sao chiều nay mình lại gâp với lão Nhím chuyện không đâu. Có phải vì tâm lý căng thẳng không? Phố bỗng tủi thân vì lão Nhím chả thềm năn nỉ cô lấy một câu, đã vậy còn ra lệnh từ một tới ba cô phải trở lên xe. Hừ! Với cô, lão Nhím lúc nào cũng cộc lốc, quyền hành. Lão ỷ từng là sư phụ của Phố nên mới vênh váo thế kia. Trái lại khi nói

chuyện với những người con gái khác, lão ngọt hơn đường cát, mát hơn đường phèn. Suy cho cùng, điều đó là lẽ thường tình, vì anh Trác cũng cùng hội cùng thuyền với lão Nhím. Với em út trong nhà, ảnh lúc nào cũng như sát thủ, nhưng với các cô nàng kết nghĩa huynh muội, ảnh cứ nam hiệp Triển Chiêu. Lão Nhím xem Phố khác nào một thằng con trai, cần gì phải ga lăng cơ chứ. Lão để hào hoa dành cho các tiểu thư yếu điệu kia.

Nuốt chút xót xa vào lòng, Phố bước nhanh hơn. Tới câu lạc bộ thể thao, cô vào phòng thay võ phục. Khi ra sân, Phố đã thấy Ngạn đứng chấp tay sau lưng, nghiêm trang nhìn lũ nhóc đai trắng khởi động. Đây sẽ là nhóm... đệ tử đầu tiên của cô, và lão Nhím đang... dợt bọn chúng để lấy uy thì phải.

- Chị Hợp Phố sẽ phụ trách nhóm của các em. Phải nghe lời chị Phố, và học cho thật tốt nghe không?

Mấy chục cái miệng đồng loạt dạ rân trời. Hợp Phố chột lúng túng khi bao nhiêu là đôi mắt đang hướng về phía mình.

Kéo lại cái đai cho ngay ngắn, Phố cúi uống chào và đồng dục hô hiệu lệnh rồi làm động tác cơ bản cho cả nhóm làm theo.

Liếc Ngạn một cái, cô thấy anh quay đi giấu nụ cười tủm tỉm lúc nào cũng dễ ghét. Chút giận dỗi trẻ con lại dâng trào, Hợp Phố quyết định một lát ra về, sẽ gọi xe ôm, chứ nhất định không thêm... cho Ngạn chở. Thử xem sư huynh có theo năn nỉ sư muội không cho biết!

Nhưng chưa hết buổi tập, Ngạn đã đến gần Phố dặn dò bằng giọng điệu như giữa hai người chưa hề xảy ra chuyện gì:

- Chờ anh ở cổng ghen.

Phố hất mặt lên:

- Hông chờ.

Ngạn cười cầu tài:

- Thôi mà! Anh đói lắm! Mình đi ăn phở.

Hợp Phố vờ vĩnh:

- Phọc-môn không hà, em sợ bị ướp xác lắm.

Ngạn đổi ý nhanh hơn chuyển đài bằng rờ-mốt:

- Nếu thế thì cháo vậy?

Phố nghi ngờ:

- Sao anh tốt thế? Định nhờ vả gì em hả?

Ngạn gãi đầu định lờm chờm:

- Ờ! Thì cũng nhờ tí chút.

Hợp Phố nhíp tay:

- Chuyện gì cũng được, miễn đừng liên quan, dính líu tới Nhã Thi. Em không quen con nhỏ đó đâu.

Mặt Ngạn dài ra:

- Sao lại thế. Thi cùng xóm với em mà!

Giọng cô tỉnh queo:

- Nhưng em đâu có chơi với dân nhà giàu. Berger nhà nó mấy con lợn. Tuy dai đen nhưng em hãi bọn chó lắm. Anh cần gì cứ nhờ ông Trác ấy!

Ngạn kêu lên:

- Đừng làm khó anh nữa mà bé Phố...

Hợp Phố chanh chua:

- Bé Phố! Eo ời! ngọt hơn kẹo caraman nữa. Ai là bé của anh chó! nói chuyện với ông Trác, anh toàn gọi người ta là con nhỏ, là nó không mà. Bây giờ nhờ vả, mới chuyển tong ngọt ngào. Trể đồ rồi Nhím ời!

Dứt lời, cô bé chấp tay sau... đít, mặt hất lên trời, nghênh nghênh nhìn bọn hậu sinh đi quyền xuống tấn.

Ngạn ầm ức quay sang quát nhóm... đệ tử của mình và thừa biết con nhỏ nha đầu kia đang cười khoái trá.

Nằm dang tay dang chân trên giường, mắt mở thao láo nhìn hai con thần lằn chí chóc đuổi nhau, Ngạn ư ử rên:

"Thi ời Thi, Thi biết không Thi. Khi con tim yêu đương lịm chết với đau thương"

Ngạn chưa dứt câu, hai con thần lằn rơi cái bịch xuống sàn khiến mộng làm ca sĩ của anh tắt ngấm. Ngạn cau có mắng:

- Đồ... đồ máu trắng lạnh tanh. Đồ... không tặc hèn hạ chuyên môn thả bom lén lên tập vở, bàn học của người ta. Đồ... trơ trên, giỏi trò yêu nhau trước mắt thiên hạ. Đồ...

Chưa kịp kể thêm tội giống hậu duệ của khủng long, Ngạn nghe mẹ gọi.

- Điện thoại... Nhím!

Lăn một vòng như võ sĩ lăn trên tapi, Ngạn lộn người đứng bật dậy rồi nhảy ba bốn bậc thang xuống nhà.

Giọng Trác vang lên đều giả:

- Ê... thằng kia! tao muốn bán cho mày một tin về em Nhã Thi. Có mua không thì bảo?

Ngạn vội vã:

- Mua, mua chứ.

- Một châu café Trung Nguyên à ghen?

- OK.

Trác khục khặc ho:

- Quân tử nhất ngôn há?

- Ngạn gắt:

- O. Mà... tin gì... bán đại cho rồi?

Trác cười hê hê vào máy:

- Con nhỏ học thêm ở hội Việt - Mỹ, sáu giờ là tan trường. Nếu muốn trồng cây, cứ đứng đợi ngoài cổng.

Ngạn xùi xuống:

- Vậy mà tưởng gì...

- Tưởng gì là tưởng gì? Giả bộ chê để nuốt lời hả... thằng kia?

Ngạn lầu bầu:

- Tao cũng biết nhỏ Thi học thêm ở đó. Nhưng làm cây si, tao không thích.

Trác ra giọng thầy đời:

- Yêu nhau mấy núi cũng trèo. Mày ngại thì đứa khác sẽ xí chỗ đó.

Máu nóng bốc lên, ngạn hỏi tới:

- Đứa nào vậy?

Trác ậm ự:

– Nói tên hồng tiện, nhưng tao biết chắc, ngoài mày ra còn chán vạn thằng ngốc khoái theo nhỏ Thi. Tao nghĩ thằng nào... đẹp trai chai mặt nhất sẽ trúng tuyển. Lì đòn như mày chẳng lẽ không dám chai mặt vì tình?

Ngạn làm thinh. Anh không dễ bị khích, nhưng cứ bồn chồn vì những lời thẳng bạn thân vừa nói.

Nhã Thi của Ngạn nổi tiếng hoa khôi, hiếm thằng con trai nào làm ngơ với cái đẹp, Ngạn cũng thế thôi. Bởi vậy lần đầu gặp Thi, anh đã ngẩn ngơ như mất hồn. Số là cách đây một tuần, Thi đi học về bị bọn côn đồ chặn đường trêu trọc. Ngạn đã ra tay hào hiệp đưa cô nhỏ về tận nhà. Học võ mười mấy năm, lần đầu tiên Ngạn mới có đất dụng. Khi kể lại cho Trác nghe, thằng bạn vàng gật gù khen:

- Mày cứ như lúc Vân Tiên cứu Kiều Nguyệt Nga ấy. Lãng mạn đến mức tao phát ghen lên đấy.

Hôm đó Ngạn đã quả quyết:

- Nhất định tao sẽ chinh phục... em cho bằng được.

Và Trác đã đốc vào:

- Trai tài luôn xứng với gái sắc. Cố lên... Nhím! Tao ủng hộ mày hết mình.

Ngạn ngần ngừ một chút rồi hạ giọng:

- Mày nói với nhỏ Phố chiều nay tao không tập, nó quản lý giùm luôn nhóm của tao.

Trác chép miệng:

- OK! Tao sẽ bảo. Cứ an tâm trồng cây! Ngày mai chiều đái tao cà phê là được rồi! Stop hí?

Ngạn nhìn đồng hồ rồi chạy vào nhà tắm, tắm vội tắm vàng. Anh chọn chiếc áo sơ mi Việt Tiến sọc ca rô đúng model, chiếc quần jean Armani bà dì vừa gửi về rồi đứng sầm soi trước gương. Đây đúng là trái với thói quen của anh, nhưng đi... tán gái mà, phải chịu khó một chút chứ.

Ngắm nghía mãi, Ngạn mỉm cười hài lòng. Với bộ dạng này, đi... cua đào cũng không đến nỗi tệ. Tự tin như một võ sĩ sắp thượng đài, Ngạn lên xe.

Tối công trường vừa đúng giờ tan học, Ngạn chong mắt tìm và nghe trái tim nhảy một điệu rộn ràng khi thấy dáng hoa khôi của Nhã Thi trên chiếc Dream lùn.

Điệu nghệ như một tay chơi thứ thiệt, anh vọt xe tới sát bên Thi, giọng thật vui:

- Chào!

Cô bé sững sốt khi nhận ra kẻ kè theo mình là Ngạn. Nhưng thay vì bồn vĩa chào như anh, Nhã Thi chỉ mỉm cười đáp lại.

Ngạn vờ vịt:

- Không ngờ gặp lại em. Vẫn khoẻ chứ bé?

Nhã Thi dè dặt gật đầu rồi tăng ga. Rõ ràng cô bé không muốn bắt chuyện với Ngạn, dù anh từng là... ân nhân của Thi.

Ngạn kiên trì bám theo một bên. Tối ngã tư, Thi cho xe rẽ phải, anh cũng tà tà thả theo.

Giọng cô bé khó chịu:

- Xin anh đừng kè theo tôi như vậy?

Ngạn tỉnh bơ:

- Chúng ta chung đường ấy chứ!

- Nếu thế anh chạy trước hoặc sau tôi, chớ sao song song thế này. Tôi không thích.

Ngạn mềm mỏng:

- Tôi sẽ chạy... xê ra một chút nhưng khoảng cách đủ để có thể ngắm nhìn em. Đồng ý chứ Nhã Thi?

Thi có vẻ ngạc nhiên khi nghe Ngạn gọi đúng tên mình. Nhưng vốn là tiểu thư, cô đâu thích kiểu tán tỉnh ngoài đường đầy bụi bặm này. Thi khinh khỉnh không thèm hé môi trả lời mà lại phóng nhanh hơn.

Ngạn thần nhiên bám theo. Anh huýt sáo liên tục. Dù đang bực bội, Thi cũng phải thầm khen gã ân nhân ngoài phố này huýt sáo thật hay. Ngoài đường đông đúc, ồn ào nhưng những âm thanh trầm bổng ấy cứ khiến cô chú ý nghe và thấy thích thích mới lạ.

Bất ngờ Ngạn im bất khiến Nhã Thi hơi hẫng. Cô quay sang nhìn và bắt gặp nụ cười tự tin lẫn quyến rũ của gã.

Chỉ đợi phút giây hiếm có này, Ngạn liền ngỏ ý:

- Tôi muốn là bạn em!

Nhã Thi nhếch môi vì lời đề nghị táo bạo của Ngạn. Cô ném trả lại một cái nhìn cảnh cáo, nhưng anh phớt lờ và tự giới thiệu:

- Tôi là Ngạn.

Lạnh lùng giữ chặt tay lái, Thi chăm chú nhìn đường. Thái độ dửng dưng của Nhã Thi không làm Ngạn chùn bước. Anh đồng đặc:

- Tôi muốn đưa em về.

Nhã Thi nói:

- Anh... muốn nhiều quá, rất tiếc tôi không đáp ứng được những cái muốn của anh.

Ngạn ma mãnh:

- Em chỉ cần như này giờ là đã đáp ứng tốt rồi. Chúng ta chung đường thật mà!

Không đợi Thi nói thêm lời nào, Ngạn chu môi huýt gió: "Dù đường xa ướt mưa, anh hứa anh đưa em về...".

Nhã Thi ngắt ngang điệu... hót du dương của Ngạn bằng một câu sấm sét:

- Làm ơn đừng khiến môi trường ô nhiễm thêm vì giọng côn trùng rỉ rả của anh nữa. Chán chết!

- Tôi đâu thích... rỉ rả giọng côn trùng. Tôi chỉ thích làm gác-đờ-co cho bé và thích nghe cô bé nói

Nheo nheo mắt thật nghịch ngợm, Ngạn hạ giọng:

- Chúng ta đã là bạn, đúng không?

Nhã Thi nhấn mạnh:

- Tôi không có thói quen kết bạn với mấy người tào lao ngoài phố. Anh đừng tán nữa. Hôm trước tôi đã... chân thành cảm tạ anh rồi còn gì? Đừng nghĩ đưa tôi về tận nhà một lần thì đã là bạn nha.

Mặt Ngạn... chai lỳ:

- Dầu bé phủ nhận tình bạn này, tôi vẫn thấy mình có bốn phận đưa bé về tận nhà mỗi ngày. Dễ yêu như bé luôn là mục tiêu của những tên hảo ngọt. Hiểu không?

"Đồ con trai mồm mép" Thi hậm hực rửa thắm. Cô bối rối vì không biết làm sao để cắt cái đuôi dai nhách này trước khi về đến nhà. Ba Thi rất khó trong việc quan hệ bạn bè. Lần đó ba đã mắng cô ngốc khi... cho gã ân nhân bá vợ đưa tới tận cổng. Ông bảo: "Để thứ nghĩa hiệp ngoài đường ấy đưa về tới đầu ngõ là quá lắm rồi, cho ngữ đó biết nhà, sớm muộn gì cũng sẽ gặp phiền phức".

Nhã Thi đã âm ức nghĩ thắm sao ba quá đa nghi, nhưng xem ra ba đúng. Lúc này cô đang gặp phiền phức đây!

Dừng xe ngay đầu ngõ, Nhã Thi nghiêm nghị:

- Không được theo tôi nữa đó!

Ngạn cũng ngừng xe lại, giọng giả ngây:

- Tôi đưa em về chứ không phải theo em. Rõ ràng nãy giờ chúng ta song đôi mà!

Thấy bọn con nít cùng xóm nhìn mình đầy tò mò, Nhã Thi gắt:

- Anh đi đi mà...

Nhã Thi buột miệng:

- Không!

Nhưng đôi mắt cô lại tỏ vẻ đồng ý. Ngạn hít vào một hơi dài và nhìn theo dáng cô chạy vào hẻm. Thế là anh có quyền hy vọng rồi!

Thằng Trác có lý khi dạy... "Đứa nào đẹp trai chai mặt nhất sẽ thắng". Chắc Ngạn chưa phải là đứa chai mặt nhất, dầu anh cũng khá đẹp trai. Nhưng có sao đâu? Anh sẽ tiếp tục bám theo mục tiêu di động mỗi buổi nàng tan trường. Mưa dầm thấm đất. Ngạn tin mình sẽ chiếm được trái tim non của Nhã Thi một ngày thật gần.

Nhìn đồng hồ, đúng năm phút sau, Ngạn mới... dám phóng xe vào hẻm. Dừng trước nhà Trác, anh bấm chuông và khoái chí nghe nó kêu kinh kong.

Vừa mở cổng, Trác vừa ríu rít hỏi:

- Thế nào rồi... thằng kia?

Dừng xe, ngã lăn đùng xuống bậc tam cấp, Ngạn hớn hở:

- Trên cả tuyệt vời! Yé...

Trác kêu lên:

- Cá cắn câu rồi hả?

Ngạn gất:

- Nhã Thi không phải là cá.

Trác hì hì:

- Ý quên! Nàng tiên cá mắc cạn rồi hở?

Ngạn tự tin:

- Chưa! Nhưng chắc chắn tao sẽ tán được em. Tao muốn mày cung cấp thêm thông tin về Nhã Thi.

Trác so vai:

- Chịu thua! Con bé ấy kín cổng cao tường. Mang tiếng cùng xóm nhưng chưa bao giờ nó cười với tao. Ra đường, khẩu trang, kiếng mát kín mít, tao có thấy gì, biết gì đâu mà cung cấp cho mày.

- Sao mày biết Thi học ở hội Việt - Mỹ?

- Nhờ Phố đi dò hỏi. Nó bảo làm phước cho mày.

Ngạn chép miệng:

- Hơi bị thừa vì hôm trước tao cứu nguy cho nàng ngay cổng trường mà! Anh em nhà mày bán tin cũ, ai thèm mua!

Trác nổi cáu:

- Cái thằng xỏ lá. Đừng hòng lấy nhà tao là điểm đáp sau một chuyến đưa em về nhà.

Ngạn cười:

- Tao đùa. Làm gì lên gân vậy? Mà chả lẽ mày không biết chút nào gia đình của Nhã Thi?

Trác run đùi:

- Tao có phải tổ trưởng tổ dân phố đâu mà biết về gia đình người này người nọ, nếu có biết, tin của tao cũng cũ xí, chả giá trị đâu!

Ngạn nhăn nhó:

- Mà y vừa hứa sẽ ủng hộ tao hết mình. Sao giờ lại giở quẻ hở thẳng ôn con?

Trác xoa cằm:

- Sự thật là vậy mà.

Ngạn khoát tay:

- Tin cũ xì cũng được. Tất cả những gì liên quan tới Nhã Thi tao đều thích nghe.

Trác nhìn Ngạn trân trối:

- Chẳng lẽ mà y lậm thật rồi?

Ngạn tựa lưng vào cột, giọng ngập ngừng:

- Không biết! Nhưng từ hôm gặp Nhã Thi tới nay, lúc nào tao cũng nghĩ tới con bé. Nằm mơ, tao cũng thấy mỗi Nhã Thi.

Trác chém vào:

- Thế thì mà y tiêu tưng rồi. Con bé không dễ... vô đâu.

Tim Ngạn nhói lên, anh buộc miệng:

- Sao vậy?

- Gia đình nó thuộc hạng trung lưu. Ba Nhã Thi là phó giám đốc công ty phát triển khu giải trí phía Đông. Chỉ có cách mà y làm cận vệ cho ông mới họa may được ở gần mà nhìn con bé, chứ còn chuyện làm quen, kết bạn coi bộ không tưởng quá!

Ngạn quả quyết:

- Bất cứ khó khăn nào, tao cũng quyết vượt qua.

Trác cười khẩy:

- Nếu khó khăn đó là Nhã Thi thì sao?

Ngạn hơi khựng lại vì câu hỏi độc của Trác, nhưng liền tức thời anh bác bỏ:

- Tao tin Nhã Thi có cảm tình với tao.

- Con bé đã nói điều đó với mà y à?

- Chưa! Nhưng tình cảm ấy chứa đầy trong ánh mắt Thi và tao đã cảm nhận được.

Trác kêu lên:

- Chúa ơi! Mà y xứng là thi sĩ hơn là võ sĩ. Mà y nên tập làm thơ chứ không nên tập Taekwondo nữa... thằng kia.

Ngạn mộng mơ:

- Tao tập võ để bảo vệ em, tập làm thơ để nói lời yêu em. Văn võ song toàn vẫn hơn.

Trác lắc đầu:

- Nghe... phô quá, Nhím.

- Ai đang yêu mà không phô. Nè! Làm ơn nói về Nhã Thi nữa đi Trác.

Hất mặt về phía cổng, Trác bảo:

- Nhỏ Phố về rồi kìa. Mà y hỏi nó ấy!

Ngạn chưa kịp mở lời đã vội nín thinh vì bộ mặt xã hội đen của Hợp Phố. Cô bé vút chiếc xe leo núi vào góc sân, xốc chiếc ba lô trên vai lên rồi lạnh lùng bước vào nhà như vào chốn không người.

Ngạn ngơ ngác:

- Này! Nó làm sao vậy?

Trác thần nhiên:

- Nó là như vậy, chứ có sao đâu!

- Chắc Phố giận vì hồi chiều tao không chở nó chứ gì?

Trác gạt ngang:

- Không phải đâu! Đạo này nhỏ Phố thất thường lắm. Chắc nó có thằng nhóc nào...

Bỗng dưng Ngạn khó chịu:

- Sao mà y biết?

- Thì đoán vậy mà. Chỉ có ai đang yêu mới pò. Chả phải mà y nói vậy sao?

Ngạn nghi ngờ:

- Nó như thằng con trai, chỉ biết quậy phá chứ làm gì biết yêu.

Trác lơ lửng:

- Thì nó yêu theo cách con trai của nó

Ngạn bật cười:

- Nếu thế thằng nhóc bồ nó chắc ẻo lả như con gái.

- Điều đó chưa chắc.

- Sao lại không chắc? tình yêu thường phát triển theo luật bù trừ mà!

Trác mĩa mai:

- Chà! Mà làm như có kinh nghiệm nhiều lắm không bằng.

Hợp Phố bước ra với một đĩa sa pô chê gọt sẵn và một ly bơ xay trộn đá, đường, sữa trông thật ngon lành.

Đặt đĩa sa pô chê xuống, Phố cộc lốc:

- Ngon lắm nhưng ông Nhím không nên ăn

Ngạn kêu lên:

- Sao bắt công với anh vậy?

Chạm môi vào ống hút, Phố thản nhiên thưởng thức bơ, xong xuôi mới lên giọng:

- Vì đây là sa pô chê. Bộ anh muốn nhỏ Thi vừa chê vừa xa anh hả?

Ngạn cầm nĩa ghim một miếng to cho vào miệng:

- Vẽ chuyện! Anh có phải gã ngốc đâu mà tin lời em. Nè! Hôm nay sao để tử em có ngoan không? Sao về nhà mặt mày xã hội đen thế?

Hợp Phố vuốt mái tóc ngắn cũn:

- Mặt em lúc nào chẳng vậy.

Nói dứt lời, Phố chọt túi thân. Sao thời gian này cô hay túi thân đến thế nhỉ. Giá như trước mặt cô là cái gương, cô sẽ soi ngay vào để xem mặt xã hội đen của mình ra làm sao.

Nhưng không soi gương Phố cũng nhìn ra mình rồi.

Thế này nhé: một mái tóc siêu ngắn kiểu Thanh Lam, Mỹ Linh, Trần Thu Hà cộng lại chia đôi để chẳng cuồng phong giông tố nào thổi bay được. Một trán dô bướng bỉnh nhưng được nước thông minh, một cái mũi hếch lên thách thức. Còn nội dung thì thêm một chút ngang bướng, bất cần mà đứa con gái út nào cũng

hay có, một chút lãng mạng tuổi mới lớn, một chút nghịch ngợm vì ảnh hưởng bởi hai ông anh trai... Tất cả những cái một chút đã tạo nên một Hợp Phố nghịch như quỷ, hiếu động hơn các anh gấp hai ba lần, và nhạy cảm hơn nhiều lần. Nhưng đó là thời điểm trước kia nữa, còn bây giờ Hợp Phố đã điềm tĩnh lại rồi. Dẫu sao cô cũng đã hai mươi tuổi, cô không muốn suốt ngày bị mẹ mắng, hai ông anh cộc như tướng cướp dứ dứ tay dọa dẫm. Song chả mấy ai thấy sự thay đổi của Phố. Đây cũng là một nguyên nhân mà hợp Phố hay tủi thân.

PHẦN 2

Giọng Ngạn trêu chọc:

- Có lúc khác chứ! Thí dụ như bây giờ nè, ăn nhỏ nhẹ, uốn tí tí như mèo trông nét lắm, dễ yêu lắm chứ bộ...

Hợp Phố thản nhiên:

_ Em chưa lấy hột sa phô chê ra đâu, coi chừng mắc cổ đó...
Nhím.

Ngạn nghiêng đầu nhìn gương mặt ngổ ngáo của cô:

- Còn em, coi chừng sặc đó!

Đáp lại lời anh, Hợp Phố bưng ly bơ lên, chúm môi hút cạn.
Trác khêu em gái:

- Khỏe chưa?

Cô bé cảnh giác:

- Chưa! Định sai biểu em gì đây?

Hất mặt về phía Ngạn, Trác hấp háy mắt:

- Nhím muốn bao anh em mình một châu cà phê Trung Nguyên. Em nghĩ sao?

Khịt khịt mũi vì uống nhiều đá lạnh, Phố bĩu môi:

- Bảo đảm lão Nhím có ý đồ. Lại nhà Nhã Thi chứ gì. Em đã nói không biết chút xíu nào hết mà.

Ngạn cười ruồi:

- Nhưng em sẽ tìm hiểu hộ anh, đúng không?

Hợp Phố xoay cái ống hút trong ly:

- Làm thế em sẽ được cái gì, ngoài châu cà phê anh... muốn chiêu đãi?

Ngạn có vẻ suy nghĩ:

- Em... thích gì nào?

Hợp Phố lúng lờ:

- Chưa biết! Cứ xem như anh nợ em một lời hứa. OK?

Ngạn kêu lên:

- Đừng có láu cá, nhóc con.

- Vậy thì thôi. Em cũng chả cần lời hứa đó.

Đứng dậy đi vào nhà, Phó lôi ra cái ba lô. Cô vứt xuống chỗ Ngạn ngồi:

- Đồ tập của anh đã giặt xong rồi đó. Mang về cất vào tủ, khóa lại và nhớ cho nhiều long nảo. Từ giờ trở đi em không giữ hộ nữa.

Ngạn nhìn Phó:

- Sao lại thế?

Giọng Phó chua loét:

- Anh không đi tập nữa, để ở ngoài tổ cho chuột làm ổ!

Ngạn cau mặt:

- Vớ vẩn! Ai bảo là anh nghỉ tập?

Hợp Phó khoanh tay trước ngực:

- Cần gì ai bảo. Nhìn tình hình là đoán được diễn biến ngay, bởi vậy em ngại giữ ba lô cho anh lắm.

Nhờ*’ lúc này Trác nói là Phó có... thằng nhóc nào, Ngạn liền bảo:

- Nếu em thấy ngại vì giữ đồ tập hộ anh thì nói thẳng ra, cần chi phải tìm cớ quanh co. Anh thừa hiểu vì sao em không muốn anh chở, không thích giữ ba lô hộ anh mà. Nhưng nếu vì chút tình cảm riêng tư nào đó, em đối xử với anh thế này thì anh buồn lắm!

Hợp Phó nhìn Ngạn trân trối, mặt cô bé đỏ bừng lên:

- Tình cảm riêng tư nào? Anh nói gì em không hiểu.

Dứt lời, Phó chạy vội vào nhà. Ngạn ôm ba lô vào lòng ngồi thừ ra. Trác lắc đầu:

- Cả hai đứa bây đều điên hết rồi!

Vừa hô hiệu lệnh cho bọn nhỏ? nghỉ, Hợp Phó đã nghe tiếng thầy Để gọi mình.

Ông hất hàm:

- Sao Ngạn nghỉ tập hoài vậy Phố?

Cô liếm môi nói đại:

- Dạ... dạo này ảnh bạn tập trung thi tốt nghiệp ạ!

Thầy Để xua tay:

- Lý do không chính đáng. Em bảo với Ngạn thầy yêu cầu nó trở lại sân tập. Mỗi ngày một tiếng đồng hồ, chẳng lẽ rảnh không nổi?

Hợp Phố ngập ngừng:

- Dạ... em sẽ chuyển yêu cầu của thầy.

Còn lại một mình trong phòng tập vắng hoe, Hợp Phố chợt buồn quá chừng. Cô hít vào một hơi dài, đi lại thật nhuyển bài quyền Kea - Back nhưng chẳng thấy chút xíu nào khí thế. Chán nản, cô ngồi bệch xuống sàn.

Vậy là hơn tuần nay Ngạn bỏ tập. Thế mà Phố tưởng anh chuyển sang ngày lễ cùng với anh Trác không thôi. Đã mấy lần cô định hỏi, nhưng sợ ông anh suy diễn nên đành ngậm tằm.

Nay thì rõ rồi! Teakwondo không giữ được chân Ngạn. Anh đang chấp cánh bay theo tình. Và Phố vu vơ buồn vì chả ai thêm quan tâm tới mình, một sư muội thích gây sự.

Kể từ hôm đó cô, Ngạn luôn nghinh nhau dù tối tối, rúc vào phòng, Hợp Phố vẫn nghe tiếng anh Trác và Ngạn trò chuyện ngoài sân.

Không rõ hai ông tướng nói gì, nhưng cô chắc mẩm đề tài cũng quanh quẩn Nhã Thi, con bé hoa khôi quản trị công nghiệp ấy đã cuốn mất ba hồn bảy vía của Ngạn rồi. Không khéo anh rớt tốt nghiệp lần rớt lên đại vì nó.

Ngạn... già rồi chứ còn nhỏ nhít gì đâu, sao cô phải lo cho anh nhỉ? Có sức... yêu có sức chịu. Mà dám Ngạn vì yêu chịu thì rớt lắm đấy!

Hợp Phố ngồi bó gối. Sao cô ghét Nhã Thi đến thế! con bé đã cướp mất sư huynh của Phố, hơn nữa nó sắp khiến anh ấy tàn đời vì thất tình. Chắc cô phải làm gì đó để giúp sư huynh thôi. Mà làm gì bây giờ? Dạo này Ngạn đâu cần đến cô nữa.

Thay quần áo, Hợp Phố lủi thủi đạp xe về. Khác với những cô gái chân yếu tay mềm, Phố không sợ chút nào những bọn gọi

nôm na là côn đồ đường phố, cô luôn tự tin, manh dạn trước mọi đấng nam nhi.

Nhỏ Cẩm Tuyền, đưa bạn gái tha^n nhất với Phố từng bảo:

- Mà sống mãnh liệt quá, bọn con trai nó sợ...

Hợp Phố đã đốp chát lại:

- Tao không... mãnh liệt lấy ai làm vệ sĩ cho mày.

Tội nghiệp con bé... gây guộc nhỏ như cách vạc của Trịnh Công Sơn, Tuyền giỏi nói nhưng nhát như cáy. Nó chỉ vẽ cho Phố rất nhiều điệu để bọn con trai thích, nhưng cô chả làm điệu được vì thấy kỳ kỳ thế nào ấy!

Ngang nhà mình, Pho^ không vào mà đập tới nhà nhỏ Tuyền luôn. Nhà Cẩm Tuyền rất gần nhà Nhã Thi. Trước đây thỉnh thoảng Tuye^n vẫn... nhiều chuyện về nhỏ Thi cho Phố nghe, nhưng cô không... mạn mà lăm. Nay thì phải khai thác con bé tới đa thôi.

Vừa ngừng xe ngay hàng rào, Phố đã thấy Tuyền đóng cửa trên xích đu. Trong cái váy trắng tóc xòa dài, Cẩm Tuyền cứ y như các cô co^ng chúa trong chuyện thần thoại.

Con bé đóng đánh ra mở cửa cho Phố:

- Lúc nãy tao điện thoại, ông Trác bảo mày chưa về.

Phố ngạc nhiên:

- Có chuyện gì à?

Ngồi xuống xích đu, Tuyền hạ giọng:

- Tao vừa phát hiện chuyện sốt dẻo muốn cho mày biết ngay.

Ngồi xuống kế bên Tuyền, Phố tò mò:

- Chuyện gì?

Cẩm Tuyền vuốt mái tóc dài qua một bên:

- Tao thấy sư huynh mày bám theo em Nhã Thi từ cổng Hội Việt - Mỹ về tới đầu ngõ nhà mình. Bộ ông tính làm vệ sĩ cho nó hả?

Hợp Phố cố ra vẻ thản nhiên nhưng vẫn nghe giọng mình lạ hoắc:

- Chuyện này có gì đâu sốt dẻo. Ngạn đang kết con nhỏ mà.

Tuyên bắt mắt ra mặt:

- Xời! Vậy mà tao cứ tưởng...

Hợp Phố vờ không nghe Tuyên nói, cô từ tốn:

- Ngạn cứ hỏi thăm tao về Nhã Thi, nhưng tao có biết gì về nó đâu!

Cầm Tuyên bĩu môi:

- Chẳng có gì đặc biệt. Thời buổi này hoa khôi... mọc đại đầy đường, chớ đâu chỉ mình nó.

- Nói như mày không sợ người ta bảo ganh tỵ à?

Cầm Tuyên nhún vai:

- Cả xóm này đều nói thế chớ đâu phải mình tao mà sợ.

Phố gân cổ:

- Xạo! Tao chưa bao giờ có ý nghĩ đó!

Tuyên tủm tỉm cười:

- Nếu nó đăng quang đệ nhất võ sĩ, chắc mày sẽ nghĩ... Nói thật nghe, mày học võ bấy nhiêu là đủ phòng thân rồi, học lên vài ba đẳng nữa sẽ "ê sắc" đấy. Con trai chỉ thích con gái liễu yếu đào đào để nó làm anh hùng hào hiệp bảo vệ nàng, chớ đâu dám thích "cô gái đồ long" như mày.

Hợp Phố xụ mặt:

- Kệ tao!

Cầm Tuyên hất hàm:

- Không kệ... tử gì hết. Nhất định tao phải lột xác mày mới được.

Vung tay lên, Hợp Phố tuyên bố:

- Mày chỉ làm được chuyện đó khi kéo tay... ăn tao.

Cầm Tuyên nhấn mạnh:

- Tao là con gái mà, ai lại chơi trò sức mạnh của những tên vai u thịt bắp.

Hợp Phố cười toe:

- Vậy thì đẹp ý nghĩ biến tao thành đứa khác đi. Ba mẹ sanh tao, trời sanh tánh. Khó ai thay đổi được tao lắm mà ời! Cẩm Tuyền nói:

- Tại chưa gặp đối tượng thôi. Sợ tới lúc yêu rồi mà mắt xanh mỏ đỏ, váy tím váy xòe chớ không còn đầu húi, quần đùi chạy lung tung khắp xóm giống thằng lưu manh như hiện giờ ấy chứ!

Hợp Phố kêu lên:

- Chờ! Có vụ đó nữa sao? Mắt xanh mỏ đỏ hở? Không bao... vờ.

Tuyền so vai:

- Đời còn dài. Để rồi xem.

Phố chuyển đề tài:

- Lão Nhím, bảo nếu tao cung cấp thông tin về Nhã Thi cho lão, lão sẽ... đền ơn một món quà xịn.

- Xịn cỡ nào?

- Lão bảo... thích gì chi`u nấy. Mà kể cho tao nghe về con nhỏ đó đi.

Cẩm Tuyền làm khó:

- Trước đây tao nói về nó, mà bảo nhiều chuyện, sao bây giờ lại yêu cầu?

Phố lém lỉnh:

- Nếu biến cái sự nhiều chuyện của mà thành món hàng để trao đổi thì cũng tốt chứ sao! Tụi mình sẽ chia hai, chịu không?

Cẩm Tuyền dài giọng:

- Quà của sư huynh mà ai dám chia hai.

Hợp Phố nháy mắt:

- Chia... vô tư. Tao vốn rộng rãi mà!

Cẩm Tuyền hát hàm:

- Mà muốn biết gì về Nhã Thi nào?

Phố cong môi:

- Tất cả.

- Hơi... bị tham. Nhưng tao vẫn dư sức đáp ứng những tin mày cần... truy cập.

- Chà! Chả lẽ mày hơn mạng Internet.

Cẩm Tuyền đặc ý:

- Đương nhiên, vì nhỏ Thi chả là cái đĩnh gì để được lên mạng.

Phố thúc hối:

- Vậy thì nói đi...

Cẩm Tuyền đồng đưa xích đu:

- Chuyện bắt đầu từ dì Mười. Dì ấy với bà giúp việc nhà Nhã Thi là chị em bạn tình như thủ túc nên hay tâm sự với nhau. Trưa trưa rảnh việc dì Chín thường "vượt biên" sang nhà tao để đấu láo. Dì Chín rất khoái... đấu về nhỏ Thi. Dì ấy gọi nó là công chúa Xương Rồng.

- Sao kỳ vậy?

Tuyền cười:

- Vì tính cách gai góc, khô khan của nó chớ sao nữa.

Hợp Phố thắc mắc:

- Nó dịu dàng, mềm mại, lại là hoa khôi, sao lại gai góc, khô khan chứ?

Cẩm Tuyền bảo:

- Ý tao muốn nói về mặt tâm hồn kia. Nhã Thi chả quan tâm với ai ngoài bản thân nó...

Phố ngắt lời Cẩm Tuyền:

- Nghĩa là nó rất ích kỷ?

Cẩm Tuyền nhân thêm:

- Hẹp hòi và nhỏ nhặt lẫn tự cao, kiêu ngạo nữa.

Phố chống tay dưới cằm:

- Sao toàn những thói xấu thế! Tao không tin đâu! Chắc dì Chín có ác cảm nên mới nói xấu chủ.

Cẩm Tuyền nhún vai hỏi:

- Mày có nghe nữa không?

- Nghe, nghe nữa chứ!

- Nhưng cũng chẳng có gì tốt hơn đâu! Dì Chín còn cho biết, Nhã Thi quen toàn những tay giàu có được bố nó... tuyển hẳn hoi.

- Chà! Nếu vậy lão Nhím khổ rồi!

- Biết đâu chừng nó lại cảm lão Nhím thật? Chuyện yêu đương khó đoán lắm. Nếu có phước được Nhã Thi yêu, Ngạn sẽ... lên đời vì có bồ hoa khôi kiêm người mẫu, còn vô phúc, Nhã Thi không yêu, nó sẽ chơi trò tình vờ để lợi dụng lão Nhím.

Hợp Phố thắc mắc:

- Ngạn có lắm tiền lắm của đâu để nó lợi dụng?

Cầm Tuyên cao giọng:

- Xời! Thiếu gì cách lợi dụng. Sư huynh mày có võ, nó sẽ bắt đưa đón như cận vệ riêng cũng đủ mệt dừ rồi...

Phố ậm ự:

- Ờ há! Nhưng chưa chắc Ngạn không mệt dừ đâu. Đạo này lão đang đeo đuổi thì khó khăn nào lại không vượt qua để chiếm giữ trái tim nàng. Còn gì nữa, mày kể tiếp đi.

- Những gì tao kể ra nhảm mày nói lại với lão Nhím được không khi đó toàn là những điểm xấu? Chắc gì Ngạn đã tin mày. Tốt nhất nghe để biết mà thôi!

Hợp Phố thắc thỏm:

- Vậy tao phải làm gì đây? Ngoài việc mong Nhã Thi thật lòng yêu Ngạn và xù đẹp hết những gã nó từng quen? Chắc tao phải tích cực giúp đỡ để Ngạn không bị thất tình quá!

Cầm Tuyên chăm chú nhìn Phố, khiến cô phải gắt:

- Gì thế con nhóc?

Cầm Tuyên ậm ự:

- Không.

Rồi con bé tấm tắc:

- Mày thật... chì khi nói thế.

Hợp Phố chớp mắt. Cô gượng gạo bảo:

_ Kể tiếp đi!

Tuyền chưa kịp mở miệng thì có tiếng xe ngừng trước cổng. Đạo, anh con bác của Tuyền bước vào.

Anh ta cười chào Phố rồi hỏi:

- Dĩa "Trái tim mộng mơ" xem xong chưa Tuyền?

Cầm Tuyền nhìn Phố:

- Xong rồi! Nhưng không có ở nhà...

Đạo thất vọng:

- Xời! Mất công anh lên đây...

- Đành là vậy. Nhưng anh hứa cho Nhật Lệ mượn...

Hợp Phố mau mắn:

- Dĩa ấy đang ở nhà em, để em về mang tới trả anh.

Đạo giả vờ bài bui:

- Mất công em quá!

Cầm Tuyền lên tiếng:

- Sợ mất công thì anh tới nhà Phố lấy rồi về luôn cho tiện.

Đạo cự nự:

- Làm gì như muốn đuổi anh vậy?

- Không hề đuổi. Nhìn bộ dạng nhấp nhồm của anh là biết anh đang vội vã tới nhà nàng rồi.

Hợp Phố lịch sự:

- Em về mang trả cho anh ngay.

Đạo cười thật tươi:

- Mất công lắm! Anh đi với em để rút ngắn thời gian.

Cầm Tuyền chép miệng:

- Phải mỗi lần chở bác gái đi khai hội, anh đều xông xáo như vậy thì đỡ biết mấy.

Cốc nhẹ vào đầu Tuyền, Đạo gắt:

- Nhiều chuyện! Anh đi với Phố đây!

Đợi Phố dắt xe ra, Tuyền mới bỏ nhỏ:

- Chuyện còn dài, mai tiếp nhé?

Phố gật đầu, lòng không buồn, không vui nhưng vô cùng trống trải.

Giọng Đạo vang lên trêu chọc:

- Có Phố kể bên, anh không sợ ăn cướp.
- Nhưng em lại thấy sợ anh...
- Sao thế cô gái đồ long?

Hợp Phố kêu lên:

- À! Thì ra anh là người gán cho em biệt hiệu này! Ghê thật!

Đạo chối:

- Nhỏ Tuyên chứ không phải anh. Nhưng biệt hiệu ấy rất ấn tượng, phù hợp với nghề võ của Phố.

Hợp Phố nói:

- Anh giỏi lắm quá bảo sao em không sợ. Dừng xe trước nhà, Phố chưa rung chuông cửa đã mở. Anh Trác và Ngạn nhìn cô kinh ngạc, trong khi Đạo ngượng ngập khẽ gật đầu chào.

Hai... ông tướng đáp lễ, Trác vồn vã mở rộng cửa:

- Mời bạn vào nhà đi Phố.

Đạo vội vã từ chối:

- Dạ cảm ơn... Tôi đứng đây được rồi ạ!

Ngạn đẩy đưa:

- Như vậy coi sao được.

Hợp Phố liền nói thêm vào:

- Ảnh phải đi ngay mà!

Nhìn Đạo, Phố chột ngọt ời là ngọt:

- Chịu khó chờ em một chút nha...

Chạy biến vào nhà, Phố lấy đĩa nhạc dúi vào tay Đạo, giọng dài ra nũng nịu:

- Không có em kế bên, đi cẩn thận đó!

Đạo ngoan ngoãn gật đầu. Chỉ đợi anh vọt xe đi là Ngạn đã lặp lại lời Phố vừa nói, kèm theo lời bình:

- Với chàng, nhỏ Phố dịu dàng ra phết ấy chứ!

Định đính chánh mối quan hệ giữa mình và Đạo, nhưng không hiểu sao Phố lại làm thình.

Ngạn lại hỏi tiếp:

- Anh chàng là nguyên nhân khiến em thích đi xe đạp hơn thích anh chở đúng không?

Hợp Phố thản nhiên:

- Em đi xe đạp vì không muốn quấy rầy anh, chứ không vì nguyên nhân nào khác. À! Lúc này thầy Để hỏi em sao anh nghĩ hoài.

- Thế em bảo sao?

Hợp Phố láu cá:

- Đố anh đó?

Trác bật cười khiến Ngạn nhăn nhó:

- Có trời mới biết em trả lời thế nào.

Phố nói:

- Thầy nhờ em chuyển lời tới anh rằng: thầy yêu cầu anh trở lại sân tập, mỗi ngày một tiếng đồng hồ cũng được nữa.

Dứt lời Phố bước vào nhà, giọng Ngạn ấm ức đuổi theo:

- Em vẫn chưa trả lời anh mà.

Phố nói vọng ra:

- Chừng nào vào tập, thầy sẽ nói cho anh nghe, chứ em quên khuấy rồi!

Đang cười khoái trá, Phố chợt thấy chiếc Win bám đầy đất đỏ dựng ở góc phòng, cô reo lên:

_ Anh Đạt về....

Chạy ào vào bếp, cô hỏi mẹ:

_ Anh Đạt đâu mẹ?

Đang rửa chén, bà Trang trả lời:

- Đằng sau sân thượng với lại...

Không đợi mẹ nói dứt câu, Phố ba chân bốn cẳng chạy vội lên cầu thang. Bản chất nghịch ngợm lại trỗi dậy, tới ngưỡng cửa dẫn ra sân thượng phía sau nhà, nơi ba Phố làm một giàn phủ lưới,

treo lủng lẳng cả trăm giỏ lan, Phố rón rén nhón chân. Cô phải làm anh Hai giật mình mới được. Vừa mới về nhà, đã trèo lên sân thượng ngồi với điều thuốc trên tay, trông... bình quá. Phố phải chọc anh Hai cười cho vui cửa vui nhà.

Nhẹ và nhanh như thỏ, Hợp Phố bước thật nhẹ tới sau lưng anh Hai, Vỗ mạnh tay xuống vai anh:

- Hù!...

Anh giật mình quay lại, Hợp Phố chưa kịp cười đã bụm miệng khi bắt gặp một gương mặt lạ hoắc. Gương mặt ấy cũng đang hướng về phía cô đầy ngạc nhiên.

Dưới ánh vàng của cái đèn vuông treo ở vách tường Phố không nhìn rõ xem ai, cô chỉ biết mình đang choáng vì một đôi mắt rất sáng. Đôi mắt ấy đang ngắm nghía cô với một vẻ hóm hỉnh.

Hợp Phố nuốt nghẹn xuống, cô ấp úng:

- Xin lỗi...

Cô định quay xuống, nhưng gã lạ mặt đã cất giọng thật ấm:

- Nhỏ là Hợp Phố phải không?

Phố bối rối, điểm này thật khác so với tính cách của cô:

- Sao anh biết?

Gã lạ mặt cười:

- Anh vẫn nghe Đạt nhắc đến cô em út cứng và những trò nghịch ngợm của cô bé.

Đôi mắt sáng hơi nheo lại một chút, gã gật gù:

- Đúng là danh bất hư truyền. Lần gặp đầu tiên nhỏ đã khiến tim anh suýt rơi ra ngoài.

Hợp Phố nghinh nghinh:

- Nhìn anh lại không có vẻ gì như thế hết.

Gã búng điều thuốc vào gạt tàn:

- Cũng nhờ anh có nội công thâm hậu đó chứ!

Phố chưa kịp nói thêm lời nào, đã nghe giọng anh Đạt:

- Nè! Mày định dùng nội công thâm hậu để ăn hiếp em út tao đấy à Lữ?

Lữ bật cười:

- Tao cũng muốn thế mà không được, đã vậy vừa rồi tao còn... bị đón tiếp bằng một đòn "Ngũ âm bạch cốt trảo" tím cả vai.

Phố giậm chân:

- Cái gì mà Ngũ âm bạch cốt trảo? Bộ anh muốn nói em là Mai Siêu Phong độc ác hử?

Lữ xua tay:

- Anh đâu dám. Vì nếu em là Mai Siêu Phong, anh đã lũng... mỗ ác mất rồi.

Hợp Phố âm ỨC làm thình. Cô không muốn ăn miếng trả miếng với người mới gặp lần đầu, hơn nữa người đó là bạn của anh Hai.

Đạt mỉm cười:

- Đã quen bạn anh chưa?

Phố phụng phịu:

- Chưa!

- Vậy thì làm quen nhé!

Liếc Lữ một cái bén hơn lưỡi lan siêu mỏng Gillette, Hợp Phố cong môi lên:

- Bạn anh thấy ghét! Ai thèm quen.

Phố chạy ào xuống nhà giữa tiếng cười của anh Đạt và của cả... thằng cha Lữ mồm mép ấy nữa.

Về tới phòng, Hợp Phố mới chợt nhớ ra cô vẫn chưa vùi anh Đạt quà của mình. Nhưng chẳng sao, chắc chắn quà vẫn còn nằm ngoan trong túi xách của anh.

PHẦN 3

Một mình trong phòng khách, Phố nhịp chân trên salon, miệng hát:

- Nothing's gonna change my love for you...

Bà Trang từ dưới bếp bước ra cầu nhàu

- Mẹ đã bảo nhà có khách, con gái phải ý tứ một chút kia mà.

Hợp Phố gân cổ:

- Con chỉ hát như thường ngày chớ có làm gì vô ý tứ đâu ạ!

Bà Trang phật ý:

- Đành là vậy, nhưng tự nhiên quá người ta cười cho.

- Ai cười hở mười cái răng.

Bà Trang lừ mắt:

- Lại cãi bướng hả ranh con?

Hợp Phố lầu bầu:

- Tự nhiên ở đâu xuất hiện làm chi cho người ta vừa mất tự do vừa bị mắng suốt ngày hồng biết nữa.

Bà Trang nói:

- Cần nhàn gì đó? Ở không tưới lan cho mẹ đi.

Hợp Phố lười biếng đứng dậy:

- Tuân lệnh mẫu hậu ạ.

Nhảy chân sáo lên lầu. Ra tới giàn lan, nơi mẹ sẽ không nghe, không thấy, Phố tiếp tục gào lên:

- You ought to know by now how much I love you...

Vừa hát vô vừa chỉnh cái phun nước cho nó xòe rộng ra những hạt li li như mưa bụi. Đang lúc hát say sưa nhất, Phố chợt có cảm giác xốn xang. Cô quay phắt ra sau và thấy Lữ đang nhìn mình với nụ cười nửa miệng.

Như vô tình, Phố lia vòi phun, tia nước mạnh bắn ra tận chỗ Lữ đứng, anh ta né không kịp bị nước loi ngoi trông thật tội.

Cố nén tiếng cười khoái trí, Phố vội xuýt xoa:

- Em xin lỗi vì không hề thấy anh. Trời ơi! Ướt như... chuột lột rồi...

Lữ bình thản vuốt mái tóc khá bông đã xẹp xuống vì nước:

- Anh đường đường một... đống như vậy mà bị em tưởng là giỏ phong lan. Thật thú vị! Nào, mỗi tay chưa, anh phụ cho.

Hợp Phố lắc đầu:

- Không dám đâu! Mẹ thấy là em bị mắng ngay. Ai dám nhờ khách quý cơ chứ!

Rồi cô ra vẻ quan tâm:

- Anh thay áo đi kẻo bị cảm lạnh đó.

Nhìn Phố, Lữ cười cười:

- Anh đang cảm đây, nhưng không phải cảm lạnh.

Hợp Phố chớp mắt, cô chột rối vì cách nói chuyện lửng lơ con cá vàng của Lữ. Cô tiếp tục tưới lan, và suy nghĩ xem sẽ ứng phó sao với gã mồm mép này.

Lữ nói tiếp:

- Khi nghe Đạt kể về đứa em gái út, anh tưởng tượng Phố rất khác...

- Khác là sao chứ?

Lữ nheo mắt sáng:

- Là rất xấu xí... Ai ngờ gặp...

Thấy Lữ không nói tiếp, Phố hỏi tới:

- Khi gặp thì thế nào?

- Thì còn hơn cả xấu xí nữa.

Môi mím lại, Phố vờ tuột tay, cái vòi nước trượt ngay về phía Lữ. Đường như có chuẩn bị, anh nhảy sang một bên tránh được.

Phố kêu lên như thật:

- Xin lỗi! Em thấy anh, nhưng lại vuột tay. Khổ ghê!

Lữ tửm tím:

- Trúng anh thì không sao, chỉ sợ em làm dập lan hết. Đây là công việc hàng ngày của em hở... vịt con?

Hợp Phố bắt bình:

- Cái gì? Vịt con hả?

Lữ khoanh tay trước ngực:

- Đúng vậy! Người ta thường đem thiên nga và vịt ra để thí dụ về sự tương phản và anh thấy từ "vịt" con thích hợp với em.

Hợp Phố tức lắm. Cô không biết phải trả miếng thế nào cho Lữ đau mà cô không mang tiếng.

Giọng Lữ lại vang lên thật khó ưa:

_ Giận anh hay sao mà im lặng vậy?

Phố không thèm trả lời. Lữ nói tiếp:

- Phố biết chuyện vịt con xấu xí một ngày kia bỗng xoải cánh biến thành thiên nga trắng tuyết đẹp không?

Hợp Phố cong môi lên:

- Hông thèm biết!

- Nghĩa là đã từng biết phải không?

Phố nhìn những tia nước li ti trên những lá lan xanh bóng:

- Vịt con là vịt con, thiên nga là thiên nga. Em chả hiểu sao một ngày kia vịt con lại xoải cánh biến thành thiên nga, dù thừa biết vịt con chính là thiên nga đi lạc khi còn trong trứng nước.

Lữ nhấn mạnh:

- Vì vịt con xấu xí nào cũng mơ thành thiên nga cả nhỏ ạ.

Phố chợt nghĩ ngay tới Nhã Thi. Con nhỏ đúng là thiên nga trắng xinh đẹp. Chút ganh tỵ đặc trưng con gái trời lên, cô nói:

- Điều đó thì chưa chắc!

Đẹp vời nước, Hợp Phố nhìn đồng hồ:

- Tới giờ em đi tập rồi. Hôm khác sẽ nói tiếp về chuyện... le le với vịt trời nhé!

Xuống nhà, cô vác ba lô lên vai, dắt xe ra cổng thì Ngạn tới.

Anh nói vọng vào:

- Lên anh chở.

Mặt Phố lạnh tanh:

- Cảm ơn! Đạp xe cũng là một cách rèn luyện thân thể.

Ngạn giữ ghi đông lại:

- Thôi mà! Hai đứa đi chung cho vui.

Hợp Phố dài giọng:

- Anh năn nỉ đó nghe, mai một đừng vu khống là em nhờ vả à...

Ngạn hạ giọng:

- Hôm trước anh đùa mà!

Thấy cái ba lô cho Ngạn, Phố dắt xe đạp vào nhà. Ngồi sau lưng anh, cô chột náo nức như đây là lần đầu được chở bằng xe máy.

Ngước mặt lên Phố thấy Lữ đứng ngoài balcon. Anh mỉm cười vẫy tay với cô, Phố cũng đưa tay vẫy lại.

Ngồi đằng trước, Ngạn không nhìn nhưng thấy hết. Ngó gương mặt tươi rói của Phố trong kính chiếu hậu, anh chột ầm ục.

Ngạn hỏi trống:

- Nè! Bạn anh Đạt tên gì vậy?

- Tên Lữ.

- Anh ta ở nhà em bao lâu?

- Sáu bảy tháng hay một năm gì đó.

- Chi vậy?

- Anh Đạt và anh được công ty cử đi học, anh Đạt mời Lữ về nhà ở cho có bạn

Ngạn khịt mũi:

- Anh ta lịch sự ghê!

Hợp Phố ngạc nhiên:

- Sao anh nói vậy?

Ngạn cười nửa miệng:

- Em chỉ đi tập thôi mà anh ta vẫy tay tạm biệt một cách lưu luyến y như đưa em sang Mỹ, không lịch sự thì là gì?

- Cũng đâu liên quan tới anh. Thắc mắc làm chi!

Rồi cô chăm chọc:

- Anh đi tập, ai sẽ làm vệ sĩ cho Nhã Thi nhỉ?

- Vẫn là anh, sư huynh của em chứ ai. Bắt đầu tuần sau Nhã Thi đổi giờ học rồi. Anh tha hồ đưa đón mà chả ảnh hưởng gì tới việc tập.

- Thế còn giờ học ở trường thì sao? Chẳng lẽ không trùng à?

Ngạn ngập ngừng:

- Có trùng chút chút, nhưng anh vi vu được. Anh Trác của em sẵn sàng cho anh mượn vở để photo mà.

Hợp Phố nhắc nhở:

- Năm nay thi tốt nghiệp đó!

- Biết rồi! Sư huynh không rớt đâu.

Phố xa xôi:

- Động lực của tình yêu mạnh hơn xe một trăm năm mươi phân khối. Nó đẩy con người ta bay lên tận chín tầng mây. Nhưng khi rơi xuống chỉ sợ đập phải cành mềm. Nghe đồn nhỏ Thi kén chọn lắm, học lèng èng đừng hòng lọt vào mắt xanh của nó.

Ngạn ưỡn ngực:

- Anh mà học lèng èng à? Bách khoa tin học đâu phải dễ thi vào.

- Và càng khó hơn khi thi ra. Anh ráng bò lên cao học đi sư huynh ạ. Thế mới xứng với câu "Trai tài gái sắc".

Ngạn gật gù:

- Lời khuyên chí lí. Em lúc nào cũng là sư muội sáng suốt, là quân sư, là trợ thủ đắc lực nhất của anh. Sau này gã nào ăn hiếp em, anh sẽ không tha cho... nó.

Hợp Phố se sắt:

- Gã nào mà dám ăn hiếp con nhà võ chứ! Anh khéo lo!

- Cái gã bữa hôm đâu?

Phố ngơ ngác:

- Gã nào?

Ngạc chắc lưỡi:

- Gã đưa em về tận nhà đó!

Hợp Phố ậm ự:

- Thì vẫn lần khuất đâu đấy.

Ngạc ô lên:

- Lần khuất à! Dừng từ nghe lạ tai ghê!

Hợp Phố làm thinh. Cô ầm ức nghe Ngạc hỏi:

- Gã... lần khuất ấy tên gì vậy?

- Đạo!

- Tên cũng lạ hơn người ta, thảo nào được lọt vào mắt xanh của em.

Phố hậm hực:

- Anh khéo suy diễn bậy bạ thật.

Ngạc cười cười:

- Em có bạn, anh mừng cho em, sao lại nói anh bậy bạ nhỉ?

- Cám ơn! Em chả cần anh mừng.

- Thì thôi vậy! Khó chịu quá, ai chịu cho nổi.

Hợp Phố cáu lên:

- Chịu Nhã Thi chứ chịu em làm gì.

Ngạc làm thinh tăng tốc. Anh lơ mơ đoán giữa nhỏ Phố và gã Đạo đó chắc có nhiều điều buồn vui, nhưng không tiện hỏi tới khi thấy Phố quạu quọ thất thường quá.

Tới cậu lạc bộ, hai người lặng lẽ làm công việc của một trợ lý huấn luyện viên.

Phố đồng dục hô:

- Sambo tearyon chunbi...

Liếc về phía nhóm của Ngạc, cô nghe anh hét:

- Si-jak!

Đám môn sinh râm rập tập tam thế đối luyện.

Thầy Để gọi Phố và Ngạn ra một góc phòng tập. Ông cho biết sẽ cử Phố thay thế vị trí của Ngạn hiện nay để anh chuẩn bị tranh giải khu vực. Bắt đầu từ ngày hôm nay Ngạn sẽ song đấu thường xuyên và thầy sẽ kiểm tra bất ngờ, liên tục, bởi vậy nếu anh ham chơi, thầy sẽ phạt thẳng tay.

Mặt Ngạn trĩu xuống, dăm chiêu, còn Phố thì thấy lo. Đi tranh giải khu vực đâu phải chuyện nhỏ. Trách nhiệm, danh dự đang đè nặng lên vai của Ngạn dù Phố biết câu lạc bộ đề cử những mười người chứ không chỉ riêng anh

Đợi thầy đi khuất, Phố mới lên tiếng:

- Nhã Thi rất thích những người có tài, có tiếng. Đây là dịp anh khẳng định mình đấy.

Ngạn nhú mào:

- Nói như em, nếu anh thất bại, Nhã Thi sẽ không thích anh nữa sao?

Hợp Phố phân bua:

- Ý em không phải vậy. Nhưng nếu anh có được chiếc huy chương vàng, Nhã Thi sẽ hãnh diện biết bao.

Ngạn vẫn trầm ngâm, Phố không hiểu anh đang nghĩ gì. Cô không kịp hỏi vì phải trở lại bãi tập.

Tới giờ về, hai người vẫn không nói với nhau lời nào. Ngồi sau lưng Ngạn, Phố dậm bực vì sự im lặng bất thường của anh.

Cô thắc mắc:

- Anh nghĩ gì mà quên cả em đang ngồi sau vậy? Bộ anh bị áp lực tâm lý vì chuyện đi tranh giải hả?

Ngạn thở dài:

- Anh đang sắp xếp lại lịch học tập, kiểu này chắc không còn thời gian đưa đón Nhã Thi.

Hợp Phố tò mò:

- Hai người tới giai đoạn nào rồi?

Ngạn chép miệng:

- Thì giống như Bảo Quốc tấu hài: "Anh thương em mà chưa dám nói. Xách cây dù đi tới đi lui..." Chỉ theo Thi ngoài đường, chớ đã tới đâu đâu.

Phố hỏi:

- Sao anh không vào nhà chơi. Mình danh chánh ngôn thuận, sợ gì ai cơ chứ!

- Bố Nhã Thi, khó tánh lắm!

- Anh cũng biết điều này nữa à?

Ngạn ngập ngừng:

- Biết chớ! Lần đầu tiên... giải vây cho Thi, đưa cô bé về tận nhà, anh đã thấy ngán rồi.

Hợp Phố các cơ:

- Anh ngán về phương diện nào? Nhà cửa người ta đồ sộ? Bố người ta có chức có quyền, hay ngán mấy con berger mỗi ngày xơi cả ký thịt bò?

- Dĩ nhiên anh ngán ông bố rồi. Ông cứ nhìn anh chăm chăm với vẻ đề phòng, đối phó như anh là kẻ cướp không bằng.

- Ông bố nào có con gái đẹp chả thế.

Ngạn buột miệng:

- Bác Công có thể đâu nào!

Phố nói ngay:

- Vì em không phải con gái đẹp, đã vậy còn ngang tàng. Ba cần gì đề phòng, đối phó với bọn con trai.

Ngạn cao giọng:

- Ai bảo là em không đẹp? Ai bảo là em ngang tàng? Chi? ngại một nỗi em nghịch ngợm như con trai nên... nên...

Hợp Phố gạt ngang:

- Đừng nói tới em nữa. Nói thêm về Nhã Thi của anh đi.

Ngạn trầm ngâm:

- Cái anh đang cần hiện giờ là thời gian. Không có thời gian thì chả có gì hết, kể cả có Nhã Thi. Với anh lúc này cô bé là quan trọng nhất, anh muốn dành tất cả cho Thi.

Phố nuốt đắng cay vào lòng:

_ Anh nên giải thích với Thi. Con bé hiểu ra vấn đề, thế nào cũng quay sang động viên anh, biết đâu anh sẽ đạt huy chương vàng kỳ thi này.

Ngạn âm ư:

- Hy vọng là vậy!

Im lặng một lát, Phố nói một hơi:

- Nhã Thi thích hoa hồng vàng, khoái Mỹ Linh hát, mê thời trang, mộng làm nữ giám đốc doanh nghiệp tư nhân chuyên về mỹ phẩm. Con bé không có chút khái niệm nào về võ thuật, bởi vậy anh phải cố gắng tập luyện, lấy thành tích, tạo ấn tượng cho Nhã Thi.

Ngạn thốt lên:

- Sao em biết hay vậy?

Phố nói nhỏ:

- Em vì anh thôi!

Ngạn cười:

- Cám ơn sư muội! Em thật tuyệt! Xem như anh nợ em một yêu cầu.

Ngang nhà Nhã Thi, Ngạn cho xe chạy thật chậm. Anh ngong ngóng lên ô cửa sổ che màn màu xanh hoa ý với hy vọng trông thấy cô bé, nhưng Ngạn đành thất vọng.

Ngừng trước cổng cho Phố xuống. Anh nói:

- Anh về đây! Nhấn Trắc sáng mai vào câu lạc bộ tập với anh cho có khí thế.

- Nhớ anh Ba không đi thì sao?

- Thì... oải chứ sao!

Dứt lời Ngạn rồ ga. Phố lê từng bước vào nhà. Cô đang buồn nhưng không thể gào lên cho mọi người biết, bởi vậy nỗi buồn như được nhân đôi, nhân ba.

Tới phòng khách, Phố ngạc nhiên khi thấy ba mẹ, anh Đạt, anh Trắc có mặt đầy đủ.

- Em sao vậy Phố?

Phố gượng gạo:

- Có sao đâu?

Đạt nhìn cô chăm chú:

- Trông em kìa! Cứ như người bị ốm!

Bà Trang góp vào:

- Ờ! Mặt mày bí xị khác với mọi ngày.

Đưa tay xoa tóc, Phố nói cho qua chuyện:

- Chắc tại con đói quá!

Ông Công cầu nhàu:

- Cứ để bụng đói đi tập thể này mãi không khéo suy nhược đấy! Đã bảo phải ăn nhẹ trước mà không bao giờ chịu nghe. Lúc nào cũng ngang bướng. Học võ chừng đó đủ phòng thân rồi. Bây giờ lo học nữ công gia chánh là vừa.

Trác cười ha hả:

- Chờ! Nó mà học nữ công gia chánh, chắc chẳng chỗ nào chịu nhận dạy. Ba bảo nó đi học đá banh hợp hơn.

Ông Công lừ mắt:

- Lúc nào cũng bắt cầu cho nó leo, ba chưa nói tới con đâu.

Đạt lên tiếng cứu nguy cho Phố:

- Lo cơm nước đi, còn đứng đó làm gì nữa, xui bây giờ.

Nhìn Đạt ngấm biết ơn, Phố bước vội ra sau. Tắm xong cô ngồi vào bàn. Mẹ làm toàn những món Phố thích sao cô ăn chẳng vô.

Ăn qua loa, Phố đẩy lồng bàn, mở tủ lạnh... thó hộp sữa tươi rồi biến lên sân thượng.

Ở nơi này, cô tha hồ buồn, tha hồ ngêu ngao mà chả lo ai nghe thấy ngoài những chậu lan đang đưa theo gió.

Bỗng dưng Phố buột miệng:

- Nothing's gonna change my love for you. You ought to know by now how much I love you.

"Không gì thay đổi được tình yêu của em dành cho anh. Anh phải hiểu rằng em yêu anh nhiều lắm..."

Lời đoạn nhạc nghĩa là như thế. Sao tự nhiên Phố lại hát khi nghĩ tới Ngạn nhỉ? Chả lẽ cô yêu anh?

Xoa lên đôi má bừng bừng nóng. Phố đứng nhìn xuống đường, cô xoa vội điều vừa thoáng qua trong đầu bằng cách hút hết hộp sữa.

Đời nào có chuyện yêu đương bậy bạ vậy? Chẳng qua cô ganh tỵ, cô tủi thân vì bị cho ra rìa thôi. Nếu Ngạn là anh hai, anh ba, Phố cũng sẽ có cảm giác khó chịu này kia mà!

Khổ nỗi Ngạn không phải là anh hai, anh ba nên Phố mới nhức nhối buồn.

Giọng Lữ vang lên làm Phố giật mình

- Sao lại đứng buồn hiu vậy vệt con?

Mặt Phố hát lên:

- Ai bảo anh em buồn hiu?

Lữ nheo nheo mắt:

- Khi vui chả ai một mình thế này.

Bước tới cạnh Phố, Lữ khẽ đọc:

"Khi buồn.

Hãy ngược tìm một vì sao.

Để thấy mình không cô đơn nữa..."

Chống tay dưới cằm, Hợp Phố ngạc nhiên:

- Anh làm thơ à?

Lữ lắc đầu:

- Đâu có! Anh đang tặng em một lời khuyên ấy chứ!

- Nhưng đã bảo em không buồn mà!

- Vậy chắc anh buồn nên thấy... cảnh có vui đâu bao giờ.

Phố mỉm cười, cô bỗng thích cách nói chuyện của Lữ.

Cô hỏi:

- Khi buồn anh làm gì?

- Làm như anh vừa khuyên em.

Phố ngược mắt lên cao:

- Tìm cho mình một ngôi sao à? Để làm chi nhỉ?

Lữ trả lời:

- Để thấy nó nhấp nhấp một nỗi buồn như mình.

Hợp Phố khịt mũi:

- Anh vặn chương thật! Nhưng ở đây ánh đèn nhiều quá, khó tìm thấy sao lắm!

Lữ hạ giọng:

- Vậy anh sẽ đọc một bài thơ nói về những ngôi sao. Nghe không vệt con?

Phố kêu lên:

- Nghe chứ! Từ bé đến giờ có ai đọc thơ cho em nghe đâu.

Lữ hóm hỉnh:

- Nếu thế, anh xung phong mở hàng.

Bỗng dưng Phố thấy hồi hộp, cô nôn nóng chờ nghe anh cất lời:

"Có chú giun tương tự vì sao

Nó rời khỏi chỗ đi tìm

Rồi bị giẫy trên cát

Trong cơn hấp hối

Nó lặng im

Nghe cát xoáy vào từng vết xéo oằn trên lưng mình

O? chỗ vĩnh hằng

Nó với được vì sao

Nhưng vì sao đã sa xuống trần

Đoạn kết của một câu chuyện huyền hoặc kể rằng

Có vì sao lạc

Rơi xuống chỗ chú giun rời bỏ khi xưa..."

Hợp Phố đứng lặng thinh. Một lát sau cô hỏi:

_ Thơ anh làm à?

Lữ nói:

- Không! Tôi đọc trên báo. Đây là bài thơ được giải trong một cuộc thi thơ. Hay chứ hả?

Phố nhún vai:

- Em chả hiểu... nó muốn nói gì.

Lữ bật cười:

- Thật hay đùa đấy vẹt con?

- Thật! Tại sao vì sao lại sa xuống trần khi kẻ tương tư mình đã bỏ đi rồi?

Lữ nhìn Phố:

- Em đã yêu chưa?

Hợp Phố cứng họng vì câu hỏi bất ngờ của Lữ, cô cố ra vẻ tự nhiên:

- Chưa hề!

- Thảo nào không hiểu bài thơ. Đó là tình yêu đấy.

Cô hát cái trán dô bướng bỉnh lên:

- Vậy anh yêu chưa?

Lữ khoanh tay với một chút gì khiêu khích:

- Đã nhiều lần...

Phố lém lỉnh:

- Có lần nào phải khốn khổ như chú giun và ngôi sao ấy không?

Lữ gật gù:

- Một câu hỏi thú vị, nhưng để em thắc mắc vẫn hay hơn anh trả lời.

Hợp Phố nhịp tay trên balcon:

- Em chỉ tò mò chút chút thôi, chứ đâu thắc mắc làm gì chuyện tình nhiều tập của anh.

Lữ hỏi:

- Thế có anh chàng nào từ bị thương tới chết vì em chưa?

Hợp Phố vờ hiểu sai ý của Lữ:

- Chết thì chưa, nhưng bị thương thì nhiều vì mỗi lần song đấu, em ra đòn mạnh lắm.

Mắt lóe lên tinh quái, Lữ bảo:

- Chắc chắn những anh chàng ấy nhường em rồi.

- Lên sàn tập, làm gì có chuyện nhường.

- Vì các chàng muốn chết dưới tay em.

Hợp Phố khịt mũi:

- Lãng mạng nhỉ? Tiếc rằng đó là điều anh tưởng tượng.

Dứt lời Phố lặng lẽ chống tay nhìn xuống con hẻm vắng vàng vọt dưới ngọn đèn cao áp làm cô muốn được một mình.

Dường như đọc được suy nghĩ của Phố, Lữ ngọt ngào:

- Nè nhỏ! Cố gắng tìm ngôi sao của mình đi nhé. Chúc ngủ ngon và mơ giữa những vì tinh tú.

Hợp Phố mỉm cười. Cô lẩm bẩm lặp lại lời chúc ngủ ngon của Lữ và thấy mình đang đi vào những ý nghĩ quẩn quanh, những mơ chuyện không đầu không đuôi của riêng mình, rồi buồn....

PHẦN 4

Ngạn để hộp nhựa lên bàn:

- Mẹ ơi! Rau câu!

Đang xào mực, bà Ngân hỏi:

- Ở đâu thế?

- Nhỏ Phố làm rồi bảo con mang về cho mẹ vì nó biết mẹ thích món này.

Bà Ngân có vẻ hài lòng:

- Con bé nghịch mà siêng, hết rau câu tới bánh chuối, nhờ nó thỉnh thoảng mẹ được ăn món ngon, lại bảo đảm vệ sinh.

Mở Tủ lạnh, lấy chai pepsi đựng nước tu một hơi, Ngạn nói:

- Siêng gì mà siêng mẹ ơi, cô Trang bảo nó phá bếp chớ không phải làm bếp.

- Vẫn còn hơn con, chẳng được tích sự gì. Thôi! Tắm rồi ăn cơm.

- Không chờ ba à?

- Ba bận tiếp khách rồi!

- Tuần này ba bận hơi... bị nhiều.

Bà Ngân ngập ngừng:

- Công việc mà, phải chịu thôi!

Bất giác Ngạn nhìn mẹ, dường như bà không đồng ý với chính lời mình vừa nói. Anh biết mẹ đang nêu nhiều lý do để bênh vực ba, dầu rõ ràng dạo này ông thường đi làm về muộn và sáng đi thật sớm. Làm khi cả tuần Ngạn không hề gặp ba mình.

Chỉ tội nghiệp mẹ, bà luôn thui thủi ở nhà một mình với trái tim đau luôn chờ đến vật vã bà mỗi khi gặp chuyện xúc động.

Chính vì bà bệnh nên Ngạn ít dám làm trái ý mẹ. Anh luôn muốn bà vui để không bị bệnh. Nhưng dạo này người làm mẹ anh ở trạng thái trầm uất là ba. Ông thường vắng nhà với lý do công việc, nên dù buồn, lo, mẹ anh vẫn lặng lẽ chịu đựng, như bà từng

chịu đựng hai mươi mấy năm ròng, chứ không dám hé môi chất vấn xem chồng đi đâu, làm gì.

Vừa ngồi vào bàn, chuông ngoài cổng reo lên:

Ngạn buông đũa:

- Chắc ba về!

Bà Ngân bảo:

- Để mẹ mở cửa.

Ngạn nhìn theo dáng tất tả của mẹ mà chạnh lòng.

Ông Định bước vào giọng quyền hành:

- Ăn cơm xong chở ba đi công chuyện.

Ngạn hơi ngạc nhiên, vì từ trước tới giờ ông chưa khi nào để anh chở đi công chuyện. Nhưng Ngạn vẫn lễ phép gật đầu.

Bà Ngân hỏi:

- Anh ăn cơm với con?

Ông Định lắc đầu:

- Tôi ăn rồi! Lại cơm chiều đãi, nhưng bà an tâm, tôi không có nhậu đâu. Xong đợt kiểm tra này, tôi sẽ đi về đúng giờ.

Ngạn ăn thật nhanh. Dạo này luyện tập nhiều nên anh ăn rất khỏe, chả mấy chốc đã hết sạch mọi thứ trên bàn. Uống thêm một ly cam vắt to, Ngạn vươn vai đứng dậy.

Ông Định từ phòng tắm bước ra:

- Con ăn mặc cho lịch sự một chút, chứ đừng xuề xòa như dáng xe ôm đấy!

Ngạn cười:

- Cứ xem như ba đi xem ôm, có sao đâu!

Nói thế nhưng Ngạn vẫn lên lầu thay bộ quần áo khác cho vừa ý ông. Anh điều khiển xe theo hướng ông Định chỉ. Ngạn ngạc nhiên khi thấy ông bảo anh rẽ vào ngõ nhà của Trác, và điều anh bất ngờ nhất là ông bảo anh ngừng xe trước nhà Nhã Thi.

- Chúa ơi! Chuyện gì đây?

Ngạn liếm môi:

- Nhà của... bạn con mà!

Ông Định nhường mày:

- Vây à! Đây là chỗ làm ăn của ba. Nghe đâu người ta chỉ có một cô con gái là hoa khôi gì đó...

- Vâng! Cô ấy tên Nhã Thi.

Ông Định gật gù:

- Vây mà ba cứ tưởng con chỉ biết học không thôi.

Ngạn... mở cờ trong bụng. Chỉ nằm mơ anh cũng không ngờ mình được vào nhà Nhã Thi dễ như vậy. Nói là duyên số cũng nên lắm chứ. Ngày mai kể cho Trác nghe chưa chắc nó tin.

Tự dưng Ngạn thấy mang ơn ba hết sức. Anh... khâm phục ông khéo chọn chỗ làm ăn.

Ngạn bấm chuông. Không phải chờ lâu đã có người ra mở cửa. Anh và ông Định được mời vào phòng khách.

Ngạn cứ nhấp nhồm trên ghế dù anh vốn biết kiềm chế. Cuối cùng ba Nhã Thi cũng xuất hiện. Ông ta tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy anh đứng kế bên ba mình.

Dường như đọc được sự ngạc nhiên của ông ta, ông Định vỗ vai Ngạn giọng tự hào:

- Con trai tôi đấy! Chào bác Tín đi con.

Ông Tín cười ha hả, ánh mắt hướng về Ngạn dịu dàng chớ không sắc lạnh, bén ngót như hôm trước:

- Thú vị thật! Để bác gọi Nhã Thi xuống trò chuyện với cháu cho vui. Ngồi đợi con bé nhé!

Rồi chẳng cần biết ý của Ngạn, hai ông bố kéo nhau lên lầu. Chẳng biết các cụ làm ăn gì mà bí mật thế. Nhưng không bị hai cụ kè một bên, Ngạn càng mừng. Mà sao Thi lâu ra thế, cô không biết thời giờ của Ngạn còn quý hơn vàng hay sao?

Sốt ruột anh đứng dậy đi tới đi lui trong phòng và nghe tim đập mạnh khi thấy Thi từ trên cầu thang yếu điệu bước xuống.

Trông Nhã Thi tươi như nụ cúc vàng, tóc xõa dài đen nhánh, cô cười rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Giọng thánh thót, Thi nhỏ nhỏ:

- Nghe ba nói có bạn, em không bao giờ nghĩ là anh. Thật bất ngờ!

Ngạn xác nhận:

- Đúng là bất ngờ. Khi nghe ba anh bảo chở ông tới nhà người quen. Anh vô tư làm tài xế xe ôm. Đến khi ba bảo ngừng ngay trước cổng nhà em anh mừng muốn điên lên. Có lẽ những người trúng số, hạnh phúc lắm cũng bằng anh lúc đó là cùng.

Nhã Thi chúc môi:

- Rõ khéo tán!

- Anh thật lòng chứ đâu có tán.

Nhìn Nhã Thi mong manh trong cái váy ngắn hai dây, Ngạn hỏi:

- Em đang làm gì nhỉ?

- Đang xem tivi và hong tóc trước quạt máy.

Ngạn quan tâm:

- Thế tóc em khô chưa?

Nhã Thi khẽ lắc đầu rồi nghiêng vai cho mái tóc dài buông lơi, mùi thơm từ tóc cô thoảng bay khắp phòng làm Ngạn ngây ngất.

Anh khen:

- Thời buổi này hiếm tìm thấy một mái tóc dài, đen đẹp và thơm như mái tóc em.

Nhã Thi vuốt tóc, giọng tự hào:

- Nếu ở nước ngoài, em đã đăng ký bảo hiểm tóc rồi. Anh biết không, hôm qua em vừa quay xong phim quảng cáo dầu gội đầu. Tháng sau tivi sẽ chiếu phim quảng cáo ấy mỗi ngày nhiều bận. Tối lúc đó anh không cần đón em ở trường, chỉ cần xem tivi là gặp em rồi.

Ngạn ranh ma:

- Trong tivi em là của mọi người chứ đâu chỉ của riêng anh như lúc này.

Nhã Thi nhip đôi chân dài:

- Xi! Em chả của riêng cá nhân nào hết. Em là của đám đông. Khi đăng quang hoa khôi, em đã hình dung điều này. Ai thích em

phải chịu thiệt thòi khi phải đứng đằng sau cái bóng vinh quang của em.

Ngạn không cho là Thi hợm hĩnh vì cô nói bằng giọng riu rít hết sức đáng yêu.

Anh lại trở tài tán:

- Người đẹp luôn được hưởng nhiều độc quyền từ những kẻ ái mộ. Bởi vậy anh xung phong làm vệ sĩ không lương cho em mà!

Nhã Thi cuộn tròn đuôi tóc:

- Em sẽ duyệt ý trên nếu ba em đồng ý.

Ngạn khoanh tay:

- Ba không đồng ý, anh cũng đã là vệ sĩ của em rồi!

Nhã Thi kêu lên:

- Anh đúng là quý sứ! Nhưng em có khá nhiều vệ sĩ, chứ không phải chỉ mình anh đâu.

Ngạn tủm tủm cười. Anh cho phép mình chủ quan khi nghĩ rằng lối vào tim Nhã Thi không còn xa nữa.

Nhã Thi hỏi:

- Anh biết Toàn, con bác Lân không?

Ngạn lắc đầu. Thi tròn xoe mắt:

- Bác Lân cũng là bạn ba anh mà.

- Nhưng anh không biết họ.

Thi lơ lửng:

- Toàn nổi tiếng lắm đó!

Ngạn nhú mày:

- Nổi tiếng về vấn đề gì?

Nhã Thi không giấu vẻ ngưỡng mộ:

- Là một trong những doanh nghiệp trẻ của thành phố.

Ngạn nhún vai:

- Anh không phải doanh nghiệp, nên không quan tâm.

Nhã Thi khúc khích:

- Toàn quan tâm đến em lắm. Anh ấy cũng học võ như anh, nhưng là võ judo. Nếu có dịp em rất thích thấy hai người song đấu, xem môn võ nào hay hơn.

Ngạn cao giọng:

- Học võ để rèn luyện thân thể, để tự vệ và giúp kẻ cô thế chớ đâu phải để đánh nhau cho người khác xem.

Nhã Thi bất bình:

- Bất kể người đó là em sao?

Ngạn tránh câu trả lời:

- Em đúng là thích đùa!

- Em nói thật chớ không đùa đâu. Nếu anh ngại đánh nhau, xem như anh thua. Em không cần một kẻ bại trận làm vệ sĩ.

Ngạn cười xòa:

- Sao dễ tự ái vậy nhỏ?

Nhã Thi cong cớn:

- Em là thế đó! Anh có thể không là bạn em nữa kia mà! Ngồi chơi nhe! Em còn phải học bài.

Không đợi Ngạn kịp nói lời nào, Thi bỏ lên lầu. Anh lơ ngơ nhìn theo và không biết vừa rồi mình đúng hay sai.

Ngồi lại trong phòng khách, Ngạn rầu rĩ lần bọc dọc. Anh nắm hai tay vào nhau đôm đốp. Những cục chai trên hai bàn tay anh như một bằng chứng cho sự khổ luyện mỗi ngày. Anh sẽ đi thi đấu như một vận động viên chớ đâu thể đánh nhau để làm trò cho một cô gái, dù cô ta là người anh yêu đi chăng nữa.

Sao Nhã Thi không hiểu thế nào là tinh thần thượng võ kìa. Cô bé tự cao, đồng đánh khiến anh chết cả trái tim. Giờ lại giận, Thi giận ngay lúc Ngạn hạnh phúc nhất, có khổ không chứ!

Ông Tín và ông Định từ trên cầu thang bước xuống.

Thấy Ngạn ngồi ủ rũ như gà mắc mưa, ông Tín ngạc nhiên:

- Ủa! Nhã Thi đâu?

Ngạn gượng gạo:

- Dạ! Thi học bài rồi ạ!

Ông Tín cười:

- Con nhỏ đúng là trẻ con. Ngồi chơi một tí thì đã sao? Chắc Thi sợ bác rầy.

Ngạn không nói được lời nào, dù rất muốn biện hộ cho hành động... trẻ con của Nhã Thi.

Ông Tín bỗng nói:

- Thời buổi bây giờ ngoài đường toàn ma quỷ. Nhã Thi đi về trễ một chút thôi là vợ chồng tôi đã lo ngại ngái. Phải chi con bé biết vài miếng võ phòng thân thì tốt quá!

Ông Định cười:

- Thì anh cho cháu đi học, chuyện ấy dễ mà!

Ông Tín chép miệng:

- Nó đâu có thời gian. Nếu có người dạy vài đòn tự vệ cho em nó thì còn gì bằng.

Ông Định nhìn Ngạn:

- Sao con trai? Con thấy thế nào về điều bác Tín mong muốn?

Ngạn chột dè dặt:

- Cháu rất sẵn lòng. Nhưng tiện nhất vẫn nên tìm một huấn luyện viên nữ. Nếu bác đồng ý cháu sẽ nhờ một bạn võ sinh nhà ngay trong ngõ này hướng dẫn Nhã Thi...

Ông Tín ngạc nhiên:

- Trong xóm này cũng có người học võ à?

- Vâng! Cô ấy cũng là phụ tá huấn luyện viên như cháu.

Ông Tín xoa cằm:

- Xin lỗi, bác hỏi thẳng nhé? Gia đình đó đang hoàng chứ? Cô gái đáng tin tưởng chứ?

Ngạn nghệt mặt ra vì câu hỏi đầy vẻ xúc phạm ấy, anh gật đầu mà trong lòng gợn lên chút khó chịu.

- Dạ đang hoàng ạ.

- Nhà nào nhỉ?

Ngạn đọc số nhà rồi nhấn mạnh:

- Cháu giới thiệu người, bác không phải lo, chỉ sợ bạn cháu không nhận thôi ạ!

Ông Tín cười, giọng kẻ cả:

- Trả thù lao cao một chút, bảo đảm cô bạn cháu sẽ nhận.
Phiền cháu hỏi giúp bác.

Ngạn gật đầu. Anh chờ ông Định về và nghe ba mình hỏi:

- Con nghĩ sao mà không chịu trực tiếp hướng dẫn Nhã Thi?

- Thời gian biểu của con kín mít cả rồi con không thể gánh thêm việc, dầu đó là một việc tốt một cơ hội hiếm có. Tóm lại con không thích bị đánh giá sai.

Ông Định gật gù:

- Khá lắm! Biết dè dặt trong giao tiếp là đúng. Vì dù như thế nào, đàn ông cũng phải chứng tỏ rõ bản lĩnh của mình.

Ông Định hỏi:

- Con định nhờ Hợp Phố phải không?

- Vâng!

- Chắc gì con bé đồng ý.

Ngạn tự tin:

- Con sẽ có cách thuyết phục.

Ông Định trầm giọng:

- Con gái rắc rối lắm, đừng chủ quan khi con chưa hỏi ý Phố trước. Nhớ nó từ chối thì sao?

Ngạn ngập ngừng:

- Thì con sẽ dạy Nhã Thi, nhưng có lẽ chưa thể ngay lúc này.

Rồi anh thắc mắc:

- Từ trước đến giờ con không hề nghe ba nhắc tới bác Tín.

Ông Định ậm ự:

- Ba và ông ta mới qua lại đây thôi.

- Bác Tín là người như thế nào hả ba?

- Với ba, ông ta là người chỉ nên quan hệ trong làm ăn.

- Ba không xem bác ấy là bạn sao?

- Không!

Định hỏi tiếp, nhưng Ngạn có cảm giác ba mình không thích nên thôi.

Về nhà, vào phòng khách, ông Định nghiêm nghị:

- Ba không ngăn con quen Nhã Thi, nhưng đàn ông phải đặt sự nghiệp lên hàng đầu. Không được xao lãng việc học. Nếu rớt tốt nghiệp, đừng nhìn mặt ba.

Ngạn máy móc:

- Con biết rồi!

Và thấy lòng trĩu nặng vì một điều gì không rõ.

Cầm Tuyền đặt đĩa xoài xuống bàn, giọng bức dọc:

- Tao vẫn không hiểu sao mày nhận lời dạy võ cho con... mắch đó!

Nhón miếng xoài tượng, Phố trả lời:

- Đơn giản thôi! Tao muốn giúp lão Nhím.

Tuyền bĩu môi:

- Lão Nhím, lão Nhím... Bộ mày mắc nợ hấn ta hay sao mà lúc nào cũng bận bịu vì hấn.

- Nói nhảm. Tao có bận bịu gì đâu!

- Xi! Lại chối! Hấn học võ, mày giữ ba lô, giặt đồ tập. Hấn có bồ mày lo cung cấp tin để hấn làm hài lòng người đẹp, thậm chí bây giờ dạy võ cả cho con yêu ấy!

Hợp Phố cười gượng gạo

- Mày không thích tao là... người tốt việc tốt à!

Cầm Tuyền đánh đá:

- Người ngốc thì có! Là tao, tao chả đời nào đại dột như mày. Ai đời bắt cầu cho thiên hạ đi.

Phố nhún vai:

- Tao không câu nệ chuyện đó. Mình giúp người này, người khác sẽ giúp lại mình.

- Mốc xì! Trong tình yêu, chả ai giúp ai đâu!

Mặt Hợp Phố đỏ bừng, cô ấp úng:

- Cái gì mà tình yêu. Mày... mày thật...

Cầm Tuyền hát hàm:

- Mà lý lảm cơ mà! Chẳng lẽ không dám nhìn lại lòng mình?

Phố căn môi:

- Sao lại không? Và tao nhận ra tao với ông Ngạn không hợp, bất cứ điểm nào nói ra cũng có thể tranh luận. Lão Nhím luôn mồm bảo tao như con trai, nên chơi với tao lão hết sức thoải mái, và tao cũng thấy như vậy.

Cầm Tuyền nghiêng nghiêng đầu:

- Sao mà lại tin lời lão ta nhỉ? bộ "như con trai" rồi không biết yêu sao? Hừ! Ngạn đang lợi dụng tình cảm của mày đó!

Phố nhói trong tim:

- Không phải! Mày nghĩ xấu về Ngạn và hiểu lầm tình cảm của tao với hắn rồi.

Cầm Tuyền khoát tay:

- Vậy thôi không nói nữa. Bữa nay dạy dỗ thế nào? Kể cho tao nghe với.

- Cũng tạm tạm dù con nhỏ ấy nói nhiều hơn học. Tao chỉ hướng dẫn vài ba đòn tự vệ trong hai tháng thôi, nó tiếp thu được tới đâu hay tới đó.

Rồi cô chép miệng:

- Nhã Thi là con cứng, quen được phục vị, quen được chiêu chuộng, rồi Ngạn sẽ khổ dài dài vì nó.

Tuyền tỉnh quái:

- Mày xót à?

Hợp Phố làm thỉnh. Cô cắn miếng xoài và nhăn mặt:

- Trời ơi! Chua quá!

Cầm Tuyền khúc khích cười. Phố nhìn đồng hồ:

- Tao phải về thôi!

Tuyền đứng dậy mở cửa, mồm lách chách:

- Ê! Lão bạn của anh Đạt thế nào rồi?

Hợp Phố giậm chân

- Mày nói nhiều mà hỏi cũng nhiều! Tao miễn trả lời.

- Sao thế? Hay là có vấn đề?

Phố nhe răng:

- Vấn đề... cái đầu mày. Đừng chọc tao nổi máu du côn lên đấy.

Tuyền rụt van:

- Ôi trời! Sợ quá! Thôi, về lẹ đi!

Hợp Phố bật cười vì cái kiểu vờ vĩnh dễ ghét của Cẩm Tuyền. Nếu không có nó, Phố sẽ buồn chết được.

Đi bộ, ngang ngôi nhà đồ sộ của Nhã Thi, Hợp Phố chột bước nhanh mà không hiểu vì sao, đầu mới cách đây nửa tiếng cô đã từ đó đi ra.

So với gia đình cô, gia đình và cơ ngơi của Nhã Thi lớn hơn gấp mấy lần. Phòng khách trải thảm, đèn chùm pha lê, trần thạch cao với hoa văn cầu kỳ, tường treo đầy tranh siêu thực. Nhưng tất cả mọi thứ lại toát lên vẻ trưởng giả của những tay giàu mới phát.

Cách nói chuyện của Nhã Thi mới hợm hình làm sao? Suốt nửa tiếng đồng hồ nó không ngớt nói về mình.

Một hoa khôi, một người mẫu quảng cáo dĩ nhiên phải có nhiều chuyện để nói, nhưng giá như Thi ít khoe khoang một chút chắc con bé dễ yêu hơn nhiều.

Vào nhà chưa kịp uống nước, Phố đã nghe điện thoại reo.

Chắc lão Nhím nôn nóng hỏi thăm tình hình đó thôi. Vậy cứ mặc kệ lão đi. Những lời Cẩm Tuyền nói lại ong óng trong đầu Phố. Ngạn có lợi dụng tình cảm của cô không nhỉ? Sao tự nhiên Phố bực mình anh quá!

Đợi điện thoại gần hết đợt chuông, Phố mới đứng đỉnh nhấc máy.

Giọng Ngạn hồ hởi:

- Phố hả? Bữa nay dạy dỗ thế nào nhóc?

Phố ngắc ngư:

- Anh hỏi Nhã Thi thì hay hơn. Vì em dạy thế nào, anh thừa biết rồi.

Ngạn cười:

- Vậy thì học trò em ra sao?

Hợp Phố tăng hăng:

- Thông minh, tiếp thu nhanh.

- Good!

Phố đế thêm:

- Có điều nói nhiều quá, chắc chắn sẽ mau quên. Anh phải bắt con nhỏ tự tập đó nghe.

- Anh biết rồi!

Phố cục lốc:

- Còn gì nữa không?

Im lặng vài ba giây, cô nghe Ngạn cười, giọng thì thào thật dễ ghét:

- Nè Phố! Anh hỏi thật, em và gã Đạo ấy sao rồi?

Phố gắt:

- Anh dư hơi thật!

Dứt lời cô gác máy thật mạnh. Ngược lên cô thấy Lữ đứng ở ngưỡng cửa, miệng phì phà điếu thuốc.

Bỗng dưng Phố trút hết bọc dọc vào Lữ. Cô cau có:

- Em sợ nhất là khói thuốc lá, anh biết không?

Lữ nheo nheo mắt:

- Anh biết từ lúc em vừa nhắc điện thoại lên kia, nhưng thử xem phản ứng em ra sao.

Dứt lời anh đứng đỉnh bước tới cửa sổ, búng vèo điếu thuốc hút dở ra ngoài

Quay lại, Lữ cao giọng:

- Thoải mái rồi chứ! Nếu vẫn còn ngộp, mời em lên sân thượng...

- Để tìm sao à? Em không rảnh đâu!

- Mỗi ngày có những hai mươi bốn tiếng, nên dành ra ít phút để thư giãn lắm chứ, nhất là những lúc bị stress như vậy.

Đáp lại lời của Lữ, Hợp Phố buông phịch xuống salon.

Lữ ngồi xuống ghế đối diện:

- Lại cãi nhau với huynh à?
- Bất đồng một chút chứ không phải cãi.
- Bao nhiêu đó đủ khiến người ta mệt mỏi rồi.

Hợp Phố ậm ự:

- Em chỉ thêm một ly cà phê.

Lữ rủ rê:

- Vậy thì ra quán. Anh rất muốn được mời em. Ở đầu ngõ có một quán khá lắm! Sáng nào anh và Đạt cũng ngồi nửa tiếng rồi mới đến trung tâm.

Phố ngân ngữ:

- Để em vào xin mẹ đã!
- Anh sẽ chờ...

Lữ lững thững bước ra cổng. Anh tin chắc mẹ Phố sẽ đồng ý. Những người trong nhà này đang mong có một gã đàn ông nào đó đủ bản lĩnh để lèo lái cô con gái ngỗ nghịch của họ. Sao anh không thử cơ chứ!

Hợp Phố trở ra với gương mặt tươi roi rói. Không cần hỏi Lữ cũng biết bà mẹ đã bằng lòng. Anh mở cửa rào chờ Phố bước tới. Lần đầu đi bên cạnh một người lạ, Phố thấy chân mình ngượng ngập rõ ràng.

Lữ hỏi:

- Chưa từng đi với ai thế này phải không vệt con?

Phố nghênh ngang:

- Vẫn hoài ấy chứ!
- Anh lại có cảm giác em chưa biết cách đi chung.
- Chung hay riêng, mỗi người vẫn đi trên đôi chân của mình.
- Nhưng đi chơi, khác với đi học, đi với bạn trai khác với bạn gái, với người yêu càng khác nữa.

Phố nhún vai:

- Em chỉ có một cách đi. Đó là cách ngẩng cao đầu, bước thẳng, một hai, một hai.

Lữ hóm hỉnh:

- Y như sắp lên võ đài thi đấu.

Phố gật đầu:

- Đúng vậy! Đòi là một đấu trường mà.

Lữ nheo nheo mắt:

- Chắc sư huynh em dạy thế?

Hợp Phố đá tung một lon bia rỗng trên lễ:

- Ba em dạy đó!

Lữ dẫn cô vào quán:

- Gia đình em, ai cũng rất mạnh mẽ. Nhất là Phố, em khiến anh phải nghĩ tới hoài.

Hợp Phố thần nhiên:

- Bọn con trai chung lớp võ cũng nói như thế mỗi khi chúng trúng đòn của em.

Lữ bật cười:

- Cũng may anh chưa trúng đòn của em.

Phố ngồi xuống ghế mây:

- Vậy thì coi chừng. Em mạnh tay lắm đó.

Lữ phát một cử chỉ:

- Nhưng phải có người đỡ được đòn chứ!

- Dĩ nhiên!

- Chắc lại là sư huynh?

Phố không trả lời, cô nhìn thẳng vào mắt Lữ. Cô chả thích những câu hỏi có gài bẫy như thế. Vả lại, Phố luôn luôn là người chủ động, người đặt câu hỏi với con trai, nhưng này giờ Lữ giành quyền đó của cô. Nhìn anh như vậy, Phố tin mình sẽ trở về, đúng thế chủ của mình. Nhưng chỉ một thoáng cô đã chớp mắt.

Sao lại... dở thế nhỉ? Phố chợt nhận ra mắt Lữ bí hiểm lạ thường. Anh nhìn cô bằng cái nhìn vừa đăm đui vừa giấu cợt chớ không vô tư, thẳng tuột như cái nhìn của Ngạn.

Rõ ràng đây là một cái nhìn có vấn đề!

Bất giác Hợp Phố bối rối. Sao Lữ lại nghĩ hoài tới cô nhỉ? Thật ra anh có ý gì khi nói thế?

Chẳng lẽ Lữ thích cô? Ôi không thể nào. Anh ta cao, to, khá điển trai với nụ cười hào hoa, bí hiểm. Trò chuyện lại duyên dáng quyến rũ, chắc chắn phải có nhiều cô gái xung quanh, tội vạ chi lại thích một con bé dở hơi như Hợp Phố! Nếu Lữ thích chắc anh cũng giống lão Nhím ở điểm vì cô như con trai, nên... chơi với cô, Lữ hết sức thoải mái.

Nghĩ như thế, Hợp Phố thấy an tâm. Cô thấy Lữ tủm tỉm cười khi một cô tiếp viên bước lại hỏi:

- Anh... anh dùng chi?

Lữ búng tay:

- Dĩ nhiên là hai cái đen. À! Thêm một gói ba số nữa.

Mặt Phố xịu xuống:

- Đốt thuốc tức là tự đốt ngắn đời mình. Em không muốn bị vạ lây đâu! Người như em rất quý sức khỏe.

Lữ nói với theo cô tiếp viên:

- Em gái ơi! Khỏi lấy thuốc lá nhen... Thằng nhóc này đang... cai thuốc

Nhìn Phố, Lữ nói:

- Cuối cùng cái đuôi con gái vẫn lòi ra. Ngồi với con trai, anh tha hồ phả khói nhóc ạ!

Phố nhíp tay lên bàn:

- Anh bắt đầu ân hận khi ngồi quán với em à?

Lữ không rời mắt khỏi Phố:

- Không bao giờ! Tại sao anh lại ân hận khi mình được quan tâm nhỉ?

Hai phin cà phê được đặt xuống bàn. Phố tránh ánh mắt của Lữ bằng cách nhìn những giọt mưa đen rơi xuống, rơi xuống.

Giọng anh ảm áp thân tình:

- Vì sao em lại học võ hử vệt con?

Phố thản nhiên:

- Anh hai, anh ba đều học võ, em không học làm sao chơi với hai ông ấy được.

Lữ cười:

- Đó chưa phải là lý do.

Hợp Phố trầm ngâm:

- Đúng là hồi nhỏ em vừa xấu xí vừa ốm yếu, ba mẹ sợ ra đường bị ăn hiếp nên cho đi theo anh ông anh học võ để tự vệ. Lớp em học chỉ có ba đứa con gái trên tổng số hơn bốn chục trên con trai, bảo em sao không giống con trai cho được.

Lữ khoanh tay trước ngực. Anh tủm tỉm nhìn Phố và bảo:

- Về ngổ ngáo con trai như một lớp vỏ bọc che giấu những yếu đuối, dịu dàng đặc trưng con gái. Rồi anh sẽ phá vỡ lớp vỏ bọc ấy cho mà xem.

Hợp Phố hất mặt lên:

- Điều ấy có thể xảy ra nếu anh thắng được em. Nhưng ai lại thách thức một người không biết võ nhỉ!

Lữ khuấy đường trong ly cà phê rồi đẩy về phía cô, giọng từ tốn:

- Anh đoán chắc rất vừa uống.

Một lần nữa Hợp Phố chớp mi mấy cái liên tục. Đi uống cà phê với đám con trai học chung hoặc đi với Ngạn và anh Trác, Phố luôn tự phục vụ chớ chẳng gã nào ga lăng như Lữ. Anh chàng làm cô cảm động rồi đây.

Hình như hiểu Phố nghĩ gì, Lữ nói

- Bảo đảm ly cà phê này sẽ ngon hơn những ly cà phê em từng uống.

Phố nhún vai chẳng nói tiếng nào.

Lữ khuấy nhẹ ly cà phê của mình:

- Em rất hợp với màu đen. Em mặc áo pull đen này trông độc đáo lắm.

Hợp Phố cong môi:

- Anh Trác lại bảo em giống Ninja... rùa. Bởi vậy em rất ít mặc nó.

- Trác chọc em đó. Anh rất thích mỗi lần uống cà phê, anh lại có một nơi để nhớ, một màu sắc để chìm đắm, một chút gì đó lãng đãng để tâm hồn lung linh.

- Anh nói chuyện cứ như đọc thơ ấy!

Lữ lại khuấy ly cà phê:

- Đó chỉ là một trong nhiều cách làm cuộc sống thú vị hơn. Lời nói không mất tiền mua. Anh lại thích dùng lời nói như một câu ngạn ngữ Trung Quốc.

Phố tò mò:

- Câu ngạn ngữ nào vậy?

Lữ trầm giọng:

- "Cơm tặng người đói. Lời nói tặng tri âm". Em đã từng nghe bao giờ chưa?

Phố khe khẽ lắc đầu. Lữ nhỏ nhẹ:

- Anh tặng em đây... tri âm ạ!

Hợp Phố che miệng cười và nhận ra mình hơi điệu, vì từ trước tới giờ Phố cười thoải mái chứ chẳng hề biết e ấp làm duyên. Sao tối nay cô lại... thế nhỉ?

Giọng Lữ chợt vang lên:

- Anh rất thích có một cô bạn nhỏ như em. Phố nghĩ thế nào về anh?

Hợp Phố nóng bừng cả người. Cô có cảm giác mình đang tập trung tinh thần và sức lực cho một trận đấu. Cô liếm môi:

- Anh cũng như những người bạn khác của em thôi đầu anh lớn tuổi hơn họ nhiều.

Lữ nhìn xoáy vào mắt Phố:

- Anh muốn là bạn đặc biệt kìa.

Phố vuốt mái tóc ngắn:

- Anh vội vã quá đấy.

Lữ nói:

- Không đâu! Lần đầu gặp, em đã để lại trong hồn anh ấn tượng thật dữ dội. Suốt đêm đó anh thao thức mãi và cứ nghĩ rằng tại mình vừa đi một chuyến khá dài, từ Đà Nẵng vào đây nên

không ngủ được. Nhưng sau đó, anh nhận ra đâu phải vậy. Nguyên nhân chính là từ em, một cô bé khác người.

Hợp Phố hoang mang:

- Anh đã biết nhiều về em đâu?

Lữ nói bằng giọng tự tin:

- Người ta có thể hiểu trái tim mình muốn gì ở cái nhìn đầu tiên, và anh không thể lặng im nữa. Anh muốn có em.

Lữ nhìn Phố, ánh mắt như thôi miên. Cô choáng vì bất ngờ và ngợp vì lời tỏ tình nhu giông bão của anh.

Pha?i tỉnh táo thôi Phố ơi! Dầu đã dạn lòng như vậy nhưng cô vẫn bị sự mạnh mẽ của Lữ cuốn hút. Anh không phải võ sĩ như Ngạn nhưng anh ra đòn mới độc làm sao! Tâm hồn tưởng như cứng rắn nhưng thật ra hết sức yếu đuối của Hợp Phố đang chao đảo giữa một bên là lý trí, một bên là cảm xúc.

Phố không chối là có cảm tình với Lữ. Những lời anh nói khiến cô không thể dừng dừng, cũng chẳng thể nghĩ đến điều gì khác ngoài ý nghĩ đang ngồi cạnh anh, y như những cặp tình nhân khác trong quán. Nhưng yêu, chắc Phố phải xem lại thật kỹ coi tim mình đang muốn gì, tìm gì, hiểu gì ở Lữ.

Nhỏ Tuyền lý sự: "Trong tình yêu không bao giờ làm kẻ thứ ba. Dở lắm!". Phố không muốn bị chê dở, bị mọi người dè bĩu nửa thương nửa khinh ghét như những nhân vật thứ ba thừa thãi, tổ gây khó chịu cho người xem phim. Hai mươi tuổi, cô có quyền được yêu một cách đàng hoàng rồi chứ!

Trong ánh đèn tranh tối tranh sáng của quán cà phê, Lữ im lặng ngắm cô. Phố tưởng mình như chiếc lá mỏng manh đang chìm dần trong cái nhìn đắm đuối ấy.

Giọng Phố thật lạ!

- Chúng ta về thôi!

Lữ đứng dậy trước. Hai người đi bên nhau. Một chiếc honda chạy ầm ầm thật sát lề, Lữ nhanh nhẹn nắm tay Phố kéo mạnh vào. Như một phản xạ, cô rút tay lại.

Lữ cất giọng rắn rỏi:

- Anh sẽ chờ để nghe câu trả lời của em.

Về tới cổng, Phố thấy Trác. Anh ba cô có vẻ ngạc nhiên. Phốt lờ đôi mắt soi mói của anh, Phố chạy tuốt vào nhà. Về tới phòng, cô buông người xuống giường và mỉm cười một mình.

Nếu có ghi nhật ký như những đứa con gái mơ mộng, Phố sẽ ghi thế này: "Một ngày bực mình nhưng lại kết thúc bằng một niềm vui bất ngờ và hết sức dễ yêu".

Phố đang vui và có lẽ nên giấu niềm vui của mình thật kỹ.

PHẦN 5

Nói là thế, nhưng Phố không thể giấu lâu hơn nữa những xao động lạ thường trong tâm hồn mình. Cô ngượng ngùng kể cho Cẩm Tuyền chuyện cô với Lữ. Và bây giờ Phố đang chờ nghe... phán xét của nó. Nhưng nhỏ Tuyền lại hỏi một câu lằng xẹt:

- Mà tính sao trước lời... "tĩnh tò" đó?

Hợp Phố thở hắt ra:

- Nếu tính được tao đã không hỏi mày.

Cẩm Tuyền tài khôn:

- Cũng nên yêu cho biết...

Phố gắt:

- Biết cái gì?

- Biết thế nào là ngọt ngào mê đắm của tình yêu, biết vui, biết mệt, biết ghen...

- Mà giỏi nói bậy.

Cẩm Tuyền cười tít mắt:

- Thật chớ bậy gì.

Rồi con bé hạ thấp giọng:

- Mà mày mất ngủ vì anh ta nghĩa là đã yêu chút chút rồi. Tay Lữ mà tấn công tiếp thế nào mày cũng nốc ao.

Hợp Phố bĩu môi:

- Hạ gục tao đâu phải dễ.

- Đúng vậy, nhưng nếu biết cách, người ta bẫy được cả trái đất, chớ nói chi bẫy mày, một con bé có bề ngoài trái ngược với tâm hồn. Mà Lữ là người như thế nào nhỉ?

Hợp Phố chớp mắt:

- Anh ta tự tin, nói chuyện lời cuốn, có ánh mắt quyến rũ và giọng nói khiến người khác dễ mềm lòng, dù cách nói ấy có chút gì

như quyền hành, độc đoán. Ngồi cạnh Lữ, có khối chuyện để nghe, để ngẫm nghĩ.

Cầm Tuyên nhường mày:

- Với lão Nhím thì sao?

Phố buông một hơi:

- Toàn chuyện đánh đấm, nghe mãi cũng nhàm.

Cầm Tuyên tùm tùm làm Phố nổi cáu:

- Bây giờ đổi lại nghe đọc thơ, tán chuyện trên mây dưới biển cũng thú phải không? Một người chú trọng đến tinh thần, một kẻ quan tâm đến thể lực. Cũng hay! "Một tinh thần minh mẫn trong một thân thể tráng kiện". Hy vọng Lữ sẽ khiến mày có một tâm hồn dễ yêu của con gái trong một vóc dáng tha thướt dịu dàng, yếu điệu thực nữ.

Hợp Phố cầu nhàu:

- Mày lúc nào cũng lý sự cùn. Nhưng Lữ chưa đủ sức làm thay đổi tao đâu.

Cầm Tuyên hát hàm:

- Có gốc mới hướng tim mình về phía lão Nhím.

Mặt nóng bừng, Phố chối:

- Tao không có!

- Vậy thì tốt! Lão ta bận bịu vì nhỏ Thi nên không chăm chú cho sự muội như trước kia đâu. Có thân phải biết tự lo nhóc ạ.

Liếc Tuyên một cái dài xong, Phố liếc đồng hồ:

- Tao tới nhà Nhã Thi đây!

Cầm Tuyên hấp háy mắt:

- Nhớ dạy dỗ con nhỏ ấy cho cẩn thận kẻo nó bị bong gân hay trật tay gì thì hai... đứa bây sẽ sút mẻ tình huynh muội đó!

Phố lắc đầu:

- Toàn nói chuyện đâu đâu không thôi. Gọi mày là bà Tám rươi mới đúng.

Đứng trước cổng, cô bấm chuông mấy lần, chị Chín mới ra hé cửa.

Rồi đứng nửa trong nửa ngoài chị ta nói vọng ra:

- Nhã Thi không có ở nhà. Bữa nay nghỉ học.

Đồ yêu quái! Phố rửa thắm trong bụng. Đi vắng cũng chẳng thềm báo một tiếng. Mất công người ta...

Phố âm ức quay đi. Giọng chị Chín đuổi theo:

- Nè! Em là bạn của Cẩm Tuyền phải không?

Cô gật đầu. Chị Chín vào nhà rồi thì thào:

- Chỗ quen, chị nói thật, em nghỉ quách cho rồi. Nhã Thi chả hứng thú gì chuyện học võ đâu. Trước sau nó cũng kiếm chuyện với em đó!

Phố sừng sốt:

- Sao lại kiếm chuyện với em?

- Để nó có cớ nghỉ học. Mà ba con nhỏ khéo lo! Nó ra đường lúc nào cũng có cận vệ, võ sĩ đi kèm, học võ làm chi cho xấu tướng chớ!

Hợp Phố ngạc nhiên:

- Nhã Thi có thuê cận vệ à?

Chị Chín cười hì hì:

- Mướn đâu mà mướn, cậu Ngạn tình nguyện đưa đón nó không công ấy chớ!

Phố lủi thủi ra về, lòng hậm hực vô cùng. Thế đấy! Đúng là cô bỏ công chùa cho vừa lòng Ngạn để bị đối xử như vậy.

Sự tức tối của Phố càng nhân lên khi vào tới sân đã thấy Ngạn với anh Trác ngồi chình ình hai đống.

Trác lên tiếng:

- Tối nay Nhã Thi nghỉ học. Em đi đâu, đi với ai nãy giờ vậy?

Không trả lời Trác, Phố bắt bẻ Ngạn:

- Biết nó không học mà anh chả thông báo lời nào, mất công em đi, để vừa bước vào nhà đã bị tra hỏi. Thấy ghét!

Trác vặn:

- Nhưng em đi từ chiều mà! Bộ anh hỏi không đúng sao?

Hợp Phố vênh váo:

- Em đi chơi được không?

Trác buột miệng:

- Lại cà phê chớ gì? Hừ! Coi chừng ấy!

Phố hơi khựng lại, nhưng cô lại ngổ ngáo ngay tức khắc:

- Rồi sao? Chả lẽ bọn con trai độc quyền cà phê?

Quay sang Ngạn, cô một... tăng:

- Em không dạy nữa đâu! Con nhỏ ấy chả biết tôn trọng người khác chút nào.

Ngạn ngắt ngang lời cô:

- Cũng tại em làm Nhã Thi đau. Anh đã bảo Thi không phải con nhà võ, tay chân rất mềm, vậy mà em cố tình thô bạo, làm sao Thi chịu nổi. Hồi chiều điện thoại cho anh, Thi đã khóc. Cô bé không chịu nói thẳng ra, nhưng anh nghĩ trách nhiệm thuộc về em.

Nghiêm nghị nhìn Phố, Ngạn gần từng tiếng:

- Anh chưa hỏi tới, em đã oang oang mồm. Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng! Tệ thật!

Hợp Phố đứng im như trời trồng. Cô không ngờ lão Nhím lại phóng gai nhọn vào sự muội như thế. Độc ác tàn nhẫn, vô tâm thế sao Ngạn?

Tự ái lẫn đau đớn khiến Phố điên lên. Cô không nói được nhiều mà chỉ lắp bắp:

- Tôi là vậy đấy!

Dứt lời cô đi một mạch vào bếp. Mở tủ lạnh Phố định uống nước, nhưng chợt thấy mấy lon bia. Ngần ngừng một chút, cô bê bốn lon lên sân thượng.

Khui lon thứ nhất, Phố ngược lên nhìn trời vào nghêu ngao đọc:

"Khi buồn.

Hãy ngược tìm một vì sao.

Để thấy mình không cô đơn nữa.

Nhưng vì sao trên cao.

Bạn nhấp nháu cùng ngôi sao khác.

Nên tôi đành ngồi cạnh nôi cô đơn của mình.

Và tưởng tượng mình đã hết cô đơn?"

Thì ra khi quá bức xúc, người mù tịt về thi ca như Phố cũng có thể làm thơ thay vì chạy ra đâm bao cho hả như trước kia.

Tu một hơi cho hết lon bia, Phố khui lon thứ hai.

Giá có Lữ thì hay quá! Sao cô lại nghĩ tới anh khi hơn nửa tháng nay cô luôn tránh mặt Lữ?

Tránh mặt nhưng lại luôn nghĩ về, luôn để ý tới anh. Thật ra Phố không muốn bị lung lay vì Lữ, nhưng muốn anh phải khổ sở vì mình. Con người cô là một kho chứa đầy mâu thuẫn. Cô luôn sợ Lữ quay lưng, nhưng lại thích chơi trò trốn tìm với anh. Không khéo Phố cũng như Nhã Thi, ranh ma nhưng vờ vĩnh ngây thơ đến mức không hiểu tình yêu là gì (con gái à vậy đó các bạn trai ơi. Để tui đọc mấy câu thơ về con gái cho nghe nha)

"Con gái là trái chanh chua.

Thích hay không nheo lại ưa giả vờ.

Con gái vờ vĩnh ngây thơ.

Để con trai lắm mộng mơ cô nàng.

Con gái hay thích diện sang.

Giữa trời đông lạnh chỉ mang áo hè"

Mà sự thật tình yêu là thế nào? Nó như rượu chua uống đã say à?

Bất giác Phố cười. Cô nâng lon lên và thấy chéch choáng. Thường ngày cô ghét bia mà thích nước ngọt có ga. Tối nay Phố lại muốn nếm thứ mình ghét mới kỳ chứ!

Vừa kéo nắp lon thứ ba, Phố đã thấy lon bia rời khỏi tay mình.

Lữ ngồi xuống dựa vách kế cô:

- Để anh uống cho!

Và anh ngửa mặt cạn một hơi rồi nghiêng đầu nhìn Phố.

Cô chớp mắt:

- Em đang mong có anh đấy!

Lữ khẽ cười:

- Anh có thể đoán ra lý do.

Phố nhếch môi:

- Anh tài vậy sao?

Lữ hóm hỉnh:

- Cũng nhờ anh sống nhiều hơn em. Nào chúng ta cùng cạ lon chứ?

Hợp Phố lắc đầu:

- Em đủ đô rồi...

- Vẫn chưa say cho quên đời mà!

- Uống cho vui chứ đâu phải cho quên đời.

Lữ trầm ngâm:

- Lúc nãy anh ra quán cà phê một mình, khi về có nghe loáng thoáng một đôi điều từ Trác và sư huynh của em. Đường như không phải là chuyện vui để em uống mừng.

Phố khó chịu:

- Anh quan tâm đến những chuyện vụn vặt ấy nữa à?

Mắt Lữ long lanh:

- Những gì liên quan tới em không phải là vụn vặt.

Hợp Phố bối rối.

Phố không biết nhõng nhẽo, dù là con út trong nhà. Nhưng hôm nay sao lại không thử nũng nịu, phụng phịu kiểu như Nhã Thi nhỉ?

Nhớ hôm Ngạn dẫn Phố tới nhà Thi để giới thiệu, con nhỏ đỏng đảnh, làm bộ làm tịch đến mức Phố phải quay đi vì ghen tức. Cô nghĩ sẽ chẳng đời nào mình uốn éo như nó, trước mặt con trai. Song cái gì cũng có thể thay đổi, nhất là khi được gợi ý.

Hợp Phố liếc Lữ, cô cũng khẽ nghiêng đầu về phía anh, giọng như cơm nếp nhão:

- Em muốn nghe anh đọc thơ.

Lữ thích thú:

- Em muốn nghe thơ gì?

Phố duỗi dài chân, môi cong lên nũng nịu:

- Dĩ nhiên là thơ tình rồi.

Lữ cũng duỗi dài chân. Hai người y như hai bọm nhậu trong trạng thái sương sương ngà ngà đang khật khuông gật gà với nhau. Nhưng Lữ không hề say, một lon bia với anh như muối bỏ biển, đó chỉ là cái cớ để Lữ được ngồi sát Hợp Phố như vậy.

Giọng trầm xuống anh bắt đầu:

"Khi ta nói yêu lần đầu

Ngôn từ chợt biến đi đâu

Bao năm vui mãi sách vở

Tình yêu chỉ cần một câu".

Hợp Phố khều tay Lữ:

- Hình như là bài nhạc mà?

Lữ ậm ự:

- Đây là thơ được phổ nhạc. Em nghe nữa không?

- Nghe chứ! Sao lại hỏi như vậy?

Lữ khẽ chạm vai mình vào vai Phố:

"Tình đầu trái xanh chưa chín

Chắt chiu ấp ủ để dành

Tình đầu lá non nắng mới

Ước vọng đầu đời tươi xanh

Tình đầu không là biển cả

Mà nghe có tiếng vỗ bờ

Rồi khi thẹn thùng rộn rã

Nụ hôn, nụ hôn trao môi"...

Phố khép mi, ngực đập thành thịch khi nghe giọng Lữ như sát bên tai mình. Cô đã đại dột để anh lặp lại lời tỏ tình một lần nữa ở mức độ... đậm hơn. Giờ thì biết trốn đi đâu.

Có lẽ Phố nên đứng lên chứ không nên ngồi sát Lữ thế này, nhưng cô không làm chủ được mình nữa. Phố chợt thảng thốt nhận ra tay mình đã nằm trong tay Lữ từ bao giờ.

Việc cô giặt tay mình ra dễ ơì là dễ, nhưng chẳng hiểu sao Phố không làm được điều đó, cô ngồi yên nghe Lữ thì thầm:

"Tình đầu không chuộc bùà ngãi.

Mà sao bỗng chốc say mê..."

- Vịt con! Em có nghe anh không?

Hợp Phố trả lời:

- Em đang nghe đây!

Lữ bóp nhẹ những ngón tay thon dài nhưng mạnh mẽ của Phố. Sự dịu dàng của anh khiến cô xúc động.

Lữ tha thiết:

- Anh luôn mơ tới lúc được tay trong tay dù không giống bối cảnh này. Nào! Có gì muốn bày tỏ, cứ nói đi, chớ đừng uống bia ngà ngà rồi bắt anh đọc thơ tình cho nghe nữa. Anh không chịu nổi cảm giác này đâu.

Hợp Phố lặng lẽ gục đầu xuống, nước mắt chực ứa ra, cô nghĩ tới Ngạn cùng những lời như sấm sét của anh. Rõ ràng lão Nhím không hề nghĩ tới Phố, hơn nữa Ngạn thay đổi mất rồi. Anh hồ đồ không cần nhìn xa nhìn rộng một vấn đề mà đã mắng cô bằng những lời cộc lốc.

Phải chi Ngạn dịu dàng bằng một nửa của Lữ thôi, anh có trách cứ, chắc Phố cũng không đến nỗi tủi thân.

Lữ kéo đầu Phố vào vai mình:

- Cứ khóc đi em sẽ thấy nhẹ lòng. Ở tuổi của em, một hiểu lầm nho nhỏ cũng khiến tim em như vỡ ra, nhưng thời gian sẽ hàn gắn tất cả. Chớp mắt ngoảnh lại em sẽ thấy mọi thứ làm đau mình chỉ là chuyện vặt.

Phố sụt sùi trên vai anh:

- Nhưng em buồn vì... vì tình cảm của mình cho đi lại được đáp trả một cách tàn tệ.

Lữ nâng mặt Phố lên, anh lau nước mắt cho Phố:

- Rồi Ngạn sẽ ân hận vì sự bộp chộp của mình. Cậu ta đúng là ngốc!

Phố tròn mắt:

- Anh biết gì mà nói thế?

Lữ mỉm cười bí mật:

- Anh hiểu chuyện theo kiểu đàn ông với nhau. Sư huynh em tin bạn gái hơn sư muội. Và em khóc vì bị hiểu lầm. Tình cảm trong sáng của em vẫn còn đây chứ em chưa hề cho một người vô tâm như Ngạn.

Hợp Phố ngỡ ngàng nhìn Lữ. Anh cúi xuống thật gần:

- Anh nói đúng phải không?

Phố bối rối như tơ vò:

- Sao anh lại hỏi thế?

Mắt Lữ đăm đúi:

- Để anh tin rằng tình em còn đây và dành cho riêng anh thôi...

Người Phố cứng đờ ra, cô nghe Lữ gọi tên mình bằng giọng thì thào như lời gió qua đầu ngọn cây. Nhẹ, nhưng đủ mạnh để đong đưa những cành lá mềm yếu đuối.

Phố không phải những cành lá ấy, khổ nổi ngay lúc này cô chợt nhận ra mình còn mong manh hơn lá và Lữ chính là cơn gió đang cuốn cô vào cõi mộng lung nào đó.

Trái tim Phố nao nao, cô ngu ngơ khép mắt và run rẩy đón nhận môi Lữ.

Một nụ hôn đầu ngượng ngùng vụng dại, Phố chòng chành giữa một bên là lý trí, một bên là sự yếu đuối. Cuối cùng lý trí đã không điều khiển được Phố nữa.

Một chút men bia, một chút cô đơn, một chút tự ái đang khao khát được vuốt ve đã khiến Phố nhận tiếp nụ hôn thứ hai rồi thứ ba của Lữ. Hồn cô như trôi đi trôi đi trong cảm giác xa lạ nhưng cũng thật nồng nàn gần gũi.

Cuối cùng môi Lữ tiếc nuối rời môi cô. Anh ôm cô trong tay, giọng say đắm:

- Môi em cũng như em, ngây thơ nhưng cuồng nhiệt. Anh hạnh phúc khi được hôn em.

Ngước lên nhìn Lữ, Phố hỏi:

- Là sao? Em không hiểu?

Lữ không trả lời. Anh hạ giọng:

- Đã vui buồn chưa vẹt con?

Hợp Phố không biết phải trả lời thế nào chỉ biết rằng ngay lúc này cô cũng đang hạnh phúc như Lữ.

Đợi Lữ phóng chiếc Win ra khỏi nhà, Trác buột miệng:

- Nhìn thằng cha này tao lại liên tưởng tới nhân vật Âu Dương Công Tử trong anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Đẹp trai nhưng xảo trá gì đâu ấy!

Nhịp chân, Ngạn bảo:

- Tao lại thấy lão giống nhân vật Dương Khang, vừa gian tà, hiểm độc lại thêm đều đặn lưu manh trong cái lớp hào hoa phong nhã.

Trác cầu nhàu:

- Không hiểu sao ông Đạt lại thân tới mức mang về nhà kia chứ!

Ngạn vội nói:

- Màý trách anh Đạt cũng tội. Dầu sao cũng là đồng nghiệp, phải giúp nhau thôi. Nhưng màý có thấy Lữ gian tà, hiểm độc không, hay nhận xét của tui mình chỉ là do cảm tính?

Trác rung đùi:

- Ôi dào! Trong nhà tao chỉ là thiếu số. Ông bà già thích hấn ta lắm. Mẹ tao mở miệng mười câu là khen Lữ hết chín. Nhìn chung hấn biết "Nhập gia tùy tục", lúc rảnh rồi chịu khó ngồi trò chuyện trên trời dưới đất với các cụ, nên được điểm mười là lẽ thường tình.

Giọng Ngạn ngập ngừng:

- Còn nhỏ Phố thì sao?

Trác nhún vai:

- Chắc nó thuộc về đa số rồi. Nó với lão ta đi uống cà phê hoài.

Ngạn hỏi tới:

- Sao màý không rầy nó?

- Rầy cho ông Đạt mắng à! Dầu gì Lữ cũng là bạn ổng chứ bộ...

Ngạn tò mò:

- Nhưng Phố có thích hần không?

Trác cười cười:

- Chắc nhỏ Phố thích Lữ hơn thích mày rồi! Con gái đứa nào chả khoái ngọt ngào, mày cứ... dúi đục chầm mắt nê, coi nhỏ Phố như thằng đực rựa, làm sao nó thích mày được.

Ngạn gắt:

- Ngu quá! Tao muốn nói Phố thích Lữ theo kiểu khác kìa!

Trác âm ờ

- Kiểu khác là kiểu nào? Kiểu như mày với Nhã Thi ấy hả? Chà! Chuyện này chắc phải hỏi nhỏ Phố quá!

Ngạn xua tay:

- Thôi đi! Hỏi nó làm gì?

- Vậy sao mày thắc mắc?

Ngạn phân bua:

- Thì cũng như mày, tao thấy lo cho Phố!

Trác nhượng mày:

Ngạn liếm môi:

- Đành là vậy, nhưng anh ta phải là người đàn ông.

Trác tiếp tục rung đùi:

- Tới giờ phút này Lữ vẫn chưa thể hiện điều gì để bị đánh giá là không đàn ông, nhỏ Phố có quyền tìm hiểu hần ta.

Ngạn khùng lên:

- Nói như mày thì nhận xét của tụi mình trượt hớt. Đồ không có lập trường. Nên nhớ Phố là em gái mày, chứ không phải em tao.

Trác nhíp nhíp tay:

- Quan tâm đến sự muội quá nhỉ! Nếu mày tốt như thế nó đã không giận mày lâu dữ vậy.

Ngạn làm thinh. Vài giây sau anh cau có:

- Nhưng trong chuyện đó chúng ta đúng chứ bộ. Nhã Thi vừa khóc vừa kể với tao rằng Phố cố ý làm trặc chân Thi để cô bé không thể đi biểu diễn thời trang được.

Trác cười khẩy:

- Nó làm thế với mục đích gì chứ?

Ngạn cao giọng:

- Ganh tỵ!

Trác lắc đầu chê trách:

- Khi yêu người ta luôn mù quáng. Mà còn hơn là mù quáng nữa. Chơi với anh em tao bao lâu nay mà không hiểu gì về Phố hết. Không bênh em, nhưng tao dám cá nó không nhỏ mọn và ác như Nhã Thi buộc tội đâu.

- Không có lửa làm sao có khói?

- Người ta vẫn vừa nhóm lửa vừa thổi khói ấy chứ.

Ngạn cau có:

- Thi chả có động lực nào để làm thế cả?

Trác lơ lửng:

- Sao lại không! Con nhỏ vì ghen hồng chừng. Phụ nữ mà, có ai thích anh chàng của mình có một cô gái khác kề kề bên.

Ngạn bác bỏ ngay:

- Thi không tệ vậy đâu!

Trác châm chọc:

- Vậy thì mày là đứa tệ nhất rồi! - Lần này tao không... hòa giải nữa đâu. Mày với con Phố tha hồ huynh muội tương tàn vì Nhã Thi.

Ngạn đứng bật dậy:

- Không tranh luận với mày nữa. Đi học cho rồi.

Hai người im lặng suốt đoạn đường từ nhà đến trường. Vào tới sân, Trác ghé căng tin tán gẫu với đám bạn, bỏ mặc Ngạn lơ ngơ một mình. Anh biết thằng bạn chí cốt đã giận. Cái thằng bênh em thấy phát chán. Mà Ngạn đã làm gì sai đâu chứ.

Nếu nghĩ cho cùng và thật công bằng thì hai cô bé bên tám lạng bên nửa cân, chả ai ưa thích ai. Chỉ có anh thiếu kinh nghiệm

nên mới ép cả hai ngồi lại với nhau, đã vậy lại phân kẻ ngồi mâm trên, người ngồi chiếu dưới mới ngốc chứ.

Nhã Thi vốn là hoa khôi, cô nàng tự ái là đúng. Mà Hợp Phố nông nghênh cũng chả vừa. Cuối cùng Phố giận Ngạn, còn Nhã Thi cũng tìm cách tránh mặt anh mới úa đời chứ!

Mấy tiết học trôi qua lê thê dài như hàng thế kỷ, Ngạn chẳng nhớ mình đã ghi được gì. Anh thở hắt ra thoát nạn khi chuông reo vang.

Hai... thằng lại im lặng đèo nhau về. Ngang nhà Nhã Thi, Ngạn ngần ngừ mãi mới dừng lại bấm chuông.

Bây... "cầu tặc" sữa còn hơn sữa ăn trộm. Ngạn đứng cả năm phút, cái ô nhỏ trên cánh cửa sắt mới mở ra. Cộng với giọng chua loét của chị Chín:

- Nhã Thi đi vắng rồi!

Ngạn hết sức lễ phép:

- Dạ chừng nào Thi mới về ạ?

- Không biết!

Anh chưa kịp hỏi thêm cái ô cửa nhỏ xíu đã sập lại. Ngạn đành tức tưởi ra về.

Người mở cổng cho anh là mẹ, giọng bà quan trọng:

- Ba đang có khách. Con vào chào người ta một tiếng.

Đang buồn bực, mệt mỏi, Ngạn nhăn nhó:

- Tha cho con đi mẹ! Tự nhiên bữa nay lại bắt con diễn trò trẻ con.

Bà Ngân chép miệng:

- Không thích mẹ chả ép, nhưng nghe ba nói ông khách có dẫn theo con bé nào là bạn con mà.

Trái tim Ngạn như muốn thoát khỏi lồng ngực. Anh chạy ào ào vào nhà trước cặp mắt ngạc nhiên của mẹ. Tới phòng khách anh đứng lại hào hển thở.

Trong phòng, Nhã Thi đang ngồi lật mấy quyển tạp chí với vẻ khoan thai, thư thái y như các cô công chúa trong phim thần thoại và cô công chúa ấy đang mỉm cười với anh.

Ngạn sà xuống salon. Anh say sưa ngắm Nhã Thi như sợ lát nữa cô biến mất không bằng. Có lẽ cái nhìn của anh dữ dội lắm nên Thi thoáng đỏ mặt.

Cô phụng phịu:

- Người ta chờ lâu muốn chết! Anh đi học về muộn quá! Chắc hẹn hò với ai rồi!

Ngạn sượng tởm vì giọng điệu hờn mát đầy tình tứ đó. Anh chối:

- Làm gì có! Anh về trễ vì ghé nhà em.

Nhã Thi đồng đánh:

- Nhưng trước khi ghé nhà em, chắc chắn anh ghé nhà sư muội trước rồi.

Ngạn ậm ự:

- Anh chỉ ngừng ngoài lề, Trác leo xuống là anh phóng xe đi ngay.

Thi cong môi:

- Tạm tin anh một lần!

Ngạn hỏi:

- Hết giận anh chưa?

Thi dài giọng:

- Chưa! Tại ba bảo em theo cho vui ấy chứ... Em đâu muốn gặp anh.

Ngạn cười cầu tài:

- Nhưng gặp anh vui thật phải không?

Nhã Thi gấp cuốn tạp chí lại:

- Điều đó còn tùy...

- Tùy vào cái gì hở Nhã Thi?

- Hỏi sư muội anh đó! Bỏ vẹo tay người ta mà không một lời xin lỗi. Vui sao nổi mà vui.

Ngạn gượng gạo:

- Anh đã... đã... rầy con bé rồi.

Thi dẫu môi:

- Em đâu có... biết anh rầy ra sao. Hợp Phố chả hiền từ gì. Sức mấy nó ngồi yên nghe anh lên lớp.

Ngạn nói xuôi theo Nhã Thi:

- Con gái, cô nào không nhiều tự ái.

Nhã Thi dấm dăng:

- Thế em không tự ái sao?

Ngạn vội nói:

- Anh sẽ... tổ chức một buổi hòa giải cho em và Phố. Chịu chưa?

Nhã Thi bĩu môi:

- Em không có yêu cầu đâu. Lỡ Phố khùng lên, ném em vào tường, chắc chết.

Ngạn nhăn nhó:

- Cho qua chuyện này đi mà!

Nhã Thi nhân nha nhả từng lời:

- Anh có quyền lựa chọn giữa em và Phố. Nhưng tốt nhất nên quên em đi, những người học võ rất coi trọng tinh thần đồng môn. Em không thể làm anh khó xử.

Ngạn nhỏ nhẹ:

- Em đừng giận Phố nữa. Tánh Phố thẳng tuột như thằng con trai, cô bé không cố tình làm đau tay em, thậm chí khi nghe anh hỏi, Phố còn ngờ ra không biết nữa kìa.

Nhã Thi giận dỗi:

- Giả vờ hay thật... Anh bệnh Phố thì thôi. Em biết mình làm sao bằng sự muội của anh được

Dứt lời, Nhã Thi lạnh lùng giở báo ra xem, Ngạn nhấp nhồm ngồi ghé đối diện.

Không ngờ Thi dễ giận đến thế. Có giận mới có... yêu. Chắc Ngạn phải xuống nước chịu thua vì cái sự... yêu của Thi dành cho mình quá.

Anh trầm giọng:

- Nói chắc em sẽ bảo anh giỏi tán, nhưng thật sự trong tim anh không có cô gái nào khác em hết.

Nhã Thi vénh mặt lên:

- Hợp Phố không phải là cô gái nào. Em thật xốn mắt khi thấy nó ngồi sau lưng anh.

Ngạn... hiền khô:

- Anh sẽ tránh chở Phố và lại cô nàng cũng đã có bồ, đi với anh mãi đâu có tiện.

Nhã Thi chúm chím cười:

- Nói thì nhớ đó ghen. Em mà thấy anh đi với Phố là... nghỉ chơi luôn đó.

Ngạn nghiêng người về phía Thi:

- Có cần ngoéo tay... ăn thề không?

Nhã Thi gật đầu, cô đưa ngón tay trở nhỏ xíu ra, Ngạn ngoéo ngón trở gân guốc của mình vào và không bỏ lỡ cơ hội nắm cả bàn tay mềm mại của Nhã Thi.

Con bé ngúng ngẩy giật tay về:

- Em ghét ai lợi dụng cơ hội lắm!

Ngạn bẻm mép:

- Anh chỉ tận dụng chút hạnh phúc quý hiếm có được khi bên em.

- Nếu thích anh vẫn còn nhiều cơ hội ở bên em.

Ngạn nhiệt tình:

- Anh sẵn sàng làm tất cả để có những cơ hội đó! Cứ cho biết anh phải làm gì đi Nhã Thi.

Nhã Thi vuốt mái tóc dài đen nhánh, giọng nũng nịu như con nít:

- Thời gian tới em sẽ tham gia một số chương trình lớn. Anh có thể làm cận vệ đặc biệt cho riêng em không?

Ngạn vội nói:

- Đương nhiên là được. Không những thế anh còn coi đây là bổn phận của mình.

Thi khúc khích:

- Không nghiêm trọng vậy đâu. Anh chẳng có bốn phận nào với em hết. Giữa chúng ta là bạn, mà bạn bè thì bình đẳng.

Ngạn khoanh tay:

- Anh không thích sự bình đẳng đó đâu nhóc. Có là bạn, anh cũng thuộc dạng bạn đặc biệt. Vừa là bạn vừa là cận vệ, anh biết mình đứng ở vị trí nào mà!

Nhã Thi không nói gì mà chỉ cười. Cô có thừa kinh nghiệm thả mồi bắt bóng. Chớp mắt vài cái, ồm ờ vài câu để danh sách những gã si tình dài thêm ra cô càng tự hào.

Giọng Ngạn vang lên:

- Bao giờ em bắt đầu diễn.

- Trong tháng này. Anh có sắp xếp được thời gian để đưa đón em không?

Ngạn gật đầu nhanh như ánh sáng:

- Được chứ!

Mặt Nhã Thi tươi rói:

- Vậy thì tốt quá! Tụi nó sẽ tha hồ ganh tỵ với em.

Ngạn nhíu mày:

- Muốn anh làm cận vệ vì thích... lấy le với bạn bè à?

Nhã Thi giả lả:

- Làm gì có! Em muốn giới thiệu anh với bạn bè em thì đúng hơn.

Mắt long lanh, Thi nói:

- Đâu có đứa nào có được cận vệ đặc biệt như em. Thật tuyệt!

Thấy Ngạn ngồi làm thinh, Nhã Thi chủ động nắm tay anh lắc nhẹ:

- Anh nghĩ gì vậy Ngạn?

- Không! Anh có nghĩ gì đâu!

Nhã Thi hạ giọng:

- Nếu anh sắp xếp thời gian không được thì thôi. Em đành làm phiền tới ba, mỗi đêm chịu cực đưa đón con gái vậy.

Ngạn dịu dàng:

- Sao lại nói thế khi niềm vui của anh chính là em?

Nhã Thi cong môi:

- Em không chỉ là niềm vui đâu, trái lại em chính là nỗi buồn đấy!

Ngạn tự tin:

- Nhưng là nỗi buồn của ai kìa!

Siết nhẹ những ngón tay rất đẹp của Nhã Thi, Ngạn bảo:

- Người võ sĩ luôn có một tâm hồn thép. Anh không sợ bất cứ nỗi buồn nào đâu nhóc!

Nhã Thi buột miệng:

- Anh cao ngạo hơn em tưởng đó!

Ngạn vẫn giữ tay Thi:

- Em tưởng anh thế nào?

Nhã Thi ngạo nghễ:

- Giống những gã vẫn bám theo tán tỉnh em, nhưng thật ra không phải thế. Có lẽ em thích anh vì điểm này. Một võ sĩ thép và một tâm hồn thép.

Ngạn nhìn Thi với ánh mắt nóng bỏng:

- Vậy sao!

Vừa nói anh vừa nâng cằm Thi lên. Cũng như những người đàn ông khác, Ngạn thích chinh phục, nhất là chinh phục các cô gái kiêu căng như Nhã Thi. Anh muốn cô bé biết nụ hôn của một người thép ra sao.

PHẦN 6

Năm giờ rưỡi sáng, đường phố như vẫn còn ngủ. Giờ này được ngủ nướng thật là sướng, nhưng con nhà võ, không được nhắc đến từ ngủ nướng, nói chi biến suy nghĩ thành hành động.

Vào sân tập, Ngạn ngạc nhiên khi thấy ngoài Trác ra còn có cả Hợp Phố. Con bé đang khởi động một mình ở góc sân. Nhìn dáng quen thuộc của Hợp Phố, lòng Ngạn lại dâng lên niềm xao xuyến lạ kỳ. Phải nói lúc nào Ngạn mệt mỏi, chán nản trong luyện tập mà nhìn Hợp Phố đi quyền, anh đều thấy vững lòng tin và hăng hái trở lại.

Sáng nay cũng vậy. Trông Phố gọn gàng, mạnh mẽ và sinh động trong bộ võ phục, Ngạn hết sức phấn chấn. Anh bước về phía cô, định trêu chọc vài câu như trước đây anh vẫn làm.

Không hiểu sao Ngạn chẳng mở miệng được. Khi nhận ra giữa hai người như có một khoảng cách nào đó. Thật sâu, thật rộng.

Sau vụ việc dạy võ cho Nhã Thi tới nay, Hợp Phố không còn thân thiết với Ngạn như trước nữa. Trác bảo:

- Con bé đang yêu nên bỗng dưng đổi tính.

Nhưng khi Ngạn hỏi:

- Phố yêu ai? Có phải gã Đạo không?

Trác lại nhún vai đáp:

- Nó kín như bưng, tao chỉ đoán thế thôi. Muốn biết, mày hỏi nó ấy!

Ngạn cũng muốn hỏi lắm, nhưng không biết bắt đầu từ đâu khi sau chuyện dạy võ cho Nhã Thi quan hệ... huynh muội của hai người đã xấu đi rất nhiều. Gặp nhau vẫn nói dăm ba câu nhạt nhẽo cho có, rồi mỗi đứa quay đi một chỗ như hai kẻ xa lạ.

Ngạn buồn nhưng cũng đành chịu. Anh có Nhã Thi và không muốn phải thấy cô bé khóc vì ghen.

Hợp Phố mỉm cười khi Ngạn bước về phía mình, tự nhiên anh buột miệng:

- Trông em lạ thật!

Phố vênh váo:

- Vậy sao! Một lát anh càng thấy em lạ hơn nữa.

Ngạn sửa lại cái đai đen:

- Anh không muốn nói về chuyện em có mặt ở đây, giờ này. Mà về chuyện khác kìa.

Hợp Phố nhíu mày:

- Chuyện gì?

Nheo nheo mắt nhìn Phố, Ngạn gật gù:

- Đẹp hẳn ra, dịu dàng hẳn ra. Đã yêu rồi phải không?

Hợp Phố sưng người hết mấy giây, nhưng sau đó cô nhanh chóng đáp lại:

- Chuyện thường mà! Chẳng lẽ chỉ có anh và Nhã Thi mới biết yêu?

Ngạn xoa cằm:

- Anh không tin gã Đạo ấy đủ bản lĩnh làm rung động một... thằng nhóc như em.

Phố cười:

- Người ta bản lĩnh hay không, em biết mà, cần gì anh tin hay không chứ!

Ngạn còn đang... ứ hơi vì câu ngang ngang ấy của Phố thì thầy Đế vào sân. Cả bọn vội vàng tập hợp.

Tay chấp sau lưng, thầy lầm lì nhìn xoáy vào mắt từng... đệ tử một.

Giọng đồng dạy, thầy bảo:

- Thể lực của các em quá tệ, cứ như cọng bún thiu. Nhất là Ngạn. Hừm! Cậu giỏi chạy rong ngoài đường lắm phải không? Nếu thích chạy theo lũ con gái thì khỏi vào đội tuyển. Tôi cần một vận động viên kiên trì, chịu khó, bền bỉ và quan trọng nhất là thể lực tốt. Cậu nhìn lại mình xem. Hừm! Cái giẻ rách còn coi được hơn cậu. Bắt đầu từ ngày mai tất cả phải tập trung ở đây. Tôi sẽ quản lý giờ giấc tập dợt của tất cả. Hợp Phố và Hà My sẽ lo việc ăn uống cho cả đội. Rõ chưa?

Ngạn ngao ngán ho "Rõ". Anh nhìn Phố và bắt gặp nụ cười đắc ý của nó. Té ra Phố đã biết trước chuyện này.

Thầy Đề phân công:

- Nhóm của Ngạn tôi giao Hợp Phố. Phố có nhiệm vụ đôn đốc việc tập luyện đúng theo quy định của tôi. Em không được nể nang bất cứ ai. Ở đây kỷ luật là trên hết. Ai có nguyện vọng gì, cứ gặp riêng tôi. Bây giờ bắt đầu đi!

Ngạn cúi lĩnh quay sang Trác:

- Anh em mày biết trước rồi phải không?

Trác gật đầu tỉnh khô:

- Thầy nói hôm qua. Ai bảo mày nghỉ làm chi rồi bây giờ nhần nhó vì không biết. Gam yêu như mày ở tập trung là phải thôi!

Ngạn thờ dài:

- Lấy ai đưa đón Nhã Thi mỗi đêm đây!

Trác cười khẩy:

- Ôi dào! Nhã Thi hết đi nhà trẻ mười mấy hai mươi năm rồi. Nó sẽ tự có cách giải quyết.

- Ai chả biết như thế! Nói chuyện với mày tốn hơi.

Dứt lời Ngạn bước tới chỗ treo bao. Anh đâm liên tục như để trút hết bực bội vào đó.

Khoanh tay đứng kế bên, Phố nói:

- Vừa vừa thôi! Để dành sức hít đất nữa. Em canh giờ chính xác lắm! Anh không được lười đâu! Phải cố lên vì cái huy chương chứ!

Ngạn nghiêng răng

- Nhìn em giống Diệu Tuyệt sư thái quá! Miệng nam mô, bụng một bồ dao găm. Gã nào tàn đời mới yêu phải em, Phố ạ!

Hợp Phố trừng mắt:

- Hít đất đi! Em bắt đầu tính giờ đây!

Nhìn Ngạn mồ hôi nhễ nhại, Phố xót cả ruột, cô không muốn nhận nhiệm vụ đối với anh, nhưng thầy Đề rất cương quyết, thế là Phố không thể từ chối vì chẳng tìm ra lý do chính đáng.

Hết giờ tập, Phố đến chỗ Ngạn đứng, giọng nghiêm trang:

- Đưa ba lô đây! Em giặt đồ tập cho.

Ngạn gạt ngang giận dỗi:

- Anh tự giặt được rồi!

- Anh cần thời giờ để làm những việc khác.

Rồi không còn biết Ngạn đồng ý hay không, cô xách ba lô của anh mang đi.

Về tới nhà, Phố... đứng ngay Lữ ngoài sân. Anh lắc đầu kiểu tôi nghiệp:

- Trông em vất vả quá!

Phố dựng chống xe lên:

- Có học môn gì mà nhàn hạ đâu.

Lữ nói:

- Anh nghĩ học võ với em bao nhiêu đó là đủ rồi. Để sức mà vui chơi, giải trí hoặc học những thứ khác thiết thực hơn.

Hợp Phố bật cười:

- Anh và ba em giống nhau ghê, thảo nào hai người ngồi cả ngày nói vẫn chưa hết chuyện.

Lữ tủm tỉm:

- Nhưng anh và bác đúng phải không?

Hợp Phố nhún vai:

- Em vẫn đang cãi ý ba đấy. Anh thấy sao nào?

Lữ nhỏ nhẹ:

- Anh tin em sẽ đổi ý, dầu chưa phải bây giờ.

Phố ranh mãnh:

- Đây là cách trả lời của một nhà ngoại giao. Em muốn nghe câu trả lời của anh kìa.

Lữ nhìn cô:

- Anh mong em đổi ý ngay bây giờ.

Hợp Phố cười thách thức:

- Trừ khi anh... nốc ao được em.

Mắt Lữ tình tứ:

- Anh đã nốc ao em rồi, em cưng.

Mặt đỏ lên, Hợp Phố gần:

- Không phải anh mà là bia!

- Anh sẽ... phá kỷ lục lần nữa mà không cần bia, có khó gì đâu!

Hợp Phố xóc cái ba lô lên:

- Khó đấy! Anh thử xem.

Đuôi mắt nheo lại, đa tình, Lữ bảo:

- Anh cần có cơ hội, nó đã đến với anh một lần rồi, chắc chắn sẽ có lần thứ hai.

Phố ấm ức giậm chân bước vào nhà, người cô nóng ran khi biết chắc Lữ đang nhìn theo mình.

Phố vào phòng, đóng kín cửa và đứng trước gương. Cô nhìn mình và cố tìm xem Lữ thích cô ở điểm nào.

Ngạn từng cao giọng:

- " Ai bảo là em không đẹp? Ai bảo là em còn đồ? Chỉ ngại một nỗi em nghịch ngợm như con trai..."

Chẳng lẽ Lữ thích cô vì cô như con trai?

Đêm đó. Anh hôn Phố và thì thầm vào tai cô bằng giọng trầm ngọt như đang hát:

- Môi em mềm và ngọt khiến anh như say. Thì ra đằng sau vẻ ngổ ngáo của con trai, em nồng nàn, quyến rũ hơn bất kỳ cô gái trẻ nào.

Lữ cũng không thích vẻ con trai của Phố đâu. Anh chẳng muốn cô thôi tập võ và đi học nữ công gia chánh gì gì đấy như ý của ba đó sao? Nếu yêu anh, Phố phải chiều ý anh. Khổ nỗi thật lòng cô không muốn.

Nhã Thi sửa cổ áo lại cho ngay ngắn. Cô hài lòng ngắm mình trong cái đầm dạ hội màu tím hoa sim.

Trông cô có thua gì nhân vật nữ chính trong phim "Người Mẫu". Và cô cũng đang là một người mẫu như ai. Dù chưa được là

người mẫu hạng A, nhưng Thi vốn có ăn học, lại mang tiếng là con nhà lành, lo gì chuyện không đứng vào Top siêu người mẫu cơ chứ!

Giọng Trầm Nhi vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thi:

- Cận vệ của bồ đâu? Máy hôm nay không thấy nữa?

Nhún vai rất nhẹ và rất điệu, Nhã Thi ra vẻ bất cần:

- Ối dào! Hắn đang bận tham gia khóa tập huấn quan trọng để bảo vệ một V.I.P nào đó sắp sang Việt Nam, nên mình cho phép hắn tạm nghỉ bảo vệ mình vài ba hôm.

Trầm Nhi cười khẽ

- Oai thật! Bồ cũng là V.I.P như ai nhỉ? Này! Tiền thuê cận vệ hàng tháng mất bao nhiêu vậy?

Nhã Thi nhếch môi khinh khỉnh:

- Một... vé thôi!

- Sang nhỉ!

- Nhưng cần thiết phải không?

Trầm Nhi chớp đôi mắt gấn lông mi giả cứng ngắc:

- Giữa cận vệ và nữ thân chủ luôn có những tình cảm vượt giới hạn. Chắc bồ và anh chàng đẹp trai ấy cũng vậy? Cho tình đỡ tốn hơn...

Mặt Nhã Thi cau lại:

- Sao bồ lại nói thế?

Trầm Nhi châm chọc:

- Nhìn hiện tượng suy ra bản chất. Đơn giản thôi! Mình vào nghề lâu nên rành sự đời quá!

Nhã Thi gằn giọng:

- Bồ lấy bụng ta suy ra bụng người thì đúng hơn. Tiếc rằng mình không thuộc hạng rẻ tiền như bồ. Hừ! Đúng là bản thủ từ tận chân răng kẻ tóc.

Trầm Nhi hất hàm:

- Nè! Ăn nói phải giữ lời đấy... con kia. Đừng tưởng chỉ mình mày là có cận vệ thôi nhé! Lộn xộn tao cho một trận là bỏ nghề luôn.

Nhã Thi hốt hoảng khi thấy Trầm Nhi bước sấn sả về phía mình.

Vừa vung tay lên, cô ta vừa nghiêng răng:

- Tao phải cho mày một cái tát dần mặt mới được.

Lúc bất ngờ ấy, Nhã Thi chợt nhớ tới một thế tự vệ Hợp Phố từng hướng dẫn mình. Tay Trầm Nhi vừa vung lên, Nhã Thi bình tĩnh chớp lấy ngón cái của cô ta bẻ mạnh ra sau.

Trầm Nhi la lên đau đớn, cả thân hình cô nàng khuỵu xuống theo cánh tay bị Nhã Thi bẻ ngược.

Mặc cho Nhi la, Nhã Thi lạnh lùng:

- Đừng tưởng tao dễ ăn hiếp nhé! Coi chừng mày mới là đứa không còn đất diễn đấy!

Nghe Trầm Nhi la, đám người mẫu đang đứng sau cánh gà úa vào xem chuyện gì.

Đẩy mạnh Trầm Nhi ra khiến cô nàng loạng choạng trên đôi giày một tác tư, Nhã Thi ngạo nghễ:

- Nhớ những lời tao vừa nói nhé!

Nhìn Nhã Thi kiêu căng bước đi, Trầm Nhi mắng vói theo:

- Đồ quỷ cái! Tao không quên chuyện này đâu! Mày không phải nhắc.

Nhã Thi cười nhạt, cô để ngoài tai lời dọa dẫm vót vát sĩ diện của Trầm Nhi, và thản nhiên đi giữa hai hàng người mẫu đang tự động vệt re chữa lối cho cô.

Hừ! Học võ cũng có lợi đấy. Dầu đó là một đòn thết hết sức đơn giản, nhưng nếu Hợp Phố không chỉ vẽ, Nhã Thi làm sao biết được để vừa rồi giải vây cho mình.

Nhã Thi mỉm cười chào khán giả. Chưa bao giờ cô thấy tự tin trên sân diễn như đêm nay. Liếc qua bên trái, chỗ Trầm Nhi đứng, Nhã Thi thích thú khi thấy gương mặt còn thất thần với nụ cười gượng gạo của nó.

Cất điện thoại di động vừa gọi cho ai đó vào ví, Nhi ngọt ngào:

- Hôm nay không có cận vệ. Đi đường cẩn thận nhé!

Nhã Thi bỗng hoang mang. Cả tuần nay cô đều đón taxi đi về. Giờ này tài xế quen chắc đã tới chờ cô ngoài nơi biểu diễn nhưng không hiểu sao Thi vẫn thấp thỏm vì những lời ngọt ngào vừa rồi của Trần Nhi.

Ra tới đường, Thi nhóng mắt tìm, nhưng không thấy taxi chờ mình đâu. Chắc là xe kẹt khách rồi! Thôi đành chờ vậy!

Vừa lúc đó Thi nghe có người gọi mình. Hốt hoảng cô quay lại gặp Hợp Phố.

Hợp Phố dựng xe sát lề rồi bảo:

- Anh Ngạn nhờ tôi tới thay anh ấy. Chắc Nhã Thi không phiền chứ!

Mừng hơn bắt được vàng, Thi ríu rít:

- Trời ơi! Sao lại phiền...

Hợp Phố đứng dừng trước thái độ vô vập của Nhã Thi, lòng cô vẫn chưa nguôi cái trò dối trá, ngậm máu phun người của nó. Nhưng vì muốn Ngạn an tâm luyện tập, cô đành nhận lời năn nỉ của anh làm công việc cận vệ bất đắc dĩ này.

Phố lạnh nhạt hỏi:

- Taxi của Thi đâu?

- Vẫn chưa tới. Chẳng hiểu họ làm gì mà lâu thế! Mình chờ gần mười phút rồi đó.

Phố nhún vai:

- Để tôi gọi chiếc khác. Xe trống nằm đợi khách dài dài bên kia đường kia.

Nhưng vừa qua tới lề bên kia, Phố đã nghe tiếng Nhã Thi hét thất thanh. Quay lưng lại cô thấy một gã thanh niên tướng như trâu nước đang nhào tới chụp cổ áo Nhã Thi kéo mạnh. Mất thăng bằng nó loạng choạng xuýt té.

Chuyện quái gì đây?

Bất chấp dòng xe vẫn còn lưu thông khá đông trên đường, Hợp Phố lao trở về. Cô giằng mạnh tay gã trâu nước ấy ra khỏi Nhã Thi.

- Ê! Buông người ta ra.

Gã quay lại, tay vẫn nắm cứng cổ áo Nhã Thi.

Thấy người vừa... ra lệnh cho mình chỉ là một cô gái, gã nhếch mép:

- Hừ! Xéo đi con nhóc, chuyện không phải của mày.

Dầu chả hiểu đầu đuôi cơ sự ra sao, nhưng trách nhiệm Ngạn giao cho Phố là bảo vệ cho Thi, Phố đâu thể để gã trâu nước này giở trò được.

Bậm môi, Hợp Phố xĩa mũi bàn tay vào yếu huyệt dưới nách của gã trâu nước. Trúng chỗ nhược, gã vội buông Nhã Thi ra và rống mồm lên:

- Đồ quỷ cái!

Rồi vung tay đánh ngược nắm đấm vào mặt Hợp Phố. Cú ra đòn độc ác của gã, nếu trúng chắc cô khó đứng vững. Nhưng với... võ sĩ như Phố thì nhằm nhò gì ba cái chiêu lẻ tẻ ấy. Phố khẽ nghiêng đầu tránh và bay chân phải đá cú cầu vòng tollyo - chagi vào lưng gã, gã trâu nước cảm đầu té nhào xuống đất.

Ngay sau đó Phố lại nghe vang lên tiếng "Chát" khô khốc và giọng Nhã Thi rú lên đau đớn. Hợp Phố hoảng hốt quay lại, cô sững sốt khi nhận ra một gã đầu đinh lợi dụng lúc Phố đang... bận tay với tên trâu nước, đã nhào tới giáng cho Nhã Thi một bộp tai nẩy lửa.

Phố lướt vội tới trước tung cú đá bay yop - chagi vào mặt gã. Cú đá điệu nghệ của cô đẩy gã đầu đinh vào tường và sụm xuống.

Hợp Phố đến cạnh Nhã Thi giọng lo lắng:

- Có sao không?

Tội nghiệp! Cô nàng hoa khôi nép vào vách run như cây sậy, miệng lắp bắp chả ra hơi.

Nâng mặt Thi lên, Hợp Phố vờ la lớn:

- Chảy máu mũi rồi!

Nghe Phố nói thế, Nhã Thi xụi lơ, cô khụy xuống như sắp chết. Vừa lúc ấy có nhiều tiếng người lao xao. Những người quen trong nhà hát với Nhã Thi ủa tới, Hợp Phố bỏ con nhỏ cho họ, cô quay ra chỗ hai gã côn đồ, vừa lúc chúng nhảy lên chiếc G.L 150 chạy mất.

Hà! Bọn này không phải dân giựt dọc đường phố vì rõ ràng chúng chả hề động tới cái ví đắt tiền Nhã Thi đeo trên vai. Chúng

cố tình đánh con nhỏ, cố tình làm cho nó hoảng sợ. Sao thế nhỉ? Chắc Nhã Thi đã gây thù chuốc oán với ai rồi.

Phố nghe Nhã Thi thút thút kể lể:

- Bọn chúng giật ví của em không được nên mới đánh... Cũng may cận vệ em thuê tới kịp thôi, nếu không chẳng biết chuyện gì đã xảy ra.

Hợp Phố nóng mặt khi nghe Nhã Thi xạo sự như thế. Hừ! Mới ăn bạt tai vẫn không chừa thói chảnh. Phố muốn lật tẩy Thi vô cùng, nhưng cô mím môi làm thinh khi nghĩ tới Ngạn.

Vạch đám đông bước vào, Phố chưa nói gì, Thi đã bảo:

- Giới thiệu với anh Sử, đây là Hợp Phố, người vừa giải vây cho em đấy.

Người đàn ông bệ vệ tên Sử vồn vã:

- Vệ sĩ nữ, lần đầu tôi mới được gặp. Thật đáng nể! Đáng nể!

Hợp Phố chững chạc đưa tay ra bắt tay ông ta:

- Tôi rất dở so với các người thích võ thuật khác.

Ông Sử ngọt ngào:

- Em quá khiêm tốn. Nói thật, nếu công ty tổ chức và biểu diễn của anh có chừng vài nữ vệ sĩ như em thì tốt biết mấy.

Nghiêng đầu ngắm Phố một cách sỗ sàng, ông ta gật gù:

- Vóc dáng ngon lành lắm! Nhìn em người ta liên tưởng đến người mẫu hơn võ sĩ. Hay gia nhập nhóm biểu diễn của anh đi!

Hợp Phố nhũn nhặn:

- Cám ơn anh! Tôi thật sự không có khiếu biểu diễn nghệ thuật.

Ông Sử nói:

- Biểu diễn võ thuật mới là khó, còn trình diễn thời trang chỉ là chuyện nhỏ, trẻ con vẫn làm được mà! Em suy nghĩ lời đề nghị chân tình của anh đi nhé.

Rút trong túi ra tấm danh thiếp, ông Sử trân trọng đưa Hợp Phố:

- Số phone của anh. Em gọi bất cứ lúc nào cũng được hết. Mong tin tốt ở em!

Thấy mặt Nhã Thi sụp xuống, Phố nói:

- Xin lỗi! Tôi phải đưa Thi về!

Rồi như một cận vệ chuyên nghiệp, cô một tay ôm Nhã Thi, một tay cản đám đông hiếu kỳ mở đường cho Thi ra tới taxi. Đợi con nhỏ yên vị trên xe, Phố mới lên xe mình rồi đi kè theo bên taxi.

Tới đầu ngõ, Nhã Thi xuống xe, Phố chở nó về tận nhà. Trong lúc chờ mở cổng, Phố lạnh lùng nói:

- Tôi muốn làm rõ chuyện này?

Thi đáp ứng:

- Chuyện gì vậy?

- Tôi không phải là cận vệ, và Thi chưa bao giờ thuê tôi, đừng có khoe khoang lối bịch như thế. Tôi thấy khó nghe lắm!

Nhã Thi trơ tráo:

- Thì tôi sẽ thuê Phố, bộ sợ mất quyền lợi hay sao?

Phố cười khẩy:

- Tôi tin chắc mình không bao giờ thêm bất kỳ quyền lợi nào của Thi. Trái lại đôi khi tôi làm ơn còn mắc oán nữa là khác. Tôi chưa quên cái trò vẹo tay vu khống của Thi đâu! Liệu mà lo lấy thân, hai thằng hồi nãy chả có vẻ gì là dân giật dụa cả, nó muốn gì chắc Thi rõ hơn ai hết.

Dứt lời cô vòng xe về nhà. Người chờ cửa Phố là Lữ. Anh có vẻ trách cứ:

- Em làm gì về khuya dữ vậy!

Dừng chống xe lên, Phố bảo:

- Em có nói với anh Trác rồi mà!

Lữ ậm ừ:

- Đành là vậy. Nhưng lo vẫn lo.

Dang tay ra, Hợp Phố nói:

- Mọi người đi ngủ cả rồi. Có ai lo đâu!

- Có! Anh lo muốn chết!

Hợp Phố tủm tỉm cười:

- Anh đúng là ngố!

Lữ im lặng. Anh đứng ngay ngưỡng cửa và không nhường lối. Hợp Phố bước tới, Lữ dang tay ôm cô. Như một phản xạ, Phố lách người tránh rồi không hiểu sao cô tự động ngã vào lòng anh dịu dàng như một cành lan tựa vào thân đại thụ.

Giọng Lữ mơn man bên tai:

- Anh nhớ môi em...

Hợp Phố ngược lên chờ đợi, nụ hôn như một tờ giấy mỏng rơi nhẹ xuống môi cô. Phố chợt thổn thức nhận ra, dù mạnh mẽ cỡ nào cô cũng vẫn là một con bé muốn được yêu thương bởi một tình yêu đắm say, mãnh liệt...

Lữ khẽ cười:

- Còn gọi anh là chàng ngố nữa không?

Phố ậm ự:

- Còn, nếu anh cứ tiếp tục lo khi em ra đường. Em không đánh người ta thì thôi, chứ chả ai dám đánh em đâu.

Lữ hóm hỉnh:

- Nếu thế khi ra phố với em, anh là người được bảo vệ rồi!

- Bây giờ anh mới nhận ra điều đó sao? Nói, chẳng biết anh tin hay không, em vừa đánh nhau xong đấy!

Lữ bật cười:

- Ghê thật! Thế có ai chết dưới tay em không? Hợp Phố ngồi xuống tam cấp:

- Dĩ nhiên là không, nhưng bảo đảm hai gã đó không bóp đầu cũng phải dán Solon-pas.

Ngồi xuống kế bên Phố, Lữ nhíu mày:

- Em nói thật à?

Phố gật đầu đầy tự đắc. Nhìn cô, Lữ hoang mang:

- Tại sao lại phải đánh nhau? Bộ không còn cách giải quyết nào khác hay sao?

Hợp Phố lấp la lấp lửng:

- Tối nay có người thuê em làm cận vệ. Em phải đánh nhau để bảo vệ khách hàng.

Lữ nhìn cô trăn trối:

- Em đã xin phép hai bác chưa mà dám đảm nhận chuyện này?

Không trả lời Lữ, Hợp Phố hỏi lại:

- Lúc nãy anh Trác nói sao với ba mẹ em?

Lữ ngập ngừng:

- Trác bảo em chờ đưa cô bạn người mẫu nào đó về nhà.

- Vậy là đúng rồi! Chỉ khác một tí, cô ta không phải bạn em.

Lữ thắc mắc:

- Nếu thế, cô người mẫu ấy là bạn ai?

Hợp Phố làm thinh. Cô chống tay dưới cằm và nghe Lữ tự giải đáp:

- Hiểu rồi! Cô nàng là bạn gái của sư huynh em phải không?

Tự dưng Phố nổi cáu:

- Rồi sao? Có gì sai à?

Lữ nhìn cô thương hại:

- Không! Nhưng anh nghĩ em không cần tiếp tục công việc này.

Hợp Phố nhếch môi:

- Cám ơn lời khuyên của anh. Em sẽ không làm nữa, vì cô ta chẳng xứng với những gì em đã bỏ ra.

- Nhớ Ngạn buồn thì sao?

- Em không biết! Thôi mình nói chuyện khác vui hơn... Lúc nãy, ông bầu của Nhã Thi mời em làm người mẫu. Nghe thật tức cười!

Lữ hỏi:

- Sao lại tức cười?

- Em chỉ quen đấm đá, thượng võ đài phù hợp với em hơn.

Lữ ngồi sát vào Phố, anh thì thầm:

- Điều đó chưa chắc... Anh biết em rất dịu dàng, rất gợi cảm, rất quyến rũ và nồng nàn hơn bất cứ cô gái nào...

Hợp Phố chớp mắt. Cô tựa vào vai Lữ, ngược nhìn một vì sao và chờ môi mình tan biến vào môi anh.

PHẦN 7

Đang dán mắt vào trận tranh giải judo Đông Nam Á, Trác bồng tò mò khi nghe bà Trang hỏi Đạt:

- Lữ là người như thế nào hả con?

Đạt bật cười:

- Nếu nó xấu tánh xấu nết đời nào con đưa về nhà. Vậy mấy tháng nay mẹ có nhận xét ra sao về Lữ?

Bà Trang do dự:

- Đàn ông có nhiều điểm tốt quá cũng chưa chắc là tốt.

Đạt kêu lên:

- Trời đất! Thật tình con không hiểu nổi ý mẹ. Mẹ nghi ngờ cả cái tốt của người tốt.

Trác vội chen vào:

- Em hiểu ý đó! Ý mẹ muốn nói: "Cái gì lấp lánh chưa hẳn là vàng".

Đạt cau có:

- Không ai hỏi cái thằng hậu đậu như mày.

Quay sang bà Trang, Đạt dịu giọng:

- Mẹ nghĩ sao về Lữ cứ nói xem?

Bà Trang ngập ngừng:

- Nết ăn nết ở ý tứ, biết lớn biết nhỏ, khá xốc vác trong việc nhà, dù đây không phải nhà nó.

Trác lại ăn cơm hót:

- Anh ta thực hiện việc tốt ba cùng: Cùng căn, cùng ở, cùng làm. Cách lấy lòng này xưa quá rồi mẹ.

Đạt cười khẩy:

- Nhưng mày làm được như Lữ không, khi phòng của mày y như ổ chuột, công việc nhà tí xiu như quét dọn thôi mày cũng đổ hết cho bé Phố.

Trác gân cổ lên:

- Vẫn có những người việc nhà thì nhác, việc chú bác thì siêng. Chắc gì Lữ gọn gàng, sạch sẽ, siêng năng trong ngôi nhà của ông.

Bỏ ngoài tai lời Trác, Đạt hỏi:

- Sao tự nhiên mẹ lại thắc mắc về Lữ?

Bà Trang đáp

- Tại mẹ nghĩ tới Hợp Phố. Tụi con không thấy dạo này nó thay đổi à?

Đạt cười thích thú:

- Nó hứa với Lữ là sẽ để tóc dài đấy!

Bà Trang cũng cười nhưng với vẻ bất ngờ:

- Có chuyện động trời đó nữa à! Sao tới bây giờ mày mới nói với mẹ?

Đạt bình thản:

- Con thấy cũng đâu gì quan trọng. Tới một lúc nào ấy nhỏ Phố cũng phải nhận ra mình là con gái, để thôi những trò nhí nhố mà biết nhõng nhẽo, biết yêu như những đứa con gái khác chứ!

Trác vắn vẹo:

- Theo anh, con Phố chưa biết yêu là gì sao?

Đạt xoa cằm:

- Tao nghĩ nó vừa yêu thôi. Một gã bảnh bao như Lữ làm tim nó rung động là đương nhiên.

Trác lơ lửng:

- Nói vậy là anh lầm!

Đạt khó chịu:

- Chẳng lẽ nó từng yêu hả?

Trác nhún vai:

- Chuyện đó ai mà biết.

- Vậy cũng nói!

Bà Trang tư lự:

- Mẹ cũng thấy Phố có vẻ thích Lữ, đối với Lữ, nó không ngang ngược, du côn như những thằng con trai khác. Yêu hay không, mẹ chả biết, nhưng nó thay đổi tánh tình là tốt rồi.

Đạt chắc chắn:

- Nó đang yêu đấy mẹ à!

Trác nhíp... giò:

- Nhưng yêu ai, đó mới là vấn đề.

Bà Trang hỏi:

- Ý Lữ ra sao? Con biết không?

Đạt ngắn gọn:

- Nó thích Hợp Phố ngay từ ngày đầu. Nhưng ở mức độ nào, con không rõ vì Lữ kín đáo lắm.

Trác nói ngay:

- Anh phải tìm hiểu vấn đề này, nếu Lữ chỉ đùa chơi thì tổn thương con nhỏ lắm!

- Bạn tao toàn những người chững chạc, đàn ông, mấy không phải lo. Tao lại sợ cái con ranh dở hơi ấy quấy làm anh nó mất mặt ấy chứ!

Bà Trang bênh vực con gái:

- Đạo này nó rất đầm tạnh. Hay ngồi mơ màng chớ không lốc ca lốc chốc như trước. Mẹ chỉ mong nó có nơi có chỗ.

Đạt hỏi:

- Nhỏ Phố rất bướng, chinh phục nó không dễ đâu. Nhưng con tin Lữ sẽ làm thay đổi nó.

Trác vẫn giữ lập trường:

- Quan trọng nhất vẫn là tình yêu. Em không chắc nó yêu thằng cha có vẻ kiêu cách ấy. Đàn ông mềm mỏng, ngọt ngào không hợp gu với Phố đâu.

Đạt lừ mắt:

- Chẳng lẽ mày thích con nhỏ quen với dân võ biên thô lỗ như thằng trong câu lạc bộ võ thuật? Hừ! Ba nói đúng. Nhỏ Phố có mấy chiêu phòng thân là đủ rồi! Học võ mãi nó mất hết nữ tính, là thứ vốn rất ít trong tâm hồn nó.

Trác khó chịu:

- Vô biên thô bạo à! Anh đừng quên mình từng học võ đó!

- Tao không quên. Nhưng tao học võ để rèn luyện thân thể, để tinh thần mình mãi, để tự tin trong cuộc sống, khác hẳn với những đứa phàm tu tục tử quen với con Phố.

Trác gạt ngang:

- Chẳng có gì khác! Tại anh tự nâng cao mình và hạ thấp người khác thôi!

Bà Trang gắt:

- Thôi! Hai đứa bây lạ thật! Không cãi nhau thì chết à?

Trác nhún vai và tiếp tục dán mắt vào tivi. Đặt bỏ về phòng mình, còn bà Trang bước xuống bếp.

Từ ngoài Hợp Phố đi vào miệng huyết gió lú lo. Trác bỗng tò mò nhìn em gái. Đúng là dạo này Phố yêu đời phơi phới. Nó không còn bộ mặt u sầu, nặng nề như lúc thằng Nhím mới vừa quen Nhã Thi.

Nếu nhờ Lữ, mọi ức chế tình cảm của Phố được giải tỏa thì cũng tốt. Nhưng lòng Trác vẫn canh cánh thế nào ấy. Giá như thằng Nhím yêu con bé như nó yêu Nhã Thi thì hay biết mấy. Anh không thích Lữ yêu em mình.

Khổ nỗi Trác không phải ông Tư bà Nguyệt để có thể lấy chỉ đỏ cột tay người này vào người nọ, kết họ thành một đôi ăn ý...

Phố ngồi xuống, mắt hướng về tivi, mồm ré lên phấn chấn khi một võ sĩ Việt Nam thắng võ sĩ Philipin bằng điểm Ippon.

Cô nhảy nhồm:

- Xứng đáng huy chương vàng vô cùng!

Rồi Phố chép miệng:

- Vái sao mai lão Nhím... ra trận cũng thắng đẹp như vậy!

Trác tò mò:

- Em đi đâu về vậy?

Phố nói:

- Tới nhà Nhã Thi coi nó có bị làm sao không mà không chịu đi thăm lão Nhím.

- Thế nó có làm sao không?

Phố cười khẩy:

- Nó ra Mũi Né mấy hôm rồi, chả biết chừng nào về, cho lão Nhím chờ... rụng lông luôn.

Trác nói:

- Nó vô tâm thật. Nhưng em cũng chẳng cần làm thế! Duyên ai nấy giữ, tình yêu ai nấy lo. Em phải giành thời gian cho mình chứ!

Hợp Phố lầu bầu:

- Thời gian của em vẫn thừa thãi đó thôi!

Trác buột miệng:

- Em định để tóc dài à?

Phố thoáng đỏ mặt, cô hỏi lại:

- Ai nó với anh vậy?

- Chả ai nói hết. Tại anh thấy tóc em chấm ót rồi.

Giọng Phố thoáng ngập ngừng:

- Không biết mặt em để tóc dài trông thế nào nhỉ? Chắc xí lăm!

Trác nheo mắt:

- Chắc một điều khi đi chung với bọn anh, chả ai gọi em là thằng nhóc.

Mặt Hợp Phố xù xuống:

- Chỉ vậy thôi sao?

- Chớ em còn muốn gì nữa? Muốn làm vừa lòng gã nào đó à?

Phố không trả lời, cô hỏi:

- Anh Đạt đâu rồi?

- Trong phòng ấy. Ông vừa cự với tao...

- Về chuyên gì?

Trác nói một hơi:

- Ông bảo dân học võ là võ biên thô lỗ là phạm phu tục tử. Nghe nói tức không.

Hợp Phố ngạc nhiên:

- Sao anh hai lại nó thế, khi trước kia anh cũng là con nhà võ.

Trác cười khẩy:

- Ông đang tự đề cao mình và tay Lữ

Nghe nhắc tới Lữ, Phố chột bối rối, Trác liền hỏi:

- Em thấy Lữ thế nào?

Hợp Phố lúng túng:

- Tự nhiên lại hỏi em. Buồn cười thiệt!

Trác rung đùi:

- Tránh né một câu trả lời bình thường. Em có vấn đề rồi. Vậy cũng tốt, anh đỡ phải nghe em cau có, càu nhàu vì cô đơn.

Phố phản ứng ngay:

- Em cau có, càu nhàu hỏi nào?

Trác nhún vai:

- Điều này em biết rõ hơn anh!

Đứng dậy, Trác cao giọng:

- Có vào động viên thăm hỏi thằng Nhím không thì bảo? Ngày mai nó thượng đài rồi.

Phố chép miệng:

- Em động viên thăm hỏi ích lợi gì trong khi người lão Nhím mong đợi từng giờ là Nhã Thi.

Trác thắc mắc:

- Con nhỏ biết ngày Ngạn thượng đài không nhỉ?

- Biết! Ngạn có thông báo mà! Chỉ sợ Nhã Thi về không kịp.

Trác chép miệng:

- Con nhỏ cũng tệ, suốt nửa tháng dài nó chả thèm thăm thằng Nhím lấy một lần. Ngạn điện thoại, nó đổ thừa bận tập, bận diễn, bận học. Thằng Nhím hát bài thất tình cũng phải. Nhưng có bồ như Nhã Thi thì oái chết mờ. Tao thà mang tiếng mờ côi. Nào! Đi không?

Hợp Phố trả lời

- Em không ngại đâu! Khổ nổi dạo này lão Nhím dị ứng em lắm. Bị em bắt tập quá nghiêm ngặt, Ngạn toàn gọi em bằng những cái tên độc như Kim Bà Bà, Diệu Tuyệt Sư Thái, Ngạn chán thấy em lắm rồi. Ngạn chỉ trông mỗi Nhã Thi thôi. Em vào chỉ tổ làm lão... tẩu hỏa nhập ma vì thất vọng.

Trác nhún vai:

- Cái thằng đúng là đại dột. Vậy em nên ở nhà uống cà phê với ông Lữ, lãng mạn hơn. Đa mang làm chi với dân phàm tu tục tử như bọn anh cho mệt.

Hợp Phố khẽ khàng:

- Anh nói đúng. Em không đa mang nữa đâu!

Rồi mặc kệ. Trác đứng một mình, Hợp Phố bước vào nhà. Nhạc trong máy vang lên nghe buồn cả tim.

"Everything I do... I do it for you"...

"Tất cả những gì em làm em đều vì anh"

Nhưng Ngạn có nhận ra điều ấy không, hay anh xem Phố là một... bà tám, thích ra vẻ ta đây khó ưa được? Dầu Ngạn xem Phố thế nào chẳng nữa cô cũng... cho qua hết. Cô vì anh và mong muốn anh đạt kết quả cao nhất. Tối nay Phố hết phận sự rồi, cô nghĩ tâm trí Ngạn sẽ thoải mái hơn nếu không thấy mặt nhỏ sư muội dễ ghét này.

Đang miên man suy nghĩ thì bà Trang tới hỏi:

- Con tới nhà Cẩm Tuyên à?

Phố gật đầu:

- Vâng!

- Tâm sự gì lâu thế?

- Có gì đâu mẹ...

Miệng trả lời như trong đầu Phố lại nhớ những lời Cẩm Tuyên... sỉ vả cô lúc nãy.

Nó cũng như anh Trác, không thích cô lo lắng cho lão Nhím vì lý do lão có Nhã Thi rồi. Phố vẫn biết thế, nhưng tội nghiệp lão Nhím, mang tiếng đã có bồ song Nhã Thi có để ý gì tới lão đâu.

Yêu một hoa khô cầm bằng nắm lấy nỗi bất hạnh trong tay. Vậy mà Ngạn vẫn mê mãi yêu.

Giọng Lữ vang lên làm Phố giật mình:

- Cháu có mua chè đậu ván để bác dẫn bụng khi coi phim truyện về khuya ạ!

Bà Trang kêu lên:

- Trời! Cháu chu đáo quá!

- Dạ! Cháu biết tối bác hay xót ruột mà!

Bà Trang mỉm cười:

- Nhà bác những ba... thằng con trai, thằng nào cũng vô tâm, chắc bác phải nhờ cháu hướng dẫn... thằng út Phố cách sống làm sao cho nữ tính hơn quá!

Thấy Lữ tủm tỉm nhìn mình, Hợp Phố đỏ mặt, cô phụng phịu lảng đi:

- Không có chè của em à?

- Biết em ghét ngọt nên anh mua xôi mặn và bánh paté chanh cho em. Có đúng gu không?

Hợp Phố dài giọng:

- Nhưng bữa nay em lại thích chè cơ!

Bà Trang lắc đầu:

- Con khỉ này chỉ thích làm khó người khác.

Lữ bảo:

- Nếu em thích chè, anh sẽ xin phép bác đưa em đi ăn.

Bà Trang đồng ý ngay:

- Đi đâu thì đi, nhưng đừng về khuya quá!

Lữ tươi rói:

- Cháu cảm ơn bác!

Bà Trang nheo nheo mắt:

- Sao lại cảm ơn bác khi cháu tốn công tốn của dẫn con ranh này đi ăn chè!

Lữ dạn dĩ:

- Cháu sẵn sàng tốn công tốn của vì Hợp Phố. Chỉ sợ bác không vui lòng.

Hợp Phố giậm chân

- Em đói bụng... chè lắm rồi, em ra trước đây!

Dứt lời cô chạy vội ra sân, người nóng bừng bừng. Chết thật! Mẹ đã biết cả rồi. Lữ thật thấy ghét

Anh dắt xe ra:

- Mời công chúa lên xe

Ngồi đằng sau, Phố cấu mạnh vào eo khiến Lữ phải la lên:

- Trời ơi! Sao lại..."Ứng Trảo Công" anh vậy?

Hợp Phố dẫu môi:

- Ai bảo anh để mẹ biết...

Mẹ biết gì đâu?

- Thì biết chuyện của mình.

Giọng Lữ vẫn lơ lửng:

- Em đói bụng... chè, anh đưa em đi ăn. Có gì trật sao?

Lữ vòng tay ra sau tìm Phố:

- Anh không hiểu sao em lại cứ muốn giữ bí mật chuyện... I love you.

Hợp Phố tựa vào lưng Lữ:

- Em nghĩ còn quá sớm. Chúng ta mới gặp nhau hơn hai tháng, khoảng thời gian quá ngắn để có thể...

Lữ ngắt lời Phố:

- Anh thích em ngay cái nhìn đầu tiên chứ không cần phải hai tháng.

Cô ngang ngang:

- Nhưng cũng đâu cần phải vội vàng. Em không muốn bị anh ăn hiếp sớm quá đâu.

Lữ nhỏ nhẹ:

- Anh sẽ chờ để ăn hiếp em chính thức, dẫu hơi trễ một chút.

Rồi anh nghiêng đầu:

- Đi nghe nhạc nhé! Em cần thư giãn sau một thời gian làm việc cực nhọc.

Phố lơ lửng:

- Sao anh lại nghĩ em cực nhọc kìa?

- Anh nắm thời gian biểu mỗi ngày của em mà! Chẳng lẽ anh không biết em đã làm gì suốt thời gian qua.

Phố phân bua:

- Em chỉ đến sân tập nhiều hơn bình thường chút tý, một cách để giảm cân ấy mà...!

Lữ hóm hỉnh:

- Anh không thích em giảm cân. Hơn nữa, con gái "Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang" quyến rũ anh nhiều hơn một cô nàng sau trước phẳng lì như nhau.

Hợp Phố réo mạnh:

- Anh nói bậy không hà!

Lữ vẫn tiếp tục:

- Như em bây giờ là tuyệt nhất! Anh không cho em ồm bớt nữa, nhất là ồm vì người khác chứ không phải vì anh.

Phố cần nhẹ môi:

- Em không hiểu anh muốn ám chỉ điều gì.

- Không hiểu thì tốt!

Lữ tập xe ngay nhà hàng Tulip rồi khoác eo Phố bước vào trong.

Tới một bàn sát vách Lữ kéo ghế cho Phố. Cô chớp mắt nghĩ. Nếu đi vào quán với Nhã Thi, chắc hẳn Ngạn cũng ga lăng như vậy.

Lữ hỏi nhỏ:

- Em uống gì?

Hợp Phố trả lời:

- Anh uống gì, em uống như vậy?

Rồi lơ đãng nhìn lên sân diễn nhỏ, thấp nơi có cô ca sĩ trẻ đang hát "Nhìn những mùa thu đi".

Không khí ở đây trầm ấm và khá lãng mạn cho những đôi tình nhân ghét chỗ ồn ào. Đang trôi theo giai điệu sâu lắng của bài hát, Phố bỗng nghe có tiếng gọi Lữ, rồi hai người đàn ông bước đến bàn cô.

Lữ kéo hai gã lạ mặt ngồi xuống, giọng vui vẻ:

- Để tôi giới thiệu. Hợp Phố! Em út cưng của Đạt.

Phố khẽ gật đầu, Lữ nói tiếp:

- Anh Ân, anh Phụng cùng học chung với Đạt và anh.

Đảo mắt một vòng, Lữ hỏi:

- Hai ông sô lô à?

Ân cười cười:

- Chớ đâu ăm như vậy. Công nhận ông... tốc độ thật.

Hợp Phố ngó lơ lên sàn diễn. Cô không thích kiểu châm chọc, dù chỉ để đùa vui như vậy. Nếu họ là bạn anh Trác hay bạn Ngạn, chắc Phố đã tung vài ba câu phản đòn rồi. Nhưng đây là đồng nghiệp của Lữ và anh hai, là những người đã trưởng thành, đã ra đời, Phố không thể làm thế, nếu không muốn mang tiếng hỗn, nhưng cô im lặng mà khó chịu làm sao ấy.

Phụng nhịp tay theo nhạc:

- Con bé ca sĩ này hát dở, chỉ giỏi nhắm mắt, há mồm.

Ân cười kha kha:

- Người ta tới để xem nó nhắm mắt há mồm đó... cha.

Rồi anh tấm tắc:

- Ở Sài Gòn sướng thật. Buổi tối tha hồ chơi, dân tỉnh lẻ như bọn mình nghĩ tới ngày trở về cố hương mà tiếc.

Phụng hấp háy mắt:

- Tốt nghiệp khóa này xuất sắc đi, ông sẽ được công ty giữ lại Sài Gòn, nghe đồn chức trợ lý giám đốc vẫn còn trống đó.

An nói:

- Chắc phải giỏi giang cỡ ông Lữ đây mới thủ khoa nổi, chớ cỡ tôi chỉ mong thi đậu.

Lữ góp vào:

- Nếu được ở lại Sài Gòn, đường công danh mỗi người sẽ rộng mở thênh thang.

Phụng nói:

- Nhưng phải người thật sự có tài kìa, chứ lèng èng như bọn này, lui về tỉnh nhỏ để thờ hơn bon chen ở chốn phồn hoa đô hội đây rầy cảm dỗ này.

Lữ tự tin:

- Phải ra biển rộng mới biết sức người. Nếu có cơ hội, tôi sẽ thử sức mình.

Ân láu cá:

- Cơ hội luôn đến với những người cơ hội. Sao anh không thử tìm cơ hội cho mình?

Phụng nháy mắt:

- Ông Lữ đang tìm mà mày không biết ấy chứ!

Rồi Phụng cao giọng:

- Muốn mở rộng đường công danh ở đất Sài Gòn này đầu tiên ông cần gì biết không?

Lữ lấp lửng:

- Có thể biết. Nhưng ông thử nói xem!

Phụng ra vẻ bí mật:

- Một cái hộ khẩu thường trú. Đã là dân Sài Gòn rồi, tiến thân dễ như chơi. Chỉ cần cưới vợ Sài Gòn là có điều kiện nhập khẩu ngay chứ khó khăn gì.

Liếc vội về phía Hợp Phố lúc cô vẫn còn thả hồn theo "Chiếc lá cuối cùng", Lữ bác ngang ý kiến này:

- Chả cần phải lam thế! Mình có tài, sống ở xó xỉnh nào, người ta cũng sẵn tới. Hữu xạ tự nhiên hương mà!

Ân xoa cằm:

- Chỉ sợ vì môi trường thành phố ô nhiễm, hương không bay xa được thôi.

Phụng vỗ vai Lữ:

- Thôi bọn mình không làm phiền hai người nữa. Chào bé Phố nha!

Hợp Phố gạt đầu chào lại. Cô cảm thấy nhẹ nhõm khi bàn chỉ còn hai người.

Lữ hỏi ngay:

- Sao nãy giờ em im ru vậy?

Phố phụng phịu:

- Các anh có đả động tới em đâu. Mà hai ông đó sao nói nhiều quá, làm rối cả lỗ tai âm nhạc của người ta.

Lữ nhún vai:

- Hơi đâu em để ý những lời của họ.

- Tự nhiên nó bay vào tai, chớ em đâu muốn nghe.

Lữ nhỏ nhẹ:

- Tội nghiệp bé của anh! Xin lỗi, lúc nãy anh cũng vô ý...

Phố đưa tay lên môi làm dấu im lặng khi một nam ca sĩ bước ra sân diễn hát bài "Em ra đi mùa thu".

Cô ghé vào vai Lữ thì thầm:

- Em rất thích bài này...

Và nghe anh cười khẽ:

- Thật trái ngược với tính cách võ sĩ của em. Đây là bài hát dành cho người đứng tuổi hay ít ra cũng đã từng một lần chia tay với tình yêu chớ không phải dành cho một con bé sôi động như em.

Hợp Phố vénh mặt lên:

- Nhưng em vẫn thích nghe thì sao?

Lữ vuốt mũi cô:

- Thì nghe đi, anh có giành chàng ca sĩ ấy với em đâu nào!

Phố cười. Cô thấy mình quan trọng đối với Lữ. Mắt lim dim, Phố nghe hồn mình chơi vơi theo từng giọt mưa rơi trên phím đàn. Cô đang vui nên không có nỗi buồn nào để rao lên bán xem ai mua như lời người ca sĩ đang hát không.

Đang lúc bài hát vút cao, chơi vơi nhất, Hợp Phố bỗng có cảm giác ngột ngạt, cô quay thật nhanh về phía trái, nơi góc phòng có một chiếc bàn khuất sau chậu Thiết mộc Lan và bắt gặp cái nhìn của một cô gái.

Cô ta trạc tuổi anh Đạt, trông không đẹp cũng không xấu, dưới ánh đèn mờ mờ, cô gái vẫn toát ra vẻ tự tin, sang trọng của một người thành đạt. Cô ta vừa hút thuốc, và nghe nhạc và vừa nhìn Phố

Cầu nhẹ vào tay Lữ, Hợp Phố thì thầm:

- Có một... chị đang nhìn hai đứa mình này giờ...

Lữ tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn bình thản hỏi:

- Chị nào đâu nhóc?

- Phía sau mình, bên trái...

Ngồi sát vào Phố hơn, Lữ kín đáo nhìn nghiêng qua vai cô rồi chép miệng:

- Sếp của anh nhóc ơi!

Hợp Phố cũng vội liếc ra sau, giọng ngạc nhiên khi thấy cô gái phà khói rất điệu nghệ:

- Sếp nào mà trông xã hội đen quá vậy?

Lữ nói:

- Cô ta đang phụ trách khóa học anh và Đạt đang học đấy!

Phố tò mò:

- Chị ấy tên gì?

- Khánh Linh!

- Tên nghe kiêu thật!

Lữ nói tiếp:

- Khánh Linh còn được gọi là Linh "hắc" vì cô nàng hắc ám lắm! Ai đi sớm về trễ, là biết tay Linh hắc.

Phố ra chiều tội nghiệp:

- Sao lại có một mình thế nhỉ?

Lữ dài giọng:

- Đó là bi kịch của những cô gái thành đạt sớm đấy! Đường như gã đàn ông nào cũng dè dặt trước một phụ nữ quá giỏi.

Hợp Phố hơi khiêu khích:

- Anh cũng vậy sao?

- Đương nhiên anh phải khác họ. Nhưng có em rồi, anh để ý đến cô nàng làm chi. Khổ nỗi nhà hàng này nhỏ quá, không thích cũng phải sang chào cho phải phép.

Hôn phớt vào má Phố, Lữ bảo:

- Em ngồi đây nhé!

Hợp Phố gật đầu, cô nghe anh chàng ca sĩ có giọng nam trầm khá hay, nhưng hơi bị thiếu thước tắc, hát thêm một bài nữ mà Lữ vẫn chưa... chào xong bà Linh hắc ám.

Giờ này Ngạn đang làm gì nhỉ? Chắc đã phải lên giường rồi. Thầy để cũng... hắc lăm, anh không thể nào thoát khỏi vòng kiểm tỏa của thầy đến với Nhã Thi. Mà dù có thoát cũng chẳng có Nhã Thi đâu cho anh gặp. Con bé ác thật!

Đồng hồ hơn mười một giờ, Lữ vẫn chưa rời khỏi bàn Khánh Linh. bộ anh quên lời mẹ dặn "Đừng về khuya quá" rồi sao?

Hợp Phố nghe thêm một bài hát nữa rồi quơ tay ra hiệu với Lữ. Cô thấy anh khẽ nhú mày nhưng cũng đứng dậy. Hai người bắt tay khá lâu và khá chặt làm Phố bỗng sốt ruột.

Lữ thanh minh khi trở lại chỗ ngồi:

- Cô ấy hỏi đủ thứ, nói đủ điều khiến anh không dứt ra được.

Phố nói:

- Hơn mười một giờ rồi. Về muộn thế nào mẹ cũng mắng.

- Có anh đỡ hộ, không sao đâu! Mẹ tin tưởng anh lắm!

Ngang chỗ Khánh Linh, Hợp Phố khẽ gật đầu chào, cô ta nhếch môi đáp lại thật lạnh nhạt.

Cho xe chạy, Lữ bảo:

- Trò chuyện với Khánh Linh cũng thú vị. Anh rút ra được nhiều điều có lợi cho việc học của mình. Linh "hắc" cũng không hắc như lời đồn đại. Cô ta hứa sẽ tạo điều kiện cho anh học tốt hơn bằng cách cho mượn tài liệu cá nhân, thậm chí cho anh truy cập Internet không mất tiền...

Lữ huyền thuyên một hồi mà chẳng thấy Phố nói tiếng nào. Anh ngạc nhiên:

- Sao vậy nhóc?

Phố đáp:

- Em đang nghe anh nói chứ có sao đâu!

Lữ hơi nghiêng ra sau:

- Tối nay vui không?

Hợp Phố dài giọng:

- Đi ăn chè chắc vui hơn...

Lữ bật cười thích thú:

- Lại dối rồi! Ngoan, một lát anh đến.

Phố ngúng nguẩy:

- Em không thèm!

- Nhưng anh thèm. Môi em ngọt hơn bất cứ chè nào, nhóc cưng ạ!

Dứt lời Lữ vọt xe lên lề, tấp vào sau một góc cây. Anh quay lại hôn Phố say đắm, mặc cho bên ngoài những dòng xe về khuya vẫn chạy thành hàng trên đường đêm xôn xao gió.

PHẦN 8

Nhà thi đấu Phan Đình Phùng đầy kín khán giả hâm mộ võ thuật. Phố, Lữ và anh Đạt ngồi hàng đầu với tâm trạng náo nức chung cùng mọi người.

Đạt ra vẻ sốt ruột:

- Hạng cân trên bảy mươi ký sao lâu đấu quá nhỉ!

Phố không trả lời. Cô còn sốt ruột hơn cả anh hai. Hôm nay là ngày thi đấu thứ ba. Trác đã bị loại, chỉ còn Ngạn được giành quyền tranh huy chương vàng ở hạng cân này. Liếc sang Lữ, cô thấy anh như đang suy nghĩ điều gì đấy.

Dù Lữ không nói ra, Phố vẫn hiểu anh chả hứng thú chuyện đi xem đấu võ, nhưng vì chiều ý cô, Lữ đành bấm bụng ngồi đây, nơi tất cả đang sôi động bùng bùng như trong một lò lửa.

Có lẽ bây giờ anh đang hối hận vì sự thay đổi bốc đồng đó. Hợp Phố tủm tủm cười. Cô định trêu Lữ vài ba câu thì có người gọi.

Quay lại cô thấy Hà My. Con bé nói:

- Thầy Để bảo mày vào lo cho ông Ngạn. Hôm nay sư huynh thi mà mày bình thản ngồi làm khán giả, hay thật!

Hợp Phố liếc vội Lữ. Dường như anh không nghe những lời Hà My vừa nói nhưng Đạt thì nghe rõ.

Anh hỏi Phố:

- Đi đi, anh ngồi đây với Lữ được rồi!

Nghe nhắc tới tên mình, Lữ ngơ ngác nhìn lên, Đạt giải thích lại cho anh nghe. Đợi Hợp Phố đi với Hà My xong, Lữ mới lên tiếng:

- Đây là lần đầu tao đến chỗ này!

Đạt nheo mắt:

- Mày thấy sao?

- Hai con người hùng hục lao vào nhau. Dã man quá! Nó gọi cho tao hình ảnh những đấu trường thời trung cổ.

Đạt lắc đầu:

- Liên tưởng của mày không đúng.

Lữ khoát tay:

- Có lẽ vậy! Nhưng tao không thích đánh đấm.

- Hợp Phố sẽ là một huấn luyện viên Thái Cực Đạo tương lai đấy!

Lữ tự tin:

- Tao hy vọng sẽ làm con bé quên chuyện đấy đi! Phố học võ bao nhiêu đó là quá đủ rồi.

Đạt khòì hài:

- Sợ bị con bé ăn hiếp à!

Lữ ngạo nghễ:

- Làm gì có! Sức mạnh của bộ óc ghê gớm gấp vạn lần sức mạnh cơ bắp. Đã có lần mày nói thế với tao mà! Quên rồi sao?

Đạt không trả lời. Anh tập trung vào sân đấu của hai nữ vận động viên nhất đẳng huyền đai. Đạt bỏ tập võ kể từ ngày anh đi làm xa. Công việc rồi những mối quan hệ trong giao tiếp khiến anh không có thời gian, hơn nữa Đạt không đam mê võ như Trác, nhưng hôm nay nhìn người khác thi đấu, máu nóng trong anh bỗng trào dâng.

Giọng Lữ lại vang lên, nhưng anh nói về đề tài khác:

- Tao được biết, tổng công ty vẫn còn một số chức anh chưa có người đảm trách. Mày là dân Sài Gòn chính hiệu sao lại không cố phấn đấu để kiếm một chỗ mà lại chịu đi xa nhỉ?

Đạt vẫn không rời mắt khỏi sân đấu:

- Cơ hội đâu phải lúc nào cũng đến với mình.

- Đành là vậy! Quan trọng là phải có người đỡ đầu, phải biết tranh thủ cấp trên... Phải...

Lời anh bị cắt đứt bởi những tiếng hò reo âm ỉ của đám khán giả xung quanh. Lữ ngao ngán nhìn Đạt, anh chàng cũng... sung không kém bọn choai choai

Lữ thật sự hối hận khi đến đây. Nếu ở nhà, anh có thể làm tiếp đề tài đang nghiên cứu dở, hoặc vào nhà hàng Tulip, biết đâu

anh sẽ gặp Khánh Linh. Cô đang cô đơn và Lữ chả ngại gì khi tranh thủ nỗi cô đơn đó!

Đạt kéo áo Lữ:

- Trời ơi! Mày nhìn con bé mặc áo bảo hộ đó xem. Nó đá vòng cầu mới đã làm sao! Nó ra đòn tay Yugwon cũng chiến đấu nữa.

Lữ ừ hử cho xong chuyện. Với anh, đá cầu vòng rồi ra đòn tay Yu... Yu quái gì đó ra sao, anh chả chút ấn tượng. Điều nó đang mong là mau được về nhà.

Trận đấu kết thúc, Đạt xuýt xoa:

- Con nhỏ thắng là phải. Chỉ tiếc nó đội nón che đầu nên không biết đẹp xấu ra sao.

Thấy Lữ ủ ê, vật vờ, Đạt bảo:

- Nè! Phải làm quen với võ đi, nếu muốn ở lâu dài trong một gia đình khoái võ thuật như gia đình tao.

Lữ mơ màng:

- Chả biết trên đời có bao nhiêu đứa con gái thích võ nhỉ?

- Chắc nhiều! Không tin mày nhìn xung quanh xem. Con gái... đầy nhóc.

Rồi anh vỗ mạnh vai Lữ:

- Ý! Bất ngờ à nha! Mày nhìn xem ai kia!

Dõi mắt theo tay chỉ của Đạt, Lữ thật bất ngờ khi thấy Khánh Linh, trưởng phòng nhân sự nổi tiếng hắc của công ty. Cha! Hy vọng cô ta không phải một võ sĩ như Hợp Phố mà chỉ là một người yêu thích võ thuật thôi.

Đạt kêu lên:

- Chà! Con mụ Linh hắc mà biết võ nữa thì cầm bằng ế dài hạn.

Lữ nói:

- Chắc Linh cũng đi coi như mình, chứ không... có võ đâu!

- Sao mày biết!

- Thì đoán thế mà! Nè! Bọn mình qua bên đó ngồi chung đi!

Đạt gật gù:

- Cũng được! Đây là cơ hội để tranh thủ cấp trên, tội vạ gì không đi!

Hai người bước đến chỗ Khánh Linh ngồi, Lữ khách sáo:

- Không ngờ gặp Khánh Linh ở đây!

Khánh Linh cười:

- Tôi thỉnh thoảng những trò đánh đấm này nên xem để giải trí.

Đạt bắt bẻ ngay:

- Đây là một môn học, một thứ đạo lý, chứ không phải một trò giải trí.

Mặt Khánh Linh xụ xuống vì những lời của Đạt, cô lạnh lùng:

- Với tôi, những gì có tính chất trình diễn trước công chúng đều là trò giải trí.

Đạt trợn mắt, anh định giở võ đạo ra nói với Linh, nhưng Lữ đã thúc cùi chỏ vào sườn anh, giọng ngọt như đường:

- Quan điểm của mỗi người một khác. Đạt là người học võ, nên ý kiến phải khác với người ở ghế khán giả như tôi và Linh.

Khánh Linh bỗng thấy ngại mắt:

- Anh Đạt có học võ hả? Hay đấy.

Đạt mĩa mai:

- Có gì đâu mà hay khi trong mắt... chị, đó chỉ là trò giải trí.

Nghe Đạt gọi mình là chị, Khánh Linh nhếch môi quay đi, Lữ tấm tắc:

- Bầu không khí này làm người ta hưng phấn hẳn lên.

Linh tủm tỉm:

- Anh thích chứ?

Lữ trả lời không chút ngần ngại:

- Đương nhiên. Nhưng thú thật, đây là lần đầu tôi đi xem thi đấu, nên mù tịt, chả biết đánh thế nào thì được điểm.

Khánh Linh hỏi:

- Anh Đạt không hướng dẫn anh cách tính điểm sao?

Lữ âm ừ không trả lời. Ngay lúc đó, loa phóng thanh xướng tên Trác.

Đạt vỗ tay:

- Tới phiên Trác rồi.

Linh tò mò:

- Trác nào vậy?

Lữ giải thích:

- Em trai Đạt, cậu ấy tranh huy chương đồng hạng cân bảy mươi ký. Nhà Đạt có ba anh em, người nào cũng đại diện trở lên.

Khánh Linh hỏi:

- Kể cả cô bé hôm trước?

Lữ gật đầu:

- Vâng. Hợp Phố đang là phụ tá huấn luyện viên đấy.

Linh hóm hỉnh:

- Vậy là anh Lữ có nữ cận vệ riêng rồi.

Lữ nghiêng người nói khẽ đủ Linh nghe

- Tôi cũng cho là thế, và không nghĩ gì khác.

Khánh Linh cười, cô chẳng lạ gì cách nói chuyện của Lữ. Anh chàng này dẻo mồm, thích lấy lòng người khác, chứ không ngang ngang ngược ngược như Đạt.

Trận đấu đã bắt đầu. Lữ tỏ ra hào hứng chứ không chán chường như lúc nãy. Anh cũng chắc lưỡi, xuýt xoa theo từng đòn đánh, đòn đỡ của hai vận động viên. Trái lại, Đạt im lặng, một sự im lặng đầy nặng nề, lo lắng. Anh không reo hò như lúc xem người đứng thi đấu, mà thấp thỏm trên khán đài.

Ngay lúc Trác đá cầu vòng trúng ngực đối phương, Lữ nhìn thấy Hợp Phố, cô đứng với Ngạn ở góc tường trong một tư thế thật khó coi.

Lữ cau mặt, khó chịu. Phố đang đứng làm trụ cho Ngạn cong cả thân mình ra sau rồi bật lại nhiều lần. Thằng sư huynh của Phố gần như ngã hẳn người vào Phố. Còn con bé thì dụi dằm giữ lấy hai vai hắn. Hừm! Chỉ cách vài centi thôi là môi chạm môi, má kề má rồi còn gì.

Gái trai thân thiết, ôm ấp nhau giữa chốn đông người, thế còn ra trò trống gì nữa.

Chịu không nổi, Lữ kêu Đạt:

- Này! Hợp Phố và thằng Ngạn làm quái gì thế?

Đang tập trung cao độ vào trận đấu, Đạt liếc vội về phía Hợp Phố rồi trả lời qua quýt:

- Nó giúp Ngạn khởi động mà.

Rồi anh chàng giương mắt vào sân thi đấu. Kế bên Lữ, Khánh Linh cũng reo hò như trẻ con mỗi khi Trác tung ra một đòn đẹp. Muốn lấy lòng sếp, Lữ cũng... hò theo, dù khá gượng gạo.

Cuối cùng trọng tài tuyên bố Trác thắng. Lúc này, Đạt mới nhảy nhồm lên vì mừng.

Khánh Linh chìa tay ra:

- Chúc mừng anh có cậu em võ sĩ.

Đạt cười toe toét:

- Cám ơn chị.

Quay sang Lữ, Đạt hào hứng:

- Tới thằng Ngạn, coi trận này mới đã nè.

Linh vờ hỏi:

- Ngạn cũng là em anh à?

- Không. Nó là bạn của mấy đứa em. Sở trường của nó là đá bay, Ngạn khỏe và ra đòn nhanh lắm. Nhìn nó đi quyền cứ như xem phim võ hiệp. Đẹp tuyệt! À quên. Em gái tôi là con nhóc đang cột dây áo bảo hộ cho Ngạn đấy.

Linh thông thả nói:

- Tôi đã gặp cô bé rồi.

Đạt ngạc nhiên:

- Thế à?

- Nhưng mãi hôm nay mới biết là em gái anh

Đạt chưa kịp hỏi xem Khánh Linh gặp Phố ở đâu thì trận quyết đấu tranh huy chương vàng bắt đầu.

Linh kéo nhẹ tay áo Lữ:

- Anh ủng hộ ai?

Lữ ậm ừ:

- Dĩ nhiên là Ngạn, sư huynh của Hợp Phố rồi. Nhưng hồi hộp quá, chắc tôi phải ra ngoài mua gói thuốc.

Khánh Linh bảo:

- Nhanh lên nhé. Trận đấu có mười phút thôi hà.

Lữ bước ra ngoài. Không khí mới mát mẻ làm sao. Anh mua thuốc và đốt một điếu, dù không hề thèm.

Hình ảnh thân thiết của Ngạn và Phố lại thoáng qua trong hồn anh. Dầu biết trước khi đến với mình, Hợp Phố có nhiều tình cảm với Ngạn, nhưng tận mắt nhìn thấy cô chăm sóc sư huynh, Lữ không sao chịu được.

Rít thêm vài ba hơi, Lữ búng điếu thuốc hút dở vào góc tường rồi trở vào. Nhà thi đấu gần như vỡ tung. Trên khán đài, mọi người đứng lên gần hết. Vất vả lắm, anh mới về được chỗ của mình. Lúc này, Khánh Linh đã ngồi sát vào Đạt. Hai người cũng hằng hái bình luận về những ngón đòn của Ngạn.

Nào là đá bay ngang, rồi tấn chongul, tay phải đánh yook - sudo toerigi thượng đẳng gì gì đó. Lữ nghe muốn lùng bùng lỗ tai vì những tiếng Hàn Quốc xa lạ.

Xem ra Đạt có cơ hội tiếp cận cấp trên hơn anh. Không ngờ Khánh Linh lại có thú ham mê hơi khác người như vậy. Lữ cứ tưởng cô thích ngồi quán hạng sang, nghe ca sĩ hát nhạc tiền chiến không thôi. Ai ngờ Linh cũng là một "con đầm bích" quái chiêu.

Đạt vỗ mạnh lên vai Lữ, làm anh giật mình, mắt hướng lên trận đấu ngay lúc Ngạn nghiêng người tấn công bằng đòn Jeop chagi vào mặt đối thủ làm anh ta lảo đảo.

Khán đài như vỡ tung không khi trọng tài bắt đầu đếm.

- Ha ah, dull, seht, neht, paseot, yeodull...

Khi trọng tài đếm tới tiếng thứ tám yeodull, đối thủ của Ngạn vẫn không gượng dậy nổi.

Ngạn nhảy lên cao khi trọng tài tuyên bố anh đã thắng knock out. Anh ulla vào trong vòng vây của bạn bè với tất cả men say chiến thắng.

Dầu bị những người phía trước che, Lữ vẫn thấy rất rõ Ngạn ôm đầu tiên và gần như không rời ra là Hợp Phố, chứ không phải là ông huyền luyện viên mặt mày nhẵn nhó vì căng thẳng suốt trận đấu.

Nuốt nước bọt xuống, Lữ quay mặt đi. Hừ! Anh mong Ngạn bị đánh bại vô cùng. Vậy mà nó lại thắng. Hợp Phố chắc càng tôn sùng sư huynh mình hơn.

Giọng Khánh Linh sáng khoái:

- Tôi thích nhất cảnh người ta ôm nhau trong chiến thắng như vậy. Cứ y như một bản anh hùng ca. Anh Lữ có nhận xét gì không?

Lữ nhún vai:

- Tôi thích những chiến thắng âm thầm hơn.

Linh lơ lửng:

- Điều này hình như không phù hợp lắm với cá tính của anh.

- Linh biết cá tính của tôi sao?

- Đương nhiên. Vì thói quen nghề nghiệp thôi. Chức trưởng phòng điều hành nhân sự cho tôi một cái nhìn bén nhạy về người khác.

Lữ bắt bẻ:

- Nếu thế, Linh mới có nhận xét về tôi qua công việc.

Khánh Linh lảng đi:

- Trông cô em gái anh Đạt kia. Đúng là thật tự nhiên. Cô bé giống một cậu con trai hơn. Một cậu con trai đẹp gái.

Đạt bật cười:

- Đây đúng là cái nhìn bén nhạy của chị. Con bé nhiều nam tính lắm. Ai đến nhà chơi, cũng tưởng ba mẹ tôi có ba thằng con trai ngổ ngáo.

Khánh Linh ngắn gọn:

- Trác đang học năm chót phải không? Tổng công ty sẵn sàng dành cho cậu ấy một công việc đúng chuyên môn. Anh về hỏi hộ tôi ý của Trác.

Đạt gật gù:

- Vâng. Tôi sẽ hỏi. Nhưng câu trả lời là hoàn toàn phụ thuộc Trác nhé. Em tôi hơi ngang, tôi không chắc là nó sẽ đồng ý.

Linh dài giọng:

- Chẳng lẽ anh không năn nỉ giùm tôi?

- Làm gì có chuyện đàn anh đi năn nỉ người đàn ông khác, dù đó là em trai mình.

Lữ chen vào:

- Tôi sẽ thuyết phục Trác hộ Linh. OK?

Linh mỉm cười:

- Vậy thì phiền anh quá. Tôi xin phép về trước vậy.

Đạt ngập ngừng:

- Giờ này hơi khuya đấy.

Linh lắc đầu:

- Tôi quen đi khuya một mình rồi. Hắc như tôi, chả tay ăn đêm nào dám đụng đầu.

Lữ nói nhỏ vào tai Đạt:

- Ông đưa cô ấy về đi.

Đạt khoanh tay:

- Vẽ chuyện! Mà không thấy vẻ tự tin của bà ta sao? Tao bảo đảm Linh "hắc" có nghề. Nếu không, cô ta không đi xem đấu võ đâu.

Lữ bĩu môi:

- Lại đoán mò. Tao lại không nghĩ thế.

Đạt xoa cằm

- Bữa nào tao thử một chiêu, sẽ biết ngay thôi mà.

Rồi Đạt sốt ruột:

- Con Phố làm gì lâu thế? Bộ nó không định về à?

Lữ ngao ngán:

- Em gái mày còn ham chơi quá.

Đạt tỉnh bơ:

- Già như Khánh Linh còn ham chơi nói chi con Phố. Mà đừng bắt nó vào khuôn sớm quá đấy. Trái cây đủ ép chả ngon lành gì đâu.

Anh vừa dứt lời thì Hợp Phố bỏ nhào tới. Vừa thở, cô vừa nói:

- Hai anh về trước đi. Một lát, em về với anh Trác.

Lữ nghiêm mặt:

- Em ở lại làm chi?

Hợp Phố cười hỉ hả:

- Ở lại... rửa huy chương. Một vàng, một đồng, nặng ký lắm chứ bộ.

Lữ nói:

- Nhưng đó không phải huy chương của em.

Mặt hợp Phố vênh lên trông thật dễ ghét:

- Của anh Trác và anh Ngạn thì cũng là của em. Em muốn ở lại...

Lữ mỉa mai:

- Đúng là tình huynh đệ nghĩa muội, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Đạt ôn tồn:

- Thôi, cứ để Phố ở lại đi.

Phố nháy cồm lên:

- Anh Hai đúng là chí tình chí lý.

Chun mũi lại trêu Lữ, Phố chạy trở về chỗ Ngạn và Trác đang đứng. Lữ hậm hực đi lấy xe cùng Đạt.

Hừ! Nếu biết thế này, lúc này Lữ đã xung phong làm anh hùng đưa Khánh Linh về rồi. Chớ đâu việc gì cũng dở dang thế này.

Bỗng dưng anh đổ bọc dọc sang Đạt:

- Sao ông không đưa Linh về? Cô nàng có vẻ thích ông đấy.

Đạt nhún vai:

- Nhưng tao lại chả hứng thú gì. Việc đưa đón, ga lăng với phụ nữ thích hợp với mày hơn.

Lữ im lặng, một suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu anh. Lữ khẽ nhếch môi rồi rồ ga vọt trước Đạt.

Ngồi chờ gần nửa tiếng, Ngạn mới nghe tiếng Nhã Thi, Cô đang dặn dò chị Chín điều gì đó rồi mới bước ra phòng khách.

Vẫn nụ cười tươi rói trên gương mặt hoa khôi, Thi nũng nịu:

- Chờ em lâu lắm phải không?

Ngạn đăm đúi nhìn Thi thay câu trả lời. Anh nắm bàn tay cô siết nhẹ rồi giữ mãi tay cô.

Nhã Thi rút tay về:

- Chị Chín trông thấy đấy.

Ngạn sôi nổi:

- Anh đang muốn cả thế giới này thấy nữa là khác.

- Tìm em có việc gì không?

Ngạn rủ rê:

- Đi chơi với anh nhé?

Thi cong cớn:

- Cà phê máy lạnh à? Em không có thời gian. Đi Mũi Né, cả tuần nay, em mệt lắm rồi. Đã vậy, còn phải xem lại bài vở, nhớ bị vương vài môn, ba sẽ không cho em diễn nữa.

Ngạn kiên trì:

- Nhưng cũng cần phải giải trí cho thoải mái chứ. Suốt tuần qua, anh cũng hết sức căng thẳng.

Nhã Thi nhíp chân:

- Vì cái huy chương vàng chứ gì? Em chúc mừng

- Sao lại chúc mừng anh. Lẽ ra anh phải cảm ơn em mới đúng. Em chính là động lực giúp anh chiến thắng.

Nhã Thi chống tay:

- Anh đã khẳng định được mình, nhưng em thì chưa. Xấu hổ thật.

Ngạn đùa:

- Danh hiệu hoa khôi sinh viên của em có cầu chứng đấy nhé.

Thi mím môi:

- Nhưng trên sân diễn em chưa là gì cả. Em phải nổi tiếng trên sân khấu thời trang, hoặc trên một lĩnh vực nào đó, nếu không danh hiệu hoa khôi mong manh ấy cũng chìm vào quên lãng.

Ngạn nhìn Thi:

- Em sẽ mau chóng thành công, anh tin như vậy.

Nhã Thi nắm lấy câu anh vừa nói:

- Muốn thế, em phải cố gắng thật nhiều và chắc không có thời gian đi chơi với anh đâu. Em từng phút, từng giây đều có giá.

Ngạn khô khan:

- Với em, sự thành danh quan trọng dữ vậy sao?

Nhã Thi nhấn mạnh:

- Với chúng ta, sự thành danh đều quan trọng. Anh đã bỏ mặc em cả tuần không đưa đón vì cái huy chương vàng lấp lánh ấy, em có trách đâu, dù anh xem sinh mạng của em rất rẻ.

- Trời ơi, Nhã Thi! Anh đã nhờ Hợp Phố mà.

- Con bé ấy muốn em chết hơn bất cứ ai. Anh đừng nhắc tới nó nữa.

Ngạn xua tay:

- Không nên nói như vậy.

Thi ảm ức:

- Lại bệnh. Anh luôn coi trọng Phố hơn em, dầu gì nó cũng kề cận bên anh suốt mà.

Ngạn cau mặt:

- Còn gì nữa không? Em nói hết luôn đi.

Nhã Thi giấy nẩy:

- Đấy. Rõ ràng anh... anh...

Nước mắt Nhã Thi lã chã, làm Ngạn ngẩn ngơ. Trời ơi! Sao Thi dễ khóc đến thế?

Anh cuống quýt:

- Anh xin em... đừng khóc.

- Mặc xác em. Anh đỡ làm gì.

Vừa hít mũi, Thi vừa hỏi:

- Hợp Phố có kể với anh chuyện đã xảy ra không?

Ngạn nhíu mày:

- Chuyện gì đã xảy ra? Phố chả kể gì hết.

Nhã Thi vừa chùi giọt nước mắt làm điệu trên mặt vừa lấp lửng:

- Vậy là những gì em đoán trúng chín mươi phần trăm. Hợp Phố tỉnh vì thật.

Ngạn nóng nảy:

- Chuyện ra sao? Em nói ngay đi.

Sau một hồi quanh co kiểu không muốn lắm điều để quy tội cho người khác, Nhã Thi cũng kể lại chuyện Hợp Phố đánh hai thằng cô đồ giải vây cho cô.

Ngạn buột miệng:

- Rõ ràng Phố rất tốt với em, cô bé chẳng kể công với anh tiếng nào.

Nhã Thi khinh khỉnh:

- Nhỏ Phố không nói không rằng với anh cũng đúng. Suốt thời gian ở Mũi Né, em suy nghĩ rất kỹ và rút ra một kết luận chắc chắn.

Nhìn vẻ bồn chồn của Ngạn, cô buông từng lời như công tố viên đang buộc tội:

- Chính hợp Phố dựng lên chuyện này. Chắc nó nhờ ai đó hành hung em để nó giải vây.

Ngạn gằn giọng:

- Hợp Phố làm thế nhằm mục đích gì?

Nhã Thi cười khẩy:

- Thiếu gì mục đích, chẳng lẽ anh không đoán ra được? Sau trò giải vây cho em xong, ông bầu Sử đã để mắt tới Phố ngay, ông ấy mời nó tham gia vào nhóm người mẫu thời trang. Hà! Thật nực cười. Vỡ sĩ, tương như trâu mà đòi làm người mẫu.

Ngạn khó chịu vì cách nghĩ, cách nói hợm hĩnh của Nhã Thi. Anh bức nhất là cách vu khống của cô với Phố, rồi bảo Phố tương như trâu nước.

Hừ! Thật ra... thằng nhóc ấy đẹp gái chứ bộ. Giọng Nhã Thi hằn học cắt ngang suy nghĩ của Ngạn:

- Nó định lập công cứu em để gây ấn tượng với ông Sử nhằm được mời làm người mẫu.

Không dần được lòng, Ngạn gạt ngang lời Thi:

- Em suy diễn giỏi và tưởng tượng cũng kinh khủng chẳng kém. Nên nhớ vu khống là phạm tội đấy.

Nhã Thi giẫy nảy lên:

- Cái gì? Anh dám bảo em phạm tội à?

Dù khá nóng nảy, Ngạn cũng bình tĩnh nhắc lại:

- Anh bảo rằng vu khống là phạm tội.

Nhã Thi ngang ngược:

- Em vu khống đấy, anh đi thưa đi.

Ngạn nói:

- Hợp Phố có ý tốt, nên mới nhận lời nhờ vả của anh tới nhà hát đưa em về, để bây giờ bị mang tiếng như vậy. Em có nghĩ mình quá đáng không?

Nhã Thi khẳng khái:

- Em chỉ thấy anh xem trọng Phố hơn em thôi. Đã thế, anh đừng tìm em nữa.

Ngạn hạ giọng:

- Đừng cố chấp mà Thi.

Nhã Thi cau mày:

- Em là vậy đó. Anh không thích thì chia tay.

Dứt lời, con bé giận dỗi kéo lê đôi dép nhưng thật đẹp lên lâu, bỏ mặc Ngạn ngồi lại một mình.

Trời! Con gái sao mà rắc rối. Nhất là con gái đẹp như Nhã Thi. Ngạn ngồi nán lại dăm ba phút, rồi cũng đành... ngậm ngùi ra về.

Ghé nhà Trác, Ngạn không vào trong nhà mà ngồi phịch xuống ghế đá, mặt buồn hắt buồn hiu. Trong lòng anh có chút gì vỡ ra chán nản, thất vọng.

Rõ ràng Thi không hề nghĩ tới anh. Cái huy chương vàng ấy chả có nghĩa gì với Thi hết. Suốt thời gian Ngạn cần được động viên chăm sóc cả vật chất lẫn tinh thần thì Thi lại biến đâu mất. Đành rằng cô có những bạn rộn rêng, nhưng chả lẽ Thi không còn chút thời gian nào để giành cho riêng anh? Anh ngao ngán khi nghĩ hình như cô chỉ muốn nhận chớ không muốn cho đi tình cảm của mình. Thi ích kỷ, hẹp hòi chớ không bao dung như Hợp Phố.

Giọng Phố vang lên, cắt ngang suy nghĩ của anh:

- Ủa! Sao anh lại ngồi đây?

Ngạn ậm ừ:

- Cho mát.

- Nhưng trông anh có vẻ gì nóng nực đâu nào.

Ngạn cau có:

- Em biết được trong lòng anh sao?

Phố chu môi:

- Vậy thì không.

Nghiêng đầu nhìn Ngạn, Phố lý lắc:

- Nhưng trong tim, em chắc biết đấy. Giận nhau rồi à?

Ngạn làm thinh, Phố lên giọng... thầy đời:

- Yêu người nổi tiếng, anh phải chấp nhận những tính khí thất thường của nàng.

- Cả những điều chói tai hay sao?

- Điều gì mà chói tay?

Ngạn lảng đi:

- Sao em không kể với anh chuyện Nhã Thi bị hành hung?

- Em sợ anh không tập trung, rồi sau đó em chả nhớ để kể.

Ngạn hỏi chân đầu:

- Tụi nó là ai vậy?

Phố vô tư:

- Em chẳng biết, nhưng chắc chắn không phải ăn cướp vì chúng chỉ đánh Thi, chứ không cướp gì hết.

Ngạn ngập ngừng:

- Nhưng chúng nó có nghề hay không?

- Không đâu.

Rồi Phố bực dọc:

- Nhã Thi thật kỳ khi giới thiệu em là cận vệ cho nó. Người đẹp của anh lúc nào cũng thích chơi trội. Có bao giờ Thi cũng giới thiệu anh như thế với đám bạn nó không nhỉ? Nếu có thì chưa thật... Nhím ời!

Thấy mặt Ngạn sa sầm xuống, Hợp Phố vội vã:

- Chỉ là một câu hỏi đùa chơi. Em xin lỗi, nếu anh không thích.

Ngạn gượng cười. Câu hỏi của Phố thật đáng để anh suy nghĩ.

Anh giả lả:

- Em và... ông Lữ sao rồi?

Phố cong cớn:

- Có sao đâu. Hỏi... vô duyên!

Ngạn gật gù:

- Con gái luôn luôn thích giấu chuyện mình có bồ. Nghĩ cũng lạ thật.

- Không phải là giấu. Đây là chuyện riêng tư, không thích ai hỏi tới. Hơn nữa, cách hỏi của anh như người ta sắp "chia tay hoàng hôn" không bằng. Sao là sao chứ?

Ngạn phân bua:

- Anh hoàn toàn không có ý đó. Anh chỉ muốn biết xem em và ông Lữ có... tâm đầu ý hợp không thôi. Anh có cảm giác Lữ khác rơ với em.

Hợp Phố máy móc nhắc lại:

- Tâm đầu ý hợp là điều đương nhiên có rồi. Em và Lữ chưa bao giờ gây cãi nhau. Anh ấy luôn tôn trọng ý kiến của em, dù đúng là Lữ có khác rơ với em.

- Bất luận đúng hay sai à
- Mặt Hợp Phố héch lên, đã lỡ nói dối, phải dối luôn
- Sư muội của anh làm sao sai được.
- Con gái đều chủ quan như nhau.

Phố xua tay:

- Không được quơ đũa vì con gái cũng có nhiều cá tính khác biệt.

Ngạn nhấn mạnh:

- Nhưng con gái vẫn là con gái.
- Điều ấy có gì xấu?
- Em thích làm con gái từ hồi nào vậy?

Hợp Phố thần nhiên:

- Lúc nào em cũng là con gái, chỉ có mấy anh gọi em là "thằng nhóc" thôi.

Ngạn vặn:

- Nhưng em vẫn thích được gọi thế mà.
- Thì cho vui. Có sao đâu. Tự nhiên anh đi nhắc chuyện này nhỉ?
- Tại anh thấy từ hồi nào có bồ tới giờ, em càng lúc càng con gái ra.

Mặt Phố đỏ ửng lên:

- Vợ vẫn hết chỗ nói. Ráng lo thân mình đi Nhím ạ. Nhã Thi coi vậy chớ gai góc lắm đó.

Ngạn bồng thờ dài:

- Anh thật sự không biết Thi muốn nói gì nữa, anh bỏ tâm trí, sức lực lẫn mồ hôi và máu ra giành cho bằng được tám huy chương vàng để làm Thi vui, nhưng anh thấy rõ Thi chẳng hề quan tâm, đã vậy còn trách anh bỏ mặc không đưa đón cô ấy để xảy ra chuyện bị người ta hành hung.

Phố ngập ngừng:

- Những cô gái đẹp thường hay đồng đánh. Đã yêu, anh phải chịu.

Ngạn chép miệng:

- Anh vẫn chịu ấy chứ. Nhưng Nhã Thi lại cố tình tìm mọi chuyện để giận để hờn.

- Rồi Thi sẽ suy nghĩ lại vì nó rất cần anh.

Ngạn cười gượng, anh nhận ra chút gì mai mỉa trong câu nói của Phố. Nhã Thi rất cần anh, nhưng cần với mục đích gì cho cuộc đời cô bé? Một cận vệ riêng hay người yêu?

Thật khó chịu khi phải đặt câu hỏi này. Yêu một người là chuyện rất mực thiêng liêng. Sao Nhã Thi lại bảo "không thích thì chia tay". Suy cho cùng, điều đó là đương nhiên, nhưng Thi đâu thể buột miệng nói mà không cần suy nghĩ như thế.

Giọng Phố đầy quan tâm:

- Bộ anh và Thi giận nhau thật à?

- Cũng không phải là giận. Có lẽ tụi anh chưa hiểu nhau nhiều lắm.

Hợp Phố im lặng và nghĩ tới mình. Cô và Lữ chắc cũng thế. Yêu một người và hiểu người đó xem vậy mà hoàn toàn khác nhau. Cô và Lữ đã hiểu nhau chưa? Câu trả lời vẫn còn bỏ ngõ như một thách thức.

Phố nhận thấy mấy hôm nay Lữ làm mặt lạnh rất kỳ. Cô biết anh giận chuyện tối hôm đó cô ở lại... rửa huy chương với anh Trác và Ngạn. Nhưng Lữ quyền gì mà ngăn Phố trong khi anh Đạt đã đồng ý cơ chứ? Anh phải hiểu Hợp Phố không thích bị ràng buộc, Phố rất ghét bị o ép theo ý người khác, đầu người đó là anh.

Trác phóng xe vào nhà, mặt tươi rói:

- Sao lại ngồi ở đây... thằng kia? Lẽ ra giờ này mày với Nhã Thi phải vào quán nào đấy sang, xịn nhất nhì Sài Gòn chứ.

Ngạn gạt ngang:

- Đừng nhắc tới chuyện đó nữa mày.

Trác cười hì hì:

- Lại giận. Thế giới này ngày càng nhiều người giận nhau. Lại thiệt.

Ngạn tò mò:

- Ai giận ai nữa đâu mà mày bảo cả thế giới?

Trác rung đùi, hất mặt về phía cửa, nơi Lữ đang cho hai tay vào túi quần lạnh lùng bước xuống tam cấp. Anh khẽ mỉm cười như chào Ngạn rồi đi thẳng một nước làm tim Hợp Phố thắc thỏm.

Ngạn nhíu mày:

- Ông ta sao thế?

Trác lấp lửng:

- Mày hỏi mày đấy.

Liếc nhanh Hợp Phố, Ngạn liếm môi:

- Tao thì liên quan gì tới... ông?

Trác tiếp tục rung đùi:

- Không liên quan, không có nghĩa là vô can, vô tội.

Ngạn kêu lên oan ức:

- Xời! Ông Lữ ghen à? Đúng là vợ vẩn.

Hợp Phố đỏ mặt:

- Suy đoán bậy bạ. Anh mới là vợ vẩn.

Dứt lời, cô bỏ vào nhà trong tiếng cười quỷ quái của Trác.

Ngạn nhăn nhó:

- Thằng cha Lữ đúng là... là... Phải chi nhỏ Phố có tình ý gì với tao cũng đỡ.

Trác xoa cằm:

- Tao hồng hiểu cái từ "cũng đỡ" của mày. Nó bao hàm nghĩa gì đây?

Ngạn lam thinh. Chả lẽ anh nói với Trác phải chi nhỏ Phố thích anh, có lẽ mọi việc đã khác. Biết đâu chừng anh đã không yêu Nhã Thi.

Ôi! Mà cũng không thể "biết đâu chừng" được. Hợp Phố luôn xem anh như Trác, nó không chút tình ý nào, thậm chí Ngạn từng nghĩ Phố không biết thế nào là yêu, cho đến khi thằng cha Lữ ngọt ngào xuất hiện, cái miệng lưỡi trơn tuột cùng bề ngoài lịch lãm của Lữ đã mê hoặc Hợp Phố, khiến con bé thay đổi hầu như hoàn toàn. Bây giờ "thằng nhóc Phố" mới đáng yêu làm sao. Khổ nỗi, mọi cái đều có vị trí của nó cả rồi. Người Ngạn đang yêu là Nhã Thi kia mà, sao anh lại có thể nghĩ vợ vẩn thế nhỉ? Lòng tham lam

của một gã đàn ông vẫn khiến Ngạn nuối tiếc không nguôi. Anh luôn muốn có cả một lúc Nhã Thi lẫn Hợp Phố, dù vẫn biết điều đó là không tưởng.

Đứng dậy, Ngạn uể oải:

- Tao biến đây.

Trác hỏi:

- Còn sớm chán. Mà về làm gì?

Ngạn ậm ừ:

- Bài vở còn khối ra, tao chưa coi tới lấy một chỗ.

Trác nheo mắt:

- Nếu nhỏ Thi chịu đi chơi với mày, lũ bài vở ấy chắc được yên thân rồi.

Ngạn dắt xe ra. Anh phóng một mạch và tự nhủ không thèm nghĩ tới Nhã Thi nữa. Nhưng khi xe chạy ngang qua nhà con bé, Ngạn không thể không ngược lên nhìn vào ô cửa sổ trên lầu rồi tưởng tượng...

Gặp nhau đâu có gì vui. Chắc giờ này con bé cũng đang buồn như Ngạn. Cả Hợp Phố cũng vậy. Phố cũng ủ rũ khi Lữ làm mặt lạnh với mình.

Thế giới này ngày càng nhiều người giận nhau. Ngạn nhớ tới câu của Trác rồi chép miệng:

- Có lẽ Trác nói đúng. Ít ra xung quanh mình cũng có ba người giận nhau.

PHẦN 9

Vừa bước vào nhà, Hợp Phố giật mình khi thấy ông Sử đang huyền thuyên với ba mẹ cô và anh Đạt.

Cô chưa kịp gật đầu, ông ta đã ồ lên:

- May quá. Nhân vật chính về tới rồi.

Hợp Phố gượng gạo cười khi thấy vẻ mặt đăm đăm khó chịu của ba mình.

Cô ngồi xuống kế Đạt, giọng rụt rè:

- Anh đến đây có chuyện gì không?

Ông Sử mau mắn:

- Có. Có chứ. Việc hôm trước anh đã nói với em đấy. Vừa rồi, anh mới trình bày lại cùng hai bác. Bác trai bảo tất cả do em quyết định.

Phố kêu lên:

- Tôi đã trả lời với anh rồi còn gì.

Hợp Phố đưa mắt nhìn ba mẹ như cầu cứu. Hôm trước, cô nghĩ chắc ông Sử bốc đồng mới nói thế, không ngờ ông ta lại tìm đến tận nhà. Chẳng lẽ Hợp Phố có dáng người mầu thật?

Lúc cô còn đang hoang mang, ông Sử đã nói tiếp:

- Tìm nhà em khó thật đấy. Khó ở đây không phải khó đường đi nước bước mà khó ở chỗ người biết nhà em lại viện đủ mọi lý do để giấu kỹ địa chỉ. May là anh quen thầy Để, nên hỏi thăm, ai ngờ lại tìm được em. Sắp tới đây, công ty tổ chức và biểu diễn của anh sẽ làm một chương trình lớn giới thiệu thời trang thể dục thể thao. Anh rất mong em tham gia chương trình này.

Hợp Phố ngập ngừng:

- Anh đâu thiếu người mẫu chuyên nghiệp. Kéo tôi vào làm chi cho mất công đào tạo. Đã vậy, biết tôi có làm nên bột nên đường gì không?

Ông Sử chắc chắn:

- Anh tin em sẽ làm được và làm tốt công việc này.

- Vô danh như tôi...

Ông Sử cắt ngang lời Phố:

- Vô danh, hữu danh gì không quan trọng. Chỉ cần có tài, người vô danh sau một đêm sẽ nổi danh. Thậm chí lưu danh nữa là khác.

Hợp Phố thẳng thắn:

- Tôi chưa thể quyết định việc này ngay đâu

Ông Sử tỏ ra kiên nhẫn:

- Tôi sẽ chờ câu trả lời của em.

Nhìn ông Công và bà Trang, ông Sử hạ giọng:

- Rất mong hai bác ủng hộ cháu.

Ông Công gật đầu:

- Vâng. Nhưng chúng tôi luôn luôn tôn trọng quyết định của con mình. Việc biểu diễn thời trang này với nó như một trò chơi mới lạ, nó có quen nói có hoặc không.

Ông Sử cáo từ rồi, Hợp Phố vẫn chưa hết băn khoăn. Ông ta đợi chờ gì ở cô kia?

Bà Trang tủm tỉm cười

- Đúng là bất ngờ. Mẹ không tưởng tượng nổi lúc con mặc đầm dạ hội, mang giày cao gót, đi qua ẹo lại trên sân khấu sẽ ra làm sao.

Đạt cười khùng khục:

- Chuyện khó tin mà có thật. Hà, hà. Thành Lữ chắc té xỉu khi nghe tin này.

Hợp Phố giậm chân:

- Mặc mớ gì tới ông Lữ?

Đạt hất mặt lên:

- Sao lại không? Nhờ nó, em mới yếu điệu thực nữ ra, để được mời làm người mẫu thời trang.

Phố gân cổ:

- Lúc gặp ông Sử, em chẳng yếu điệu thực nữ chút nào.

Đạt đưa hai tay lên:

- Rồi. Anh không cãi nữa. Em quyết định sao đây?

Hợp Phố chống tay dưới cằm:

- Con nhà võ lên sân khấu biểu diễn thời trang, chắc khó coi lắm.

Ông Công nói:

- Con nhà nào lên sân khấu mà lố lăng quá cũng đều khó coi hết. Quan trọng là con có thích hay không?

Đạt cười cười:

- Ai lại chả thích làm người nổi tiếng.

Ông Công nghiêm mặt:

- Càng cao danh vọng, càng nhiều gian nan. Lắm khi vinh quang phải trả bằng máu đấy, con ạ. Lớn rồi, tự quyết định lấy cuộc đời mình. Ba mẹ chỉ gợi ý cho con thôi.

Hợp Phố vẫn ngập ngừng:

- Con muốn biết ý ba mẹ.

Ông Công trầm giọng:

- Như ba nói lúc nãy, con hãy coi đây là một sân chơi. Nếu thích cứ vào chơi thoải mái, lúc nào chán thì thôi, chớ không nên chọn đó làm một cái nghề. Nghề mua vui cho thiên hạ bạc bẽo lắm, con à.

Phố gật đầu:

- Con hiểu rồi.

Đứng phắt dậy, Phố nói:

- Con tới nhà Cẩm Tuyên ghen mẹ.

Đạt khoanh tay trước ngực:

- Chà! Chưa chi đã đi khoe mẽ rồi kìa. Lẽ ra em phải ở nhà để báo tin cho Lữ biết trước để xem hấn phản ứng ra sao chứ?

Hợp Phố bĩu môi:

- Máy hôm nay, mặt ông ấy lạnh như tượng, em... ngán lắm rồi.

Dứt lời, cô mở cổng rào đi mộ nước. Ngang nhà Nhã Thi, Phố lại thấy khó chịu. Lúc này, ông Sử không nói ra, nhưng cô cũng thừa biết ông ta muốn ám chỉ ai.

Đương nhiên đời nào con nhỏ ích kỷ ấy lại cho ông Sử biết chỗ Phố ở, nghĩ cuộc đời cũng lắm chuyện buồn cười. Phố cứ nhớ tới Nhã Thi là thấy hả hê, hả hê một cách lạ lùng. Chắc Thi không ngờ nó đã tạo cơ hội cho Phố, dù cơ hội ấy, cô không cần có.

Tới Nhà Cẩm Tuyền, Hợp Phố thất vọng khi được biết con bé vừa chở mẹ đi công chuyện. Phố đành quay về với tâm trạng nặng nề vì bao nhiêu điều cần người chia sẻ.

Nghĩ là Lữ đã đi rồi, Hợp Phố lên sân thượng. Cô muốn một mình để ngắm lại những gì xảy ra quanh cô suốt thời gian qua.

Từ hôm hai người giận nhau, Phố không thèm lên đây tìm sao. Giận Lữ, cô giận luôn cả những ngôi sao trên cao, dù biết chúng chả có tội tình gì.

Ngồi xuống cái ghế gỗ kê dưới giàn hoa, Phố chột bụng khuâng nhớ... rồi tủi thân vì không có Lữ kế bên. Nhưng... sự tủi thân của Phố kéo dài chả bao lâu. Cô nghe mùi khói thuốc lá thoang thoảng đâu đó rồi bước chân quen thuộc của Lữ.

Anh ngồi cạnh Phố, cô chờ được anh kéo vào lòng, được nghe mùi thuốc lá trên môi anh như mọi khi, nhưng tối nay Lữ vẫn ngồi yên với đóm lửa lập lòe trong bàn tay.

Hợp Phố cũng ngồi yên. Hai người... kình nhau trong bóng tối như hai đứa trẻ đang chơi trò nhìn không chớp mắt. Với cái trò con nít này, hồi nhỏ Phố chưa bao giờ thua, dĩ nhiên hôm nay cũng vậy.

Người lên tiếng trước là Lữ:

- Anh không bao giờ nghĩ có lúc hai đứa ngồi cạnh nhau trong im lặng, để thấy mình như hai người lạ thế này. Chả lẽ em không có gì nói với anh.

Hợp Phố dong đưa chân:

- Có nhiều. Nhưng em chưa đoán được anh thích nghe chuyện gì?

Lữ cười nhẹ:

- Anh chỉ muốn nghe những chuyện liên quan tới em. Như chuyện nóng hổi lúc nãy chẳng hạn.

Phố cao giọng:

- Sao lại nóng hổi. Hôm trước em đã kể với anh rồi mà.

Búng điều thuốc vào góc tường, Lữ nhẹ nhàng:

- Nhưng em chưa cho anh biết quyết định của em.

Hợp Phố so vai:

- Em vẫn chưa quyết định gì cả. Với em, chuyện này không quan trọng. Thích thì tham gia cho vui, cho biết thế nào là trình diễn thời trang, chán thì thôi, từ giả cuộc chơi.

Lữ nghiêm mặt:

- Em tự do phóng khoáng quá nhỉ. Anh không như thế đâu. Cuộc chơi nào cũng có giá của nó cả. Nhất là cuộc chơi phù phiếm này.

Hợp Phố phân bua:

- Anh không hiểu ý em. Em muốn nói là... là...

Lữ cắt ngang:

- Phải rồi. Anh không hiểu cái thế giới của em. Hừ! Đúng là chúng ta mỗi đứa có một thế giới riêng, chả thể chia sẻ với ai.

Phố hoang mang:

- Thế giới riêng gì? Em không hiểu cách dùng từ cầu kỳ của anh. Em thấy mình vẫn sống vui, sống khỏe, sống hòa đồng với gia đình, bè bạn chứ không khép kín trong một vòng tròn nào đó.

Lữ bắt bẻ:

- Bạn bè của em là những ai? Thú thật, anh không hiểu sao em lại say sưa, chìm đắm bên đám bạn, mà nói thẳng ra, chỉ toàn con trai vai u thịt bắp, suốt ngày hùng hục đánh đấm.

Môi nhếch lên chua cay, Lữ hỏi:

- Đấy. Bọn họ và em không phải thế giới riêng thì là gì? Hừ! Anh không chấp nhận thế giới đó đâu. Em hãy chọn đi. Một là anh, hai là cái thế giới hổ lốn ấy.

Hợp Phố nhìn Lữ trân trối. Dù đã hiểu vì sao anh giận mình, nhưng những lời Lữ vừa nói ra vẫn là một bất ngờ với cô. Lẽ nào

trong suy nghĩ của anh, bạn bè Phố là những người thuộc thành phần nào đó rất tệ? Anh cố tình coi những người học võ là một đám ô hợp, chỉ biết đánh đấm chứ không cần biết đạo lý làm người, hay những vốn liếng trí thức khác?

Nếu đúng thế, Lữ khác nào sỉ nhục Phố và anh Trác nữa.

Cô nén tự ái xuống, Hợp Phố nhỏ nhẹ:

- Tại sao anh lại bảo em lựa chọn, khi với em, cả hai đều quan trọng?

Mặt Lữ nhăn nhúm lại tức giận:

- Em đánh đồng anh và lũ bạn của em à?

Phố vẫn than nhiên:

- Em hiểu anh muốn ám chỉ điều gì mà. Bạn em là những người học võ. Anh muốn em chọn anh hoặc là võ chứ gì?

Lữ không trả lời. Anh chụm tay đốt điếu thuốc khác. Suy nghĩ một hồi, anh mới nói:

- Trước kia, anh không hình dung ra khi đến võ đường, em sẽ làm gì. Nhưng sau buổi tranh huy chương của Ngạn và Trác, anh đã âm thầm đến sân tập để nhìn em đi quyền xuống tấn và đánh nhau với người khác.

Hợp Phố kêu lên:

- Em có đánh nhau với ai đâu?

Lữ cười khẩy:

- Anh nghe đám võ sinh gọi là song đấu khi em và một gã con trai cứ quăn lầy nhau một cách thoải mái trước bao nhiêu cặp mắt. Anh không muốn bất kỳ gã đàn ông nào quăn lầy em như vậy.

Hợp Phố cố nhớ xem cô đã... quăn lầy ai, ở thời điểm nào, trong đòn thế gì, nhưng cô không nhớ ra, khiến cô ghen ngào vì tức. Phố biết lũ con trai cùng cấp đại thích tập với cô, vì cô là đứa học siêng nhất, vào sân sớm nhất, bộ dạng con trai nhất, nhưng lại có tầm vóc nhỏ nhắn hơn chúng, nhẹ cân hơn chúng và nhất là cô rất biết chịu đòn, rồi té rất đẹp, do đó chúng dễ ra đòn và được điểm thắng nhiều hơn. Vào sân đúng là chúng... quăn lầy Phố, nhưng Phố chưa từng núng nịu, màu mè hay lả lơi, lẳng nhăng với ai. Phố thấy giận anh, giận hơn mấy hôm rồi rất nhiều.

Đang nuốt nghẹn xuống vì tức, Phố lại muốn khùng lên khi Lữ gần từng tiếng:

- Vô thuật có phải là một cuộc chơi khác của em không? Nếu phải, em đúng là tự do quá trớn. Anh không thể nào chấp nhận được.

Hợp Phố nóng nảy:

- Nếu đó là lý do khiến anh bắt em chọn lựa thì em đã có sự chọn lựa rồi. Chúng ta không hợp nhau, không nên làm khổ nhau nữa.

Lữ khựng lại rồi cao giọng

- Em đã nghĩ kỹ rồi chứ?

Hợp Phố cộc lốc:

- Vâng. Tốt nhất em sẽ xem anh như anh Đạt.

Lữ không nói thêm lời nào. Anh lẳng lặng đi xuống, bỏ lại một mình Phố với những mái nhà, những ngôi sao trên cao.

Phố gục đầu vào hai tay, cô muốn khóc cho giống trong phim, nhưng khổ nỗi chả có giọt nước mắt nào rơi ra. Một con nhóc khô khan như Phố thì đâu biết khóc. Nhưng ngồi với khối đá đè nặng trên ngực thế này, còn khổ hơn.

Cẩm Tuyền nói đúng. Hợp Phố là con gái mà thẳng thắn quá, cứ nghĩ sao nói vậy, chẳng rào đón, e lệ, màu mè gì cả. Lẽ ra vừa rồi cô nên nhẹ nhàng hơn với Lữ, cô nên giải thích cho anh hiểu về mình thì cô lại chế dầu thêm vào lửa. Rốt cuộc hai người đã xa, giờ càng vĩnh viễn xa hơn.

Phố ngược lên khi nghe tiếng chân người. Không phải Lữ, anh Đạt chậm rãi bước tới ngồi kế bên, giọng ân cần:

- Sao lại một mình ở đây?

Hợp Phố ngập ngừng:

- Em đang suy nghĩ về những gì đã làm?

Đạt hỏi:

- Với ai?

- Với nhiều người.

- Có Lữ chứ?

- Có.

Đạt tỏ ra quan tâm:

- Hai đứa vẫn tiếp tục giận vì những chuyện không rõ đầu đuôi à?

Hợp Phố nói một hơi:

- Em chưa hề giận Lữ cho tới hôm nay, cũng như trước đó em không hiểu vì sao Lữ có vẻ dửng dưng xa cách em. Giờ thì rõ rồi, và em thấy giận anh ấy hết sức.

Đạt gật gù:

- Về chuyện hấn không thích em tiếp tục đến võ đường phải không?

Phố ngạc nhiên:

- Anh cũng biết nữa à? Vậy anh nghĩ sao?

Đạt trầm ngâm:

- Anh đã mất trắng tối đêm qua để giải thích với Lữ, nhưng dường như hấn không muốn hiểu nổi đam mê của người học võ. Hấn không chịu đựng nổi sự thật em là một nữ võ sĩ, một vận động viên võ thuật.

Hợp Phố âm ức:

- Em ưa thích võ cũng như Lữ ưa thích văn chương. Tại sao anh ấy lại muốn em từ bỏ sở thích của mình trong khi sở thích ấy hoàn toàn tốt. Tại sao một người luôn ứng xử một cách tinh tế như Lữ lại không nhận ra ý nghĩa sâu lắng của những động tác uyển chuyển hoa mỹ trong các đường quyền, trái lại, Lữ chỉ nhìn thấy những điều hết sức tầm thường khi bảo bọn con trai... quẩn lầy em. Lữ dùng từ quá rõ khi nói như thế.

Đạt bật cười:

- Hấn ta ghen.

Hợp Phố kêu lên:

- Không phải ghen mà là ích kỷ.

Hai anh em rơi vào im lặng. Một lát sau, Đạt hỏi:

- Cuối cùng, hai đứa đã nói gì?

Phố thở dài:

- Em đã đề nghị chia tay. Lữ chả nói chả rằng, chỉ lảng lạng bỏ xuống nhà.

Đạt xót xa:

- Em buồn lắm phải không?

Hợp Phố nhìn anh:

- Em thấy hoang mang vì không biết mình đúng hay sai. Em không muốn buồn và cũng không muốn làm người khác buồn. Nhưng em phải chọn lựa thế nào khi chính Lữ buộc em chọn giữa anh ấy và võ thuật.

Đạt trầm ngâm:

- Đã hai mươi tuổi rồi, em không còn là trẻ con. Em phải suy nghĩ thật kỹ chuyện của mình để không phải khổ. Lữ là bạn anh, nhưng em lại là em út cưng của anh, tình cảm của anh nghiêng về bên em là lẽ đương nhiên. Lữ không phải là người xấu, khổ nỗi hắn độc đoán quá, cứng ngắc quá, cách nghĩ lại gia trưởng, cổ hủ hoàn toàn không hợp với em. Nếu thật sự yêu, không thể thiếu Lữ được, em phải bỏ võ đường, thay đổi tính cách của mình để chấp nhận làm một cô vợ hiền thùy mị, dịu dàng...

Phố ngắt lời anh mình:

- Anh thừa biết em không thể mà.

Đạt nhẹ nhàng:

- Vậy thì tốt, có muốn nghe thơ không? Anh đọc cho nghe.

Đang rầu rĩ, Hợp Phố vẫn ồ lên ngạc nhiên:

- Anh cũng đọc thơ nữa à?

- Ở gần Lữ, anh cũng bị nhiễm thơ chút chút. Anh chỉ nhớ mỗi hai câu.

Rồi không cần nghe ý kiến của Phố, Đạt tăng hắng đọc:

- *"Người ta khổ vì thương không phải cách
Yêu sai duyên và mến chẳng nhằm người".*

Thử nghĩ lại xem trường hợp nào đúng với em. Yêu sai duyên, hay thương không phải cách?

Phố gượng gạo:

- Em không biết.

Đạt thở dài:

- Anh rất tiếc đã mang Lữ về để em phải chuốc lấy buồn.

Hợp Phố bật cười:

- Anh thì có liên quan gì. Hơn nữa, em cũng chẳng buồn vì em là Lữ mới ở giai đoạn khởi đầu tìm hiểu, không hợp thì thôi. "Thằng nhóc" như em chóng quên lắm.

Nghe Phố nói thế, Đạt cảm thấy yên tâm, anh bảo:

- Cũng mong em buồn năm phút thôi. Nhưng biết buồn mới thành người lớn, nhóc ạ.

Phố chép miệng:

- "Ai nên khôn không dại một lần". Đúng không anh Hai? Lỗi tại em đã vội vã quá.

Đạt nhìn em gái, anh biết con bé làm như cứng cỏi, chớ trong lòng đang khổ sở vì thất vọng. Với Phố, đây là rung động đầu đời, cùng tất cả đại đột, thơ ngây. Lẽ ra Đạt và cả gia đình không nên chủ quan tin rằng Lữ sẽ mang hạnh phúc đến cho Phố. Mọi người đã hơi hột vui, hơi hột nghĩ Lữ đang biến một Hợp Phố bướng bỉnh, đầy nam tính thành một Hợp Phố dịu dàng. Không ai chịu nghĩ Phố đang cố ép mình vào cái khung có sẵn, để vừa lòng người nó yêu. Chính sự nhượng bộ dễ thương này đã khiến Lữ bộc lộ nhanh hơn tính độc đoán, ích kỷ của hấn.

Làm việc chung với Lữ đã mấy năm, Đạt chỉ nhận thấy anh ta là người lưu loát năng động trong giao tiếp, trong công việc. Với bạn bè, Lữ tỏ ra phóng khoáng, nghệ sĩ qua cách sống, nhưng không ngờ trong tình yêu, Lữ lại hẹp hòi, cổ hủ như thế.

Cũng may, Hợp Phố cứng cỏi vẫn làm chủ được trái tim mình. Lữ như nếu như con nhỏ chết mê chết mệt vì Lữ, chắc Phố còn khổ dài dài bởi tính nhỏ nhen, ích kỷ của hấn

Đạt ngập ngừng:

- Em không sao chứ?

Hợp Phố chắc chắn

- Không.

Đạt gặng lại lần nữa:

- Thật hả?

Phố cười:

- Thật. Phải như thế nào anh mới tin đây?

- Vậy thì tốt. Xuống coi tivi đi. Có phim "Chiếc nhẫn" nghe báo khen hay đấy.

Phố đứng lên, theo anh Đạt. Cô không muốn Lữ thấy mình buồn, dầu trong lòng cô đầy cay đắng. Do đó, cô sẽ thản nhiên xuống phòng khách xem tivi và cười cho to, nếu đó là một phim hài. Khổ nỗi, đó lại là một phim tình cảm lãng mạn. Nó chỉ khiến Phố ray rứt hơn khi nhìn thấy tình yêu tuyệt vọng trong phim mà ngấm tới mình.

PHẦN 10

- Điện thoại, Ngạn ơi.

Đang hùn hục đánh bao, Ngạn ngừng tay lại, anh hào hển thở rồi bước vào nhà.

Vừa chụp cái khăn lau mồ hôi đầm đìa trên người, anh vừa lấy điện thoại. Chắc là Trác, chỉ có nó mới gọi Ngạn vào giờ này.

Chẳng cần ngọt ngào, anh nói như hét vào máy:

- Ngạn đây!

Đầu dây bên kia im lặng, Ngạn nhú mào:

- Alô. Xin lỗi. Ai thế ạ?

Phải mất mười giây sau, anh mới nghe giọng con gái vang lên:

- Chào. Anh đang làm gì thế?

Ngạn giữ ống nghe rồi thảng thốt:

- Nhã Thi hả?

Giọng con bé vẫn đầy dỗi hờn:

- Chớ anh tưởng Hợp Phố hả?

Ngạn nói vội:

- Không. Anh không nghĩ đó là em.

- Sao vậy? Chắc anh quên em rồi chớ gì? Đàn ông là thế đấy. Lúc nào cũng ra vẻ chung tình, nhưng quay lưng là quên ngay.

- Đừng nói như vậy.

Nhã Thi chất vấn:

- Nếu không phải thế, sao suốt thời gian vừa rồi, em chả thấy bóng dáng anh đâu cả.

Ngạn nhếch môi:

- Anh ngại làm phiền em.

Thi kêu lên:

- Thật vậy sao? Anh đúng là độc ác. Anh gieo vào tim người ta một vết thương rồi bỏ mặc không biết người ta sống dở, chết dở ra sao.

Nhã Thi ghen ngào trong máy:

- Em đã dẹp hết tự ái để gọi điện cho anh trước. Anh hả dạ chưa? Hic... hic... Anh chết phứt đi cho rồi.

Ngạn chưa nói được câu nào, Thi đã gác máy.

Anh ngồi thờ người với cái ống nghe trong tay. Thằng quân sư... máy lạnh Trác vậy mà chí lý. Nó khuyên anh "Ấn binh bất động", để nắm lấy tình hình đối phương.

Ngạn đã nghe theo lời Trác. Một phần vì tự ái của anh cũng cao, anh không muốn năn nỉ dù rất khổ sở, một phần anh cũng muốn thử xem Nhã Thi đối với mình như thế nào.

Giờ thì rõ rồi. Con bé đã phone cho mình trước, điều này đồng nghĩa với Thi đã nhận ra mình sai. Cô bé không cần xin lỗi, anh sẽ bỏ qua tất cả.

Nhấn số, Ngạn gọi lại cho Thi và nghe ngay giọng nũng nịu của con nhỏ.

Anh nói một hơi:

- Nhận được điện của em, anh hả dạ lắm, nhưng anh không ngu dại gì "chết phứt đi cho rồi" đâu. Hãy ở nhà chờ... anh sẽ tới ngay.

Chạy vào phóng tắm, Ngạn huyết gió rân trời đến đổi bà Ngân phải cầu nhau:

- Sao tự nhiên con vui quá vậy? Coi chừng hôm nay mưa to đấy.

Ngạn hỉ hả cười:

- Con sẽ vui dài dài, trời sẽ mưa liên miên, mẹ sẽ lo đủ thứ khi con chạy rong ngoài phố dưới mưa.

Bà Ngân ậm ự:

- Con chạy chân con, mắc mớ gì mẹ phải lo chứ.

Ngạn vò cái đầu đinh:

- Cũng mong mẹ đừng lo gì khi con ra khỏi nhà. Huy chương vàng Taekwondo như con chả ma quỷ nào đại dột đụng vào đâu.

Bà Ngân gắt:

- Hừ! Đừng nói động vào ma quỷ đó.

Mở tủ lạnh lấy chai nước ra tu một hơi đã hơn phân nửa, Ngân bảo:

- Chắc con về trễ, mẹ ăn cơm trước chớ đừng chờ con.

Bà Ngân hỏi:

- Mà con đi đâu hoài vậy?

Ngân nhăn nhó:

- Trời ơi! Ở nhà thì mẹ thắc mắc sao không đi chơi, giờ mới chuẩn bị đi, mẹ đã bảo đi hoài. Khổ ghê!

Bà Ngân bảo:

- Đi đâu thì đi, nhưng nhớ ghé nhỏ Phố.

- Chi vậy mẹ?

- Mẹ gởi cho nó hộp nho khô. Phố thích món này lắm.

Ngân trợn mắt:

- Sao mẹ biết?

Bà Ngân khoát tay:

- Để ý thì biết. Mẹ không vô tâm vô tình như con đâu.

Ngân chép miệng:

- Tự nhiên bị kết tội. Đúng là oan.

- Có chịu ghé ngang nhà nó không?

Ngân rầu rĩ:

- Dạ có ạ.

Rồi anh phân bì:

- Con cũng khoái món này, sao mẹ lại giành riêng cho con tiểu yêu ấy nhỉ?

Bà Ngân ấn vào tay Ngân hộp nho khô:

- Sao thì mày tự biết. Thôi đi sớm về sớm. Bữa nay mẹ thấy người hơi mệt.

Không đợi mẹ nhắc lần thứ hai, anh vội vàng phóng xe đi.

Tới nhà Phố, Ngạn không vào nhà mà ngồi trên xe bóp còi.
Con bé chạy chân đất ra mở cửa.

Ngạn chìa hộp nho khô ra:

- Cửa mẹ anh gọi cho em.

Mặt Phố sáng bừng lên:

- Ôi! Cô Ngân đúng là số một.

Ngạn nhấp nhấp tay ga:

- Em là số hai, còn anh thì ra rìa. Chào nhé.

Phố ngạc nhiên:

- Có anh Trác ở nhà, anh không vào sao?

Ngạn cười thật tươi:

- Bạn tới thăm Nhã Thi, cô ấy đang chờ anh.

Phố liếm môi:

- Vậy à? Vui nhỉ.

Ngạn nháy mắt:

- Cũng như em và Lữ thôi. Nhớ cho Lữ ăn nho khô với... Mà này! Có giận cũng vừa vừa lâu quá mất hay.

Miệng cười hết cỡ vì hạnh phúc, Ngạn chạy một mạch tới nhà Thi. Lần này người mở cửa cho anh là cô bé. Nhã Thi vừa khép cánh cổng sắt lại đã thấy mình lọt thỏm trong vòng tay Ngạn. Anh nhắc bổng cô lên rồi khao khát hôn đôi môi đầy mềm của Thi.

Thoạt đầu cô nàng còn phản ứng, nhưng sau đó nồng nàn hôn trả lại. Ngạn cứ lâng lâng như đang trên mây. Anh bế Thi tới cái ghế đá dưới tán cây ngọc lan và háo hức tìm môi Thi lần nữa.

Đẩy nhẹ Ngạn ra, Nhã Thi phụng phịu:

- Em chết ngạt đấy. Anh tham vừa thôi.

Ngạn mê mải nhìn gương mặt hoa khôi:

- Để bù những ngày giận nhau, hôn bao nhiêu đó vẫn chưa đủ đâu bé con.

Nhã Thi lảng đi:

- Lúc giận nhau, anh thường làm gì cho khỏi buồn nhỉ?

Ngạn kể:

- Anh học rồi đánh bao, tập võ.

Thi liếc anh:

- Tập một mình hay với sư muội?

Ngạn khoát tay:

- Anh tập với rất nhiều người.

Nhã Thi gặng:

- Nhưng có Hợp Phố không?

Ngạn lúng túng:

- Đương nhiên là có rồi. Phố và anh cùng làm mẫu cho thầy giảng đòn.

Thi xụ mặt:

- Em không thích như vậy đâu. Anh phải kiếm người khác thế nó ngay lúc này.

Ngạn gật đầu:

- Rồi. Nhưng phải từ từ chờ anh tìm người ăn ý đã.

Nhã Thi cong môi lên:

- Đừng tìm kế hoãn binh. Một là bây giờ, hai là không bao giờ. Ai lại không biết anh và Hợp Phố từng có tình ý với nhau. Nhỏ Phố luôn tạo mọi cơ hội để gần gũi anh và em không thể nào chịu nổi điều đó.

Ngân phân bua:

- Em lầm rồi. Phố đã có người yêu, cô bé xem anh như anh trai.

Nhã Thi cười nhạt:

- Anh thấy tiếc, đúng không?

Ngạn từ tốn:

- Sao anh lại tiếc khi đã yêu em nhỉ?

Thi nhìn xoáy vào mắt Ngạn:

- Nhưng trước khi gặp em, yêu em, anh đã rất thích Phố.

- Anh không có em gái, nên... nên...

Nhã Thi quyền hành:

- Em không muốn anh giải thích theo kiểu đó. Hãy trả lời có hay không thôi.

Ngạn cau mày, anh cảm thấy bị xúc phạm vì câu nói vừa rồi của Thi. Rõ ràng cô bé thiếu tôn trọng anh, nên đặt ra câu hỏi và ép anh trả lời theo ý mình. Có thể Nhã Thi vì yêu nên quá ghen. Vì quá ghen nên thiếu bình tĩnh khi tìm hiểu những tình cảm liên quan đến người mình yêu.

Sống trong một gia đình trí thức, lẽ ra Nhã Thi phải tế nhị hơn trong chuyện này, ai ngờ cô bé hoa khôi, sinh viên đại học lại ép người yêu vào ngõ cụt. Đường đường là một đấng... đàn ông ngang tàng như Ngạn, làm sao có thể trả lời theo cách có hoặc không như bị cáo đứng trước quan tòa được. Dầu yêu Nhã Thi chín đá mười vàng, Ngạn cũng phải giữ cái uy của đàn ông chứ.

Ngạn nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi. Anh chỉ trả lời theo cách của anh. Em nghe giải thích chứ?

Nhã Thi hất tay anh ra:

- Không cần. Bao nhiêu đó em đủ hiểu rồi.

Giọng ghen lại, Nhã Thi bắt đầu khóc:

- Em không thể nào chịu nổi khi nghĩ anh từng yêu Hợp Phố. Nó hoàn toàn thua em về mọi mặt. Sao anh lại thích nó được chứ?

Ngạn chất lưỡi:

- Anh và Phố không phải như em nghĩ đâu. Đừng suy diễn vớ vẩn rồi khóc cho khổ người khác. Từ trước tới giờ, anh chỉ yêu mình em thôi.

Nhã Thi vẫn thút thít:

- Nhưng anh vẫn thích nhỏ Phố. Ngoài em ra, trong tim anh vẫn có nó.

Ngạn khổ sở:

- Không có. Không có. Anh phải nó sao em mới tin?

Nhã Thi nói ngay:

- Anh... thề đi.

Ngạn lắc đầu:

- Anh chỉ biết yêu em chứ không biết thể. Nếu anh là phường đối trá, lời anh thể chỉ là lời đầu môi chót lưỡi cho vừa lòng em.

Lau những giọt nước mắt trên bờ má trắng mịn của Thi, Ngạn nói:

- Anh không muốn chúng ta giận nhau vì những chuyện không đâu. Đã yêu thì phải tin nhau và phải sống vì nhau.

Nhã Thi dài giọng:

- Anh đã bao giờ vì em đâu.

Ngạn chép miệng:

- Lại dối rồi

- Nếu vì em, sao anh không gọi điện cho em, dù chỉ một lần. Ngày nào cũng tới nhà Hợp Phố, nhưng không ghé vào đây.

Ngạn mỉm cười:

- Mình đang giận nhau kia mà. Anh ghé nhà Phố là cũng để hy vọng được nhìn thấy em, chứ hoàn toàn không có ý nào khác.

Nhã Thi lườm anh:

- Vậy bây giờ không được ghé nhà nó nữa đó.

Ngạn hôn nhẹ lên tóc Thi:

- Anh sẽ cố gắng hạn chế.

Thi kêu lên:

- Sao lại cô gắng hạn chế?

- Vì Trác và anh là bạn nối khố, không nghĩ chơi được đâu.

Nhã Thi vùng vằng:

- Lúc nào anh cũng có lý do.

- Còn em bao giờ cũng đưa ra yêu sách. Chậc! Yêu một tiểu sư tử Hà Đông, người anh lúc nào cũng trầy trụa vì vượt hổ. Nếu nội lực không thâm hậu, chắc anh chết sớm rồi.

Nhã Thi bĩu môi:

- Làm như anh hiền lắm không bằng!

Ngạn mỉm cười thoát nạn. Cô nàng của anh đã... bình tâm trở lại rồi. Cám ơn chúa! Sao Nhã Thi ghen khiếp thế nhỉ? Anh chợt liên tưởng đến Lữ, gã ta cũng ghen với anh... Bộ anh và Phố giống một đôi lắm sao?

Giọng Nhã Thi vang lên:

- Chừng nào anh thi tốt nghiệp?

Ngạn trả lời:

- Đầu tháng sau.

Nhã Thi lo lắng:

- Trùng với đợt diễn quan trọng nhất trong năm của em rồi. Chắc anh lại bỏ em đi về một mình!

Ngạn vội trấn an:

- Anh thi ban ngày, em diễn ban đêm, anh đưa đón được mà. Hơn nữa anh thi có ba ngày thôi nhỏ à?

Mặt Nhã Thi tươi rói:

- Đợt diễn này lớn nhất trong năm, có một số người mẫu nước ngoài tham dự, họ được ông Sủ thuê công ty Long Hải bảo vệ, còn bọn em thì không. Người ái mộ ngày càng đông, anh phải cận vệ đặc biệt cho em, em mới an tâm diễn.

Ngạn say đắm:

- Anh yêu em, với em anh còn hơn cả cận vệ đặc biệt nữa. Hiểu không?

Nhã Thi tựa đầu vào vai anh thủ thỉ:

- Sau đợt bị hai gã côn đồ ấy... tấn công, em sợ lắm. Em nghĩ có người có ý hại em và lo chuyện này sẽ lập lại.

Ngạn khẳng định:

- Chắc chắn không phải Hợp Phố

Khác với hôm trước, bữa nay Nhã Thi nhũn nhặn:

- Có lẽ vậy. Nhưng nếu em tìm được kẻ chủ mưu, anh có giúp em không?

Ngạn tò mò:

- Giúp em làm việc gì?

Nhã Thi đánh giọng:

- Dẫn mặt chúng.

Ngạn nhíu mày:

- Bằng cách nào?

Nhã Thi ngập ngừng:

- Ăn miếng trả miếng. Anh cho bọn chúng vài ba chiêu.

Ngạn bật cười:

- Em lại đùa!

Nhã Thi phụng phịu:

- Em nói thật đó. Anh học võ để bênh vực người yếu thế, chẳng lẽ dẫn mặt những kẻ xấu từng hiếp đáp em là sai?

Ngạn lắc đầu:

- Làm thế khác nào trả thù. Anh chỉ bảo vệ em thôi nhỏ ạ!

Nhã Thi xụ mặt:

- Như vậy em phải ôm mối nhục này suốt đời rồi.

- Đừng nghĩ có người muốn hại mình, hãy nghĩ đó là một trò trêu chọc của những tên mất dạy mà em từng là nạn nhân.

- Em không nghĩ như vậy được vì rõ ràng có người muốn hại em.

- Ai cơ?

Ngập ngừng một hồi Thi nói:

- Trầm Nhi! Nó luôn ganh ghét vì thấy em được nhiều người ái mộ. Tối hôm đó nó gây sự với em đằng sau cánh gà. Em phản ứng nó liền sấn đến tát, nhưng bị em bẻ tay. Nó hận nên đã gọi người tới đánh em, cũng may Hợp Phố có mặt đúng lúc...

Ngạn nhìn Thi trân trối. Vậy mà hôm trước Thi đổ tất cả cho Hợp Phố, rồi lấy đó làm cớ để giận, để... chia tay anh. Chẳng lẽ với Thi chuyện vu khống Phố, không có nghĩa lý gì sao?

Dường như đoán được những diễn biến trong tâm trí Ngạn, Nhã Thi giả lả:

- Trước đây em đã nghi oan Hợp Phố. Anh giận em đành chịu, nhưng thú thật em ghen với nó...

Ngạn tựa lưng vào ghế. Anh không nói lời nào trước những gì vừa nghe. Anh yêu Nhã Thi, nhưng đâu phải vậy rồi cô muốn làm gì thì làm, nói xấu ai thì nói.

Giọng Nhã Thi sưng nước mắt:

- Em biết đã xúc phạm đến... sự muội thân thiết nhất của anh. Anh sẽ không tha thứ cho em. Nhưng khi yêu mấy ai còn tỉnh táo, em nói Phố như thế cũng vì ghen mà thôi.

Ngạn nuốt tiếng thở dài. Lòng anh sắt thép cỡ nào cũng mềm ra vì những giọt nước mắt mong manh nhưng mạnh còn hơn Acid của Nhã Thi. Cô bé đã... thành khẩn nhận khuyết điểm, Ngạn đâu thể lạnh lùng nhìn cô bằng cái nhìn nghiêm khắc của Bao Công.

Anh ôm Thi vào lòng và nghe giọng mình không thật chút nào:

- Anh quên chuyện ấy rồi. Đừng khóc nữa.

Nhã Thi vẫn sụt sùi:

- Thế anh có giúp em dần mặt Trần Nhi không?

Ngạn nói ngay:

- Em là một hoa khôi, một người mẫu, khi làm việc gì phải suy nghĩ cho thật kỹ, nếu lỡ mang tai tiếng, sự nghiệp của em sẽ không còn nữa. Theo anh, em bỏ qua chuyện này đi. Đó không phải là cách xử sự của một người xuất thân từ gia đình trí thức nề nếp như em.

Nhã Thi rưng rức:

- Em rất muốn bỏ qua, nhưng Trần Nhi thì không. Nó luôn khích bác, châm chọc em trước mặt đồng nghiệp. Sự im lặng của em không có tác dụng gì hết, trái lại Trần Nhi ngày một phách lối. Em sợ lắm Ngạn ơi!

Ngạn xoa vai cô:

- Anh sẽ đưa đón mỗi ngày em đi tập. Không ai dám động tới em đâu.

Nhã Thi ngập ngừng:

- Anh đang chuẩn bị thi mà phải đưa đón em cả tháng trời, em sợ bác trai không thích.

Ngạn chắc giọng:

- Anh lớn rồi, ba anh không can thiệp vào chuyện riêng của anh đâu, hơn nữa đây là việc đáng làm.

- Nhưng em áy náy lắm...

- Anh không thi rớt đâu!

Dứt lời Ngạn nâng cằm Thi lên, cô bé khép mi đợi chờ. Ngạn chợt nhận ra môi Thi nồng nàn hơn và nhiệt tình khi hôn trả lại anh.

Hơn mười một giờ, Ngạn mới về đến nhà. Ông Định ra mở cửa cho anh với cái nhìn nghiêm khắc.

Đợi Ngạn cất xe xong, ông bảo:

- Biết mẹ không khỏe mà mày đi quên cả giờ về. Mai mốt tao bận họp cả tháng ở Hà Nội thì làm sao yên tâm đây?

Thấy Ngạn làm thinh, ông Định gắt:

- Ngồi xuống đó!

Hơi ngán vẻ cau có của ông, nhưng Ngạn vẫn bình tĩnh ngồi đối diện với ba mình.

Ông phủ đầu:

- Mày ở nhà ông Tín về phải không?

Ngạn dè dặt:

- Vâng!

- Hừ! Tới nhà con gái ngồi tới mười một giờ đêm, mày đúng là... là thiếu giáo dục. Cả con nhỏ cũng vậy. Hừ! Sao mà dễ dãi thế!

Ngạn chưa kịp phân trần, barto chữa gì, ông Định đã nói tiếp:

- Con bé ấy không được đâu, chỉ nên quan hệ ở mức bạn bè bình thường.

Ngạn thẳng thốt:

- Tại sao vậy ba?

Ông Định không trả lời thẳng vấn đề:

- Ba có nghe đôi điều về Nhã Thi từ các bác làm chung.

Ngạn thắc mắc:

- Sao các bác ấy lại biết Nhã Thi ạ?

- Họ thường đi dự chiêu đãi hơn ba, Nhã Thi luôn xuất hiện với ông bố mỗi khi có đối tác nước ngoài, hoặc đối tác nhiều tiền. Ông Tín muốn con gái trở thành một giám đốc phu nhân nào đó, bởi vậy con phải thực tế một chút.

Ngạn quả quyết:

- Đó là mong muốn của ông Tín, chứ Nhã Thi thì không hề. Con dám chắc như vậy?

Ông Định cười khẩy:

- Trong quan hệ trai gái, không bao giờ nên chủ quan vì chả có gì gọi là chắc cả con à! Ông Tín là một tay cáo già, ông ta mang Nhã Thi tới các buổi chiêu đãi là có mục đích.

Ngạn im lặng. Anh không muốn cãi lại ba mình, nhưng anh hoàn toàn không tin những lời ông vừa nói. Nhã Thi yêu anh, cô bé trong sáng lắm, Ngạn cho rằng ba nghe từ ai đó ghét ông Tín, nên thông tin ông nhận được toàn là xấu.

Giọng ông Định vang lên:

- Lo học đi. Sắp thi rồi, không được đi rong đi dài suốt đêm như bữa nay đâu. Đàn ông phải có chí tiến thân. Có công danh sự nghiệp rồi sẽ có tình yêu. Con gái bây giờ không chỉ mơ mộng, lãng mạn suông, nó sẽ lựa chọn rồi mới yêu. Con mà là dân trắng tay thì coi như thua.

Ông Định về phòng lâu rồi mà Ngạn vẫn ngồi thờ ra ở salon. Anh tin Nhã Thi yêu mình, nhưng sao lòng vẫn cứ hoang mang, nghi ngại.

Yêu nhau phải tin nhau. Anh từng nói thế với Thi, chẳng lẽ bây giờ anh mất cả niềm tin ấy?

PHẦN 11

Hợp Phố ngạc nhiên khi nhận ra người vừa bấm chuông nhà mình là Khánh Linh.

Lúc Phố còn đang lúng túng, Linh đã mỉm cười hết sức duyên dáng:

- Chào Phố! Anh em có ở nhà không?

Phố mở rộng cổng:

- Dạ thưa có ạ! Mời chị vào!

Đợi Khánh Linh ngồi vào salon, Phố phóng vội lên lầu gõ cửa phòng Đạt rồi gọi vòng vào:

- Anh Hai có khách.

Vừa dứt lời, Phố quay lưng đi ngay, cô sợ gặp mặt Lữ lắm. Lỡ anh Đạt... biến mất, chỉ còn lại hai người, Phố chẳng biết nói gì với anh khi nỗi buồn trong tim vẫn còn đầy.

Giọng Đạt đuổi theo Phố:

- Ai vậy?

- Chị Khánh Linh!

- Trời! Chuyện gì đây!... Ê! Phố!

Hợp Phố đứng lại:

- Em đây!

Đạt nói:

- Lo chanh đường, cam vắt gì đó hộ anh nha!

Hợp Phố xuống bếp với... ức tởm thắc mắc. Chả hiểu chị Khánh Linh tìm anh Đạt để làm gì. Ông anh hai của Phố vốn khép kín, sau khi người yêu đầu tiên xuất cảnh với gia đình, anh ấy đóng chặt cửa vào tim, nên gần... bấm rồi vẫn còn sô lô. Nếu bà Linh "hắc" này lọt vào mắt xanh của ông Đạt, chắc vui lắm!

Hí hửng với điều vừa nghĩ, Phố mau chóng bung khay đựng hai ly cam vắt lên. Cô bất ngờ khi thấy người ngồi với Khánh Linh không phải là anh hai mình, mà là Lữ.

Lữ nín ngay khi Hợp Phố đặt khay nước xuống bàn. Anh đái bơi:

- Cảm ơn Hợp Phố!

Phố cười nhạt. Thì ra Khánh Linh tưởng Lữ là anh trai cô. Linh tới đây vì Lữ chứ không phải vì anh Đạt.

Khánh Linh niềm nở:

- Ngồi đây với chị nào Hợp Phố!

Phố để ly nước cam vắt trước mặt Linh, và nói nhỏ nhẹ khác với tính ngổ ngáo thường ngày của mình:

- Vâng! Chị Linh cứ tự nhiên, em dọn dẹp ở bếp xong sẽ trở lại ngay ạ.

Liếc vội Lữ, Phố thấy mắt anh xụ xuống. Lòng tràn đầy đau đớn, nhưng cô cố gắng nhìn thẳng vào sự thật là người đàn ông từng tha thiết nói yêu mình, đang tán tỉnh người khác.

Bước xuống bếp, Hợp Phố có thể tưởng tượng được tất cả những gì đang diễn ra trong phòng khách. Lữ với vẻ hào hoa, đạo mạo sẽ dùng những lời mật ngọt để chinh phục Khánh Linh như đã từng chinh phục cô.

Môi mím lại, Phố không khóc. Cô tránh sự bông bột, nông nổi của mình trong tình yêu, nếu đó đúng là tình yêu.

Đổ đầy nước vào khuôn, cho vào ngăn đá xong. Hợp Phố bỏ lên sân thượng. Cô cố quên chuyện xảy ra dưới nhà bằng cách tập trung tưới lan, nhưng thật khó vì chính ở nơi này Lữ đã ngỏ lời yêu cô, Phố cũng nhận được những nụ hôn đầu tiên từ đây để kết cuộc là sự chia tay trong trầm lặng của hai người. Hợp Phố trách được ai khi chính cô đã đề nghị trước cuộc chia lìa đó. Có chăng là trách Lữ không xứng đáng cho Phố tôn trọng khi anh đã thản nhiên đeo đuổi, người khác ngay dưới mái nhà cô.

Dạt bước lên dần lấy vôi nước:

- Để anh tưới lan cho.

Hợp Phố khoanh tay nhìn anh mình:

- Nghe bà Linh hỏi "Có anh em ở nhà không", em tưởng bà ta tìm anh chứ!

Dạt chép miệng:

- Thì tìm anh.

- Sao Lữ lại... lại...

Đạt nhún vai:

- Thú thật anh thấy ngại, hơn nữa Lữ có vẻ lẳng xăng, thôi anh nhường cho nó.

Hợp Phố đóng đưa chậu lan:

- Không sợ em buồn sao?

Đạt gạt ngang:

- Em không hợp với Lữ đâu. Quên nó đi!

Phố gượng cười:

- Em đùa mà. Nhưng tại sao anh lại nhường bà Linh cho Lữ nhỉ? Nếu em là bà Linh, em sẽ nổi xung thiên vì tự ái.

Đạt phát tay:

- Ôi dào! Hơi đâu em lo chuyện người ta. Biết đâu Linh cũng thích Lữ, nhưng lấy anh làm bình phong.

Phố cắc cớ:

- Nếu chị ấy thích anh thật thì sao?

Đạt cao giọng:

- Anh có gì để người ta thích chứ? Nói năng cộc lốc, tánh tình thô kệch, con gái khoái ngọt ngào hơn.

Hợp Phố lắc đầu:

- Điều đó chưa chắc. Ngọt ngào mà man trá thì hay ho gì.

Giọng Lữ vang lên ngay cầu thang:

- Trời ơi! Sao hai anh em lại rút lên đây? Khánh Linh chờ dưới nhà kia.

Đạt chất lưỡi:

- Có mày là đủ rồi. Anh em tao xuống sẽ thừa thêm đấy!

Lữ cau có:

- Khánh Linh không phải trẻ con. Mày phải tôn trọng cô ấy chứ!

Hợp Phố ngập ngừng:

- Anh Lữ nói đúng. Anh phải ra gặp chị Linh mới phải phép.

Dứt lời Phố bỏ xuống nhà trước. Cô thấy Khánh Linh đang đứng nhìn những khung hình treo trên vách.

Mỉm cười với cô, Khánh Linh nói:

- Chị thích những tấm ảnh này lắm. Nó nói lên mối quan hệ, tình thương yêu, hạnh phúc của một gia đình mà không phải ai cũng có được.

Nghiêng đầu ngắm bức ảnh Đạt mặc võ phục trong một cuộc thi lên đai, Linh gật gù:

- Nhìn anh Đạt oai phong thế này, mấy ai nghĩ là anh ấy rất nhát.

Hợp Phố kêu lên:

- Anh em mà nhát à? Hồng dám đâu!

Khánh Linh xa xôi:

- Không vượt qua được sự ám ảnh nào đó của chính mình, là nhát gan chớ còn gì nữa.

Phố chưa hiểu ý Khánh Linh là thế nào, thì chuông điện thoại reo.

Cô bước đến nhắc máy và nghe hỏi:

- Xin lỗi, phải Hợp Phố không?

- Dạ phải ạ?

- Có Ngạn ở đó không?

- Dạ không ạ!

Bên kia đầu giây thảng thốt:

- Chết thật! Mẹ Ngạn lên cơn tim mà chả có ai, may mà bác sang chơi nên thấy. Nếu cháu gặp Ngạn ở đâu, nhắn nó về gấp nhé.

- Vâng ạ!

Gác máy, Phố ngồi thừ ra vừa lúc Đạt và Lữ xuống tới.

Cô nói ngay với anh mình:

- Cô Ngạn lên cơn tim mà Ngạn lại không có nhà. Bà hàng xóm mới gọi điện tới tìm anh ấy.

Ngập ngừng một chút cô nói:

- Em phải sang xem cô Ngân thế nào.

Đạt nói:

- Để anh đi với em.

Phố thoáng thấy mặt Linh không vui, cô lắc đầu:

- Em đi một mình được rồi! Anh có khách mà!

Khánh Linh nhiệt tình:

- Không sao đâu! Anh Đạt cứ đưa Phố đi, tôi sẽ đi cùng, có thêm người càng tốt chứ gì.

Đạt xua tay:

- Không dám làm phiền chị...

- Sao lại phiền, tôi trông... hắc vậy chứ thích giúp người khác lắm! Nào! Phố sang chị chở.

Đạt nhìn bộ mặt đã đổi sắc của Lữ rồi chất lười:

- Mà ở nhà nhé!

Lữ gượng gạo:

- Chớ tao theo làm gì...

Phố ngoan ngoãn ngồi sau Khánh Linh. Dọc đường cô nghe nhiều câu hỏi về anh mình, về những người trong nhà, và về cả Ngạn. Thì ra bà Linh hắc để ý tới ông Đạt, nhưng ông ấy cứ tránh né vì còn nhớ tới mối tình đầu nên cố ý vung vào cho Lữ.

Tới nhà Ngạn, Phố sợ hết hồn khi thấy bà Ngân mặt mày không còn chút máu, nằm thoi thóp như chết rồi trên giường.

Lúc Phố và Đạt còn bối rối chưa biết làm sao, Khánh Linh đã tới bên giường cầm tay nghe mạch.

Bà Ngân thều thào hỏi Phố:

- Không thấy Ngạn sao con?

Phố đành nói dối:

- Anh Trác đang đi gọi Ngạn đấy ạ...

Khánh Linh kéo tay, Phố ra ngoài:

- Phải đưa bác ấy đi bệnh viện ngay. Chị có quen ở viện tim.

- Nhưng mà...

Linh nhìn Đạt:

- Mạch bác ấy không ổn... Anh quyết định đi...

Đạt bảo:

- Phố điện thoại gọi taxi và điện thoại tìm Ngân. Điện thoại sang cơ quan bác Định nhờ người ta gọi ra Hà Nội cho bác ấy biết tình trạng của cô Ngân hiện nay.

Hợp Phố riu riu làm theo lời anh mình. Cô vừa gọi điện đi... bốn phương vừa để ý... Anh hai và chị Linh đang trao đổi gì đó rất tâm đầu ý hợp.

Phải chi có Ngân ở nhà thì đỡ biết mấy. Bữa nay nghỉ học, anh đi đâu cơ chứ!

Cô điện thoại tìm Nhã Thi và được biết con bé đang tập cho buổi trình diễn lớn ở nhà hát Hòa Bình.

Chắc chắn lão Nhím đang làm vệ sĩ hầu con nhỏ ở đó. Nhấn số nhà Cẩm Tuyền, Phố năn nỉ con bé làm ơn làm phúc ra nhà hát Hòa Bình tìm Ngân hộ cô. Cẩm Tuyền cầu nhàu cử nhử mất cả phút rồi cũng đồng ý đi tìm Ngân hộ.

Taxi tới. Đạt bế bà Ngân ra xe. Khánh Linh cho vài vật dụng cá nhân vào túi xách rồi mang ra taxi cho Phố.

Xe chạy. Phố nhìn bà Ngân rồi nhìn ra đường. Cầu mong đừng có chuyện gì xấu xảy đến cho mẹ Ngân vì bà chính là một phần lẽ sống của anh. Bỗng dưng Hợp Phố thổn thức, cô bóp nhẹ bàn tay khô, lạnh của bà Ngân và nghe mũi mình cay xè...

Trác nhìn vào nhà rồi nháy mắt với Hợp Phố:

- Chà! Lão Đạt nãy giờ... nấu cháo điện thoại hơi bị lâu. Tao muốn gọi cho bạn bè mà không được. Chán ghê!

Hợp Phố cười cười:

- Ông thông cảm đi. Người ta đang tâm tình rĩ rả, chớ có phải gọi điện thông thường đâu.

Trác tò mò:

- Bà Khánh Linh phải không?

- Ờ! Anh nghĩ sao?

Trác búng tay:

- Quá tốt! Vừa giỏi giang, khôn khéo, lại thích làm việc nghĩa hiệp. Ông Đạt vậy mà khéo tu ở kiếp trước.

Hợp Phố có vả bất mãn:

- Ông chê đấy!

- Xì! Chê hay sợ với không tới?

Phố nhăn nhó:

- Anh lúc nào cũng độc miệng. Anh hai còn phong độ lắm chứ bộ!

Trác nhịp chân:

- Nhưng so ra điểm nào ông cũng thua bà Linh hết. Đàn ông không nên yêu phụ nữ có nhiều ưu điểm hơn mình.

Hợp Phố bĩu môi:

- Vậy là tự ti mặc cảm. Dở!

Trác lừ mắt:

- Biết gì mà lên giọng!

- Người phụ nữ tài năng cỡ nào cũng cần một người đàn ông để làm chỗ dựa tâm hồn. Nếu không họ sẽ vô cùng đơn độc, lẻ loi trong cuộc sống.

Trác trầm trồ:

- Chà! Bữa nay em nói nghe hay thật! Học từ ông Lữ à?

Hợp Phố hạ giọng:

- Chị Linh nói thế và em thấy đúng. Em biết chị ấy đã chọn anh Đạt làm chỗ dựa, khổ nỗi trái tim anh hóa đá từ lâu.

Trác buột miệng:

- Làm gì có chuyện trái tim hóa đá. Ông Đạt muốn ra vẻ bí hiểm, để bà Linh thâm đòn ấy mà! Anh nói thật, đời bây giờ khi yêu cũng phải đóng kịch. Rồi em xem, ít bữa nữa anh Đạt sẽ yêu như mới biết yêu lần đầu cho mà xem.

Phố kêu lên:

- Coi bộ anh kinh nghiệm dữ à!

Trác ưỡn ngực:

- Chớ sao! Dù đó không phải kinh nghiệm bản thân, nhưng anh ba đây có mắt tinh đời, chỉ cần neho lại nhìn là biết ai yêu anh, thành thật hay dối trá ngay.

Phố thắc mắc:

- Theo anh thì anh Đạt dối trá sao?

Trác lấp lửng:

- Anh Đạt vốn tự trọng nên dè dặt khi yêu. Ảnh đang đóng kịch với bản thân ảnh, đó không phải giả dối.

Phố nhún vai:

- Khó hiểu! Yêu sao mới là giả dối chứ?

Trác xoa cằm:

- Như em ấy!

Mặt đỏ ửng lên, Phố ấp úng:

- Tự nhiên lời em vào cuộc!

- Đâu có tự nhiên. Em hỏi, anh trả lời.

- Em giả dối với ai? Hồi nào?

Trác nói như buộc tội:

- Em không yêu Lữ, nhưng chấp nhận tình yêu của anh ta và cố làm ra vẻ như đã yêu. Lữ không yêu em nhưng vì thích chinh phục hay vì mục đích nào đó đã tỏ tình và được em yêu. Để cuối cùng thì sao, em rõ hơn anh mà.

Hợp Phố ghen cổ, cô giận dữ:

- Em không cần anh... phân tích chuyện của em.

Trác vẫn tiếp tục:

- Nhưng phân tích chuyện người khác thì được chứ?

- Như chuyện của ai đâu?

- Thành Nhím!

Phố nuốt nước bọt:

- Người ta đang tràn trề hạnh phúc. Anh phân tích vấn đề gì xoay quanh tình yêu của họ cơ chứ! Em không muốn nghe đâu!

Trác tiếp tục lấp lửng:

- Nếu can đảm đối diện với sự thật, biết đâu chừng...

Phố đứng dậy:

- Em vào bệnh viện đây!

Nhìn theo Phố, Trác chép miệng:

- Đúng là nợ!

Vờ như không nghe Trác nói gì, Hợp Phố đạp xe đi. Cả tuần nay Phố vẫn vào bệnh viện chăm sóc bà Ngân. Có Phố, bà đỡ buồn, Ngân cũng đỡ... khổ vì được dư thời gian ôn bài và đưa người đẹp.

Nhỏ Cẩm Tuyền không ngớt mắng mỏ Phố ngốc, khổ nỗi Phố không thể... khôn hơn được khi trái tim bảo phải làm thế. Cái trái tim đang mang hai vết thương. Một của Lữ và một của Ngân vẫn đang làm cô đau không nguôi.

Tới phòng của bà Ngân, Hợp Phố khựng lại khi nghe giọng Nhã Thi vọng ra thật êm thật ngọt. Ngực đau nhói lên, cô vội vã quay trở ra sân bệnh viện, ngồi thu mình vào ghế đá.

Chấp nhận săn sóc mẹ Ngân, Phố đã nghĩ sẽ có lúc gặp cảnh này, nhưng cô vẫn không đủ sức chịu đựng hình ảnh Ngân và Thi tình tứ, nũng nịu bên nhau. Thôi thì trốn vẫn hơn!

Một mình ngoài khoảng sân rộng rơi đầy lá vàng, Hợp Phố thấm thía thế nào là cô đơn, thế nào là yêu vô vọng một người khi người ấy đang hạnh phúc cạnh người khác trong khoảng không rất gần mình, gần đến mức Phố tưởng như nghe được tiếng Ngân đang thì thầm với Nhã Thi những lời âu yếm nhất.

Mà sao Phố lại ngồi đây để dần vặt mình nhỉ? Cô có thể bỏ về ngay bây giờ cơ mà!

Tự nhiên Hợp Phố lại lẩm bẩm những câu thơ anh Đạt từng đọc cho cô nghe.

"Người ta khổ vì thương không phải cách.

Yêu sai duyên, và mến chẳng nhằm người.

Có kho vàng, nhưng tặng chẳng tùy nơi.

Người ta khổ vì xin không phải chỗ".

Người ta khổ... người ta khổ cũng như Phố đang khổ bây giờ. Cô thấm thía từng chữ từng câu thơ. Dầu sao cũng cảm ơn Lữ đã

giúp cô chiêm nghiệm nỗi buồn qua thơ ca, chính Lữ đã giúp cô khám phá ra bên trong lớp vỏ cứng rắn, du côn, tâm hồn Phố là một chuỗi nhạy cảm, mơ mộng, lãng mạn và cả phần nào yếu đuối. Cô cũng như những cô gái khác, biết rung động trước một gã đàn ông, biết yêu, biết buồn, chỉ tiếc rằng trái tim gã ta đã trao cho người khác.

Hợp Phố hít một hơi dài. Cô nhìn đồng hồ. Giờ này muộn rồi, chắc chắn Ngạn đang chờ Phố đến thay ca. Cô có muốn tránh mặt Nhã Thi cũng không được.

Quàng túi xách qua vai, Phố lững thững bước lên hành lang và đẩy cửa phòng.

Nhã Thi quay lại nhìn cô với nụ cười nửa miệng khinh khỉnh, trong khi Ngạn vô tư nhăn nhó:

- Chờ em muốn bạc đầu luôn...

Hợp Phố chưa nói lời nào, Ngạn đã quay sang hỏi Nhã Thi:

- Tập suốt ngày, em mệt lắm phải không?

Con nhỏ điệu hạnh gật đầu:

- Vừa mệt vừa đói, cộng thêm không khí bệnh viện khiến em muốn bệnh luôn.

Ném về phía Phố cái nhìn khiêu khích, Thi đồng đánh:

- Vậy mà hôm nào Phố cũng vào với bác gái. Hay thật đấy!

Ngạn liếc mẹ mình rồi giả lả:

- Bệnh viện này vừa sạch vừa yên tĩnh. Vào đây học bài là nhất!

Bà Ngân mệt nhọc:

- Chỉ có điên mới mong được vào bệnh viện học yên tĩnh. Con lo đưa Nhã Thi về đi...

Ngạn cười:

- Chút nữa cũng được mà mẹ. Chưa chi đã đuổi tụi con rồi.

Phố chẳng muốn mở miệng, cô nhắc bình thủy tinh đi mua nước sôi, Nhã Thi cong cớn:

- Nước đây bình rồi! Chỉ có mấy cái ly là bẩn thôi...

Ngạn cau mày:

- Ly nào đâu?

Thì chỉ về cuối phòng:

- Em ngại sử dụng nguồn nước những chỗ như vậy lắm, anh hiểu không?

Thấy Ngạn quơ mấy cái ly ở góc bàn đi rửa, Hợp Phố nhếch môi.

Nhã Thi kéo Phố ra hành lang:

- Hợp Phố không nhận lời mời của ông Sử là đúng. Sân khấu đâu phải chỗ cho người kém cỏi rong chơi, đó cũng chả phải một sân tập để những kẻ tự cho mình là võ sĩ lên múa máy tay chân một cách thô kệch.

Hợp Phố hạ thấp giọng:

- Xin lỗi! Đây không phải chỗ chúng ta bàn về vấn đề này. Cô Ngạn còn mệt lắm!

Nhã Thi khinh khỉnh:

- Đừng lên mặt người nhà của Ngạn, bồ không là gì trong mắt anh ấy đâu. Hãy yên phận kẻ đứng bên lề đi, nếu nghĩ... bà già Ngạn thương rồi sẽ vun vào cho bồ và ảnh là lắm.

Hợp Phố bình thản:

- Tôi chưa bao giờ nghĩ những điều Thi vừa nói. Chẳng lẽ đầu óc hoa khôi của Thi chỉ quanh quẩn những suy tính, nghi ngờ rẻ mạt như vậy? Nếu đúng thế thật tội nghiệp Ngạn, anh ấy "Có kho vàng nhưng tặng chẳng tùy nơi" rồi.

Nhã Thi cười khẩy:

- Cái gì là... kho vàng? Đừng bày đặt chơi chữ. Thời buổi này chữ nghĩa cứ như bèo dạt lên, trôi xuống chả ai thèm vớt. Hơn nhau ở cái danh chứ không phải ở cái chữ đâu, nhất là cái chữ của dân học võ.

Nhìn Phố đầy thương hại, Nhã Thi dài giọng:

- Tội nghiệp! Trông bồ cứ y như nô tì của mẹ Ngạn. Cúc cung, tận tụy nhưng chẳng được gì, dù chỉ là chút tình thừa.

Hợp Phố phản đòn:

- Trước đây tôi vẫn thắc mắc không hiểu sao người ta nỡ đánh một cô gái xinh đẹp như Nhã Thi. Giờ thì tôi hiểu rồi! Đời

còn dài lắm, không phải lúc nào Ngạn cũng có mặt kịp thời để làm anh hùng cứu mỹ nhân đâu. Thi sẽ còn bị ăn đòn vì vạ miệng đấy

Không đợi Nhã Thi nói thêm câu nào, Phố đẩy cửa bước vào.

Ngạn hỏi ngay:

- Thi đâu?

Phố nhún vai, cô đến bên giường đỡ bà Ngân ngồi dậy:

- Cháu đưa cô đi dạo vòng vòng cho khuây khỏa nhé!

Bà Ngân gật đầu và nương theo tay Phố bước xuống.

Ngạn ngập ngừng:

- Sao nãy giờ mẹ không bảo, con và Nhã Thi sẽ đưa mẹ đi loanh quanh.

Bà Ngân, nhỏ nhẹ:

- Hợp Phố biết ý mẹ hơn. Nhã Thi đã suốt ngày trên sàn diễn rồi, con bé không đi kế người bệnh như mẹ được đâu. Con liệu đưa nó về kéo tối.

Ngạn nhìn bà Ngân rồi gật đầu. Anh thấy rõ mẹ và Nhã Thi có một khoảng cách rộng. Có thể vì hai người chưa thân quen như bà và Hợp Phố, nhưng chuyện đó vẫn làm anh buồn khi nghĩ muốn mẹ và Nhã Thi gần gũi hiểu nhau hơn không phải dễ.

Nhã Thi né qua một bên cho bà Ngân đi qua, cô sợ đụng trúng mình thì phải. Lòng Ngạn dâng lên cảm giác khó chịu lần bực dọc trước thái độ của Thi đối với mẹ mình.

Anh cộc lốc:

- Anh đưa em về!

Nhã Thi gật đầu ngay:

- Em mệt lắm rồi! Về là đúng.

Nhìn theo bà Ngân và Hợp Phố, Thi nhấn mạnh:

- Hợp Phố tận tụy với bác gái như thế, sao anh không yêu nó nhỉ?

Ngạn im lặng, Phố sẽ nghĩ gì lỡ như những lời này rơi vào tai cô bé?

Giọng Nhã Thi lại vang lên:

- Anh bảo Phố có bồ rồi à? Hừ! Em không tin...

Ngạn bồng câu kính:

- Tin hay không tùy em.

Đang bước, Thi khựng lại:

- Nó yêu anh thì có. Hừm! Lẽ ra em không nên theo anh vào cái chỗ đáng sợ này để nhìn Hợp Phố diễn trò. Nó vờ chăm sóc, yêu thương bác gái để trêu ngươi em.

Ngạn gắt:

- Đủ rồi Thi, tất cả những hình ảnh tốt đẹp qua mắt của em đều đổi màu xấu xa. Từ khi vào đây, anh chưa nghe em nói lời nào hay cả.

Thi mếu mòi:

- Vì ở đây có gì hay đâu? Em tới là cũng vì anh, nhưng rõ ràng mẹ anh không hề thích em, suốt buổi bác ấy chỉ nhắc Hợp Phố, mong Hợp Phố, em ngồi đó như cục đá chớ có gì hơn.

Ngạn phân bua:

- Mẹ anh và Phố biết nhau từ lâu lắm rồi...

Nhã Thi hất mặt lên:

- Anh không cần nói em cũng nhận thấy sự thân mật ấy. Chắc bác đã chấm con Phố cho anh. Bây giờ anh chọn đi. Em hay nó? Nếu chọn em, thì bắt đầu từ ngày mai, Phố không được vào đây để lấy lòng mẹ anh nữa.

Ngạn đành giọng:

- Em có nghĩ mình quá đáng không? Hợp Phố vào đây để anh rảnh rồi đi theo làm cận vệ cho em. Vậy mà em vẫn chưa hài lòng. Em đúng là ích kỷ!

Nhã Thi cao giọng:

- Khi yêu ai cũng ích kỷ hết.

Ngạn cười nhạt:

- Điều này chỉ đúng với em. Mà có thật em yêu anh không, hay chỉ yêu bản thân mình.

Thi nhìn Ngạn trân trối:

- Anh nói vậy là sao?

- Em cố mà hiểu lấy!

Hai người im lặng cho tới khi tới nhà Thi. Cô bấu nhẹ vào hông Ngạn trước khi xuống xe:

- Sáng mai tám giờ nha! Không được trễ đó!

Ngạn bỗng chua chát:

- Nghe em dặn, anh có cảm giác mình là một tay chạy xe ôm, chuyên rước khách quen không thôi!

Nhã Thi cười, nụ cười của người mẫu:

- Đàn ông mà hờn dỗi mất hết nam tính... Về nghỉ ngơi đi ông tướng!

Ngạn quay đầu xe. Anh không về mà ghé vào nhà Phố.

Trác ra mở cổng. Nhìn bộ dạng Ngạn, anh kêu lên:

- Mày tàn tạ đến nước này sao! Đúng là một đứa hiếu thảo, nhưng hiếu thảo với mẹ hay với bố, tao hổng biết à!

Ngạn gượng gạo cười, Trác bảo:

- Chưa cơm nước phải không? Vào ăn với tao luôn.

Ngạn thành thật:

- Tao đang đói rã ruột đây! Nhưng có dư cơm hông đó?

Trác cười hề hề:

- Dư ứ tử luôn! Nhà còn mỗi mình tao hà. Chừa phần cho nhỏ Phố xong, tao với mày đánh dứt điểm.

Ngạn thẳng thốt:

- Phố chưa ăn sao

- Chưa! Hôm nào nó cũng vào nhà thương rồi mới về nhà ăn cơm.

Ngạn ngập ngừng:

- Hai bác không... không rầy Phố sao?

Trác bới cơm ra chén:

- Ông bà chắc chắn là xót rồi. Mẹ tao cứ chắt lưỡi bảo số con Phố khổ vì... "ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng". Nghĩ cũng đúng, nó giỏi chuyện bao đồng của thiên hạ, quên cả bản thân.

Ngạn râu rĩ:

- Tao mắc nợ Hợp Phố!

Trác tùm tùm:

- Chà! Mày cũng biết nói vậy nữa à? Nợ này khó trả lắm đó. Nhưng nhờ Phố vốn rộng lượng, nó không đòi đâu mà lo.

Ngạn bưng chén lên

- Mọi người đâu cả rồi?

- Ba mẹ tao đi đám cưới, ông Đạt đi với bà Linh, ông Lữ về quê.

- Sao lại về quê?

Trác gấp đùi gà bỏ vào chén Ngạn:

- Trường cho nghỉ một tuần, ông ta ở lại làm gì khi lòng không vui?

Ngạn thắc mắc:

- Ông và Phố lại giận nữa à? Có phải vì... vì...

Trác lắc đầu:

- Không liên quan tới mày. Phố với Lữ có hợp nhau đâu. Chia tay là lẽ đương nhiên.

Nhìn Trác, Ngạn ngập ngừng:

- Chắc nhờ Phố buồn lắm.

- Ờ, thì buồn. Nhưng theo tao, thế vẫn tốt. Không hợp mà phải chịu đựng nhau mới khổ

- Tao thật không biết gì hết.

Gấp miếng thịt nữa, Trác cắc cớ:

- Mày biết thì sao? Có an ủi được nó đâu khi mày chính là nguyên nhân khiến Phố phải yêu một người như Lữ.

Mặt nhăn nhúm, Ngạn bảo:

- Chả hiểu mày muốn nói gì.

Đẩy đĩa bông cải xào về phía Ngạn, Trác hất hàm:

- Ăn đi. Thắc mắc nhiều dễ bị no hơi lắm.

- Nhưng mà...

Trác gạt ngang:

- Có nhiều điều mày phải tự tìm hiểu, chứ đừng chờ nghe giải thích. Vì biết đâu những giải thích đó sai.

Buông dưa xuống, Trác lại nói ngược:

- Mà thôi. Tao khuyên mày đừng nên tìm hiểu làm chi. Khi gặp Phố cũng đừng hỏi han, an ủi gì, nó sẽ tủi thân đấy.

Ngạn ngậm tâm, miếng thịt gà đang ăn bỗng nhạt nhẽo, xảm xì. Anh quả là vô tình với Phố, trong khi con bé luôn quan tâm đến anh, hơn vậy Phố còn là chỗ dựa lâu nay Ngạn không thể thiếu. Anh đã quen được nhận mà không nghĩ tới chuyện phải cho đi rồi, giờ ngẫm lại thấy mình quả là ích kỷ.

Thấy Ngạn đứng dậy Trác ngạc nhiên:

- Sao mày ăn như mèo ngủ vậy?

- Tao phải vào cho Phố về.

- Ăn thật no đã chứ.

Ngạn ậm ừ:

- No rồi.

Trác chép miệng:

- Vừa học thi, vừa vào bệnh viện rồi là cận vệ cho nàng. Không khéo mày chết non vì lao tâm, lao lực. Bao giờ bác Định về?

- Chắc ngày mốt.

- Vậy thì đỡ mệt.

Ngạn ậm ừ:

- Có thể, nhưng chắc tao khó được đưa đón Nhã Thi như mấy hôm nay.

Trác tò mò:

- Sao thế?

Ngạn thở dài:

- Ông cụ không thích con bé lắm. Hơn nữa, tao đang học thi mà không tập trung, bị dưa là điều cầm chắc trong tay.

Trác phẩy tay:

- Ồi dào! Đã yêu, bị mắng mỗ chút chút có nghĩa gì.

Ngạn ngáp ngừng:

- Nhưng nếu ông bà cụ mến con bé, tao vẫn vui hơn.

Vẫn giọng điệu tung tung, Trác nói:

- Người yêu của mày, sau này có là vợ cũng của mày chứ có phải của ông cụ bà cụ đâu nào.

Ngạn cúi kinh:

- Nói chuyện với mày, chán chết được. Tao đi đây.

Về nhà, tắm táp, thay quần áo xong, Ngạn trở vào bệnh viện. Anh thật cảm động khi thấy Hợp Phố đang xoa bóp cho mẹ mình một cách dịu dàng. Gương mặt bà Ngạn thơ thối dễ chịu, chớ không như lúc có Nhã Thi kế bên. Ngạn không thể trách mẹ vì rõ ràng Thi rất xa cách. Lúc nghe anh đề nghị vào bệnh viện, Thi đã viện đủ lý do để tránh né, đến khi tới nơi, cô lại nhấp nha nhấp nhồm đời về. Ngạn có cảm giác Thi sợ bệnh viện, sợ mẹ anh vì bà là một bệnh nhân. Thi tránh né mọi sự tiếp xúc đụng chạm vào mẹ, vì sợ bị lay lan... Ôn chúa! Mẹ anh bị tim, một bệnh không truyền nhiễm, vậy mà...

Ngạn nuốt tiếng thở dài. Yêu một người đẹp đoạt vương miện hoa khôi, đang là người mẫu nghe... chiến đấu thật, nhưng cũng thật khổ vì hoa khôi vô tâm, ích kỷ, hời hợt quá, biết cô ta có đồng cam cộng khổ với mình suốt đời không, hay khi gặp chút khó khăn trong cuộc sống là vội ngoảnh mặt quay lưng?

Trái tim Ngạn trĩu nặng. Anh không muốn so sánh, nhưng hình ảnh Hợp Phố lại hiện lên bên Nhã Thi, cùng những lời bóng gió của Trác.

Tại sao Trác lại bảo anh là nguyên nhân khiến Phố phải yêu một người như Lữ. Cậu ta muốn ám chỉ điều gì? Yêu một người mà cũng có nguyên nhân sao? Hay ý Trác là... là...

Ngạn sững sờ với suy nghĩ vừa thoáng qua. Lẽ nào Hợp Phố lại yêu một gã vô tình như anh? Mà nếu đúng vậy thì sao?

Ngạn nhói cả lòng. Anh thần thờ như người vừa đánh mất vật gì quý nhất đời. Anh yêu Nhã Thi, nhưng lại rất cần Hợp Phố, cô bé chính là điểm tựa không thể thiếu của đời anh. Ngạn không thể chia đôi trái tim, cũng không thể lựa chọn. Anh là kẻ tham lam, nên với anh phải lựa chọn thật là khốn khổ.

PHẦN 12

Đứng chờ một hồi lâu, Ngạn mới thấy chị Chín thủng thỉnh bước ra.

Tới cổng, chị không mở cửa mà đứng chống nạnh nói trông qua hàng rào:

- Nhã Thi đi vắng rồi.

Cố nén sự khó chịu xuống, Ngạn mỉm cười:

- Bao giờ Thi về, chị biết không?

- Không. Nhưng cậu đừng chờ uống công.

Rồi chẳng để Ngạn kịp hỏi thêm câu nào, chị ta te te đi vào. Hừ! Thật là quá đáng mà. Ngạn nuốt hận nhảy lên xe, phóng tới nhà Trác. Anh không còn thấy buồn khổ, bồn chồn như trước đây, mà chỉ thấy bức bối vì tự ái. Đó có phải là tình yêu không, hay lâu nay anh chỉ đeo đuổi ảo ảnh.

Thấy Ngạn, Trác cười đều giả:

- Con nhỏ đi vắng à?

Ngạn ngạc nhiên:

- Sao mà biết?

Trác ngồi xuống ghế:

- Mới thấy mày phóng xe vào đã quay trở ra là hiểu ngay... cái sự đời.

Ngạn hăm hực:

- Suốt nửa tháng nay, ngày nào cũng vắng, điện thoại không nghe, tới nhà không gặp. Thế là thế nào nhỉ?

Trác cười khẩy:

- Là nó chơi trò tình vờ với mày, chứ thế nào nữa. Chỗ bạn bè, tao nói thật, Nhã Thi không xứng đáng với những gì mày đã dành cho nó đâu.

Ngạn im lặng, anh không thể mở miệng bào chữa cho Nhã Thi như trước đây vẫn thường làm, vì lời của Trác vậy mà đúng.

Suốt thời gian qua, Ngạn hết sức khó khăn, bận rộn, nhưng anh vẫn cố gắng đưa đón, chăm sóc Nhã Thi một cách cẩn mẫn. Đường như Thi không cảm nhận tình cảm của Ngạn trong việc này. Cô chẳng cần biết anh phải làm cách nào để chia quỹ thời gian của mình ra nhiều khoản, để nào là ôn thi, chăm sóc mẹ ở bệnh viện, đưa đón cô cả ngày lẫn đêm. Ngay cả những ngày thi, Ngạn cũng không bỏ cô một mình, anh bị căng thẳng vì áp lực công việc quá nặng, nên sau đợt cao điểm ấy, Ngạn sụt mất hàng mấy ký. Anh cứ vật vờ như người ốm, Thi cũng chẳng quan tâm. Lúc nào cô cũng tươi rói ban phát nụ cười hoa khôi của mình cho khắp thiên hạ, rồi hài lòng khi được tán thưởng, hoan hô trên sân diễn. Thi chỉ chú trọng đến bản thân chứ không hề để ý chăm sóc ai, dù đó là Ngạn, người yêu cô.

Nhã Thi khiến Ngạn tự ái khi ngờ ngợ thấy càng lúc mình càng giống một vệ sĩ chuyên nghiệp, chứ chẳng giống người yêu chút nào.

Mà Thi có yêu Ngạn không, hay lời cô nói chỉ là đầu môi chót lưỡi? Thi dùng nhan sắc và giọng điệu ngọt ngào, thái độ tình tứ để tóm thâu hồn vía Ngạn, rồi sử dụng anh như sử dụng một nô lệ. Anh chợt bàng hoàng nhận ra dường như mình được Thi sử dụng nhiều hơn được cô yêu. Với Thi, anh chẳng có điểm nào chung ngoài những lần đưa đón. Những nụ hôn, có lẽ Ngạn đã làm khi cho rằng chỉ thật sự yêu người ta mới hôn nhau. Điều này có thể đúng với anh, còn với Thi thì phải xem lại.

Một lần nữa, hình bóng Hợp Phố thoáng qua hồn Ngạn, người yêu phải tri âm tri kỷ với mình. Phố xứng là tri âm tri kỷ với Ngạn. Tiếc là anh đã để vượt cô bé khỏi tâm tay. Giờ vấn lại trái tim, có nuối tiếc cũng đã muộn. Anh đủ can đảm nói lời yêu với Hợp Phố sao?

Không chịu nổi những diễn biến đang nổi giông nổi gió trong hồn, Ngạn đứng phắt dậy. Anh đi tới đi lui quanh sân, mặt ngơ ngáo như kẻ mộng du, mắt lơ đãng nhìn ra đường ngay lúc một chiếc Future mới cáu cạnh phóng vút qua như một làn gió. Làn gió mạnh ấy tạt vào mặt Ngạn, khiến anh đứng chết sững hết mấy chục giây khi nhận ra người ngồi sau gã đàn ông mang kính mắt đen xì ấy chính là Nhã Thi.

Dầu con bé khẩu trang, nón, kính che kín mít mặt mày, Ngạn vẫn thừa sức nhận ra người yêu mình đang âu yếm ôm sát rạt người ngồi đằng trước.

Máu nóng bốc lên, khiến Ngạn run cả người. Anh nghe giọng Trác hỏi:

- Mày thấy Nhã Thi không?

Ngạn liếm môi, anh không trả lời mà nhảy lên xe mình phóng vút ra đường.

Trác ré lên:

- Đợi tao với thằng kia.

Ngồi đằng sau lưng Ngạn, Trác nói như hét:

- Mày định làm gì nó?

Lầm lì, Ngạn cứ phóng vút theo chiếc Future. Anh cũng không biết mình đang làm gì và sẽ làm gì nếu đuổi kịp Nhã Thi.

Đèn đỏ, chiếc Future dừng lại, mắt Ngạn hoa cả lên khi thấy Thi vòng hai tay ôm gã lái xe, đầu dựa vào vai gã, tình tứ gấp mấy lần khi ngồi cho Ngạn chở.

Lách qua những dòng xe đậu trước, anh cố gắng tiếp cận Nhã Thi, nhưng Trác bảo:

- Bỏ cho rồi. Mày thấy đấy, nó rẽ tiền quá đi. Mày có vạch mặt nó thì mặt mày cũng bẩn. Lờ nó luôn đỡ thấy đau hơn.

Ngạn giảm tốc độ, anh như bình tâm trở lại. Trác quân sư... máy lạnh bao giờ cũng cao kiến. Đúng là nếu để Nhã Thi và gã đó thấy Ngạn cuống cuống phóng xe theo vì ghen thì còn ra thể thống gì nữa. Yêu một người không có nghĩa đánh mất sĩ diện vì họ, huống hồ chi vừa rồi Ngạn đã khẳng định được lòng mình. Thay vì bám theo Nhã Thi, Ngạn chở Trác về rồi rong xe lang thang trên phố. Đạo này mẹ Ngạn đã xuất viện, nhà đã có một bà giúp việc, nên anh bớt bận rộn. Bây giờ rảnh rồi, anh phải làm gì đây cho hết thời gian trống?

Đeo đuổi Nhã Thi tiếp tục thì dứt khoát anh không thể rồi. Anh muốn tìm ở Hợp Phố sự đồng cảm như xưa, khổ nỗi đạo này anh và cô cứ xa lạ, dù anh biết cả hai đều không muốn thế.

Anh tắt đại xe vào một quán nhậu bình dân rồi gọi rượu.

Lần đầu tiên trong đời Ngạn uống rượu, mà lại uống một mình. Thế mới biết rượu không những đắng mà lại còn cay nữa.

Vừa chén đầy chén vui, Ngạn vừa ngẫm tình đời. Anh vốn là người dứt khoát, nhất định Ngạn không làm kẻ khờ yêu những tình ngây dại nữa. Nhã Thi đâu xứng để anh si mê như lâu nay anh vẫn tưởng. Có chăng Thi chỉ là một giấc mộng phù hoa của Ngạn mà thôi. Tỉnh mộng, có thể anh tiếc, thậm chí rất buồn, nhưng không khát khao có một giấc mộng như thế nữa.

Đến nhập nhòe tối, Ngạn mới về nhà, lòng buồn vẫn còn, song đó lại là nỗi buồn nhẹ tênh của người đã thông suốt vấn đề.

Người mở cổng cho Ngạn là Hợp Phố. Cô nhìn anh rồi kêu lên:

- Trời ơi! Sao hồi... hèm thế?

Anh đưa tay lên môi:

- Nam vô tửu như kì vô phong. Em đừng làm ồn, mẹ nghe sẽ mắng anh đấy.

Hợp Phố dài giọng:

- Xi! Nếu nghĩ đến cô Ngạn, anh đã không uống rượu.

Ngã người xuống ghế đá, Ngạn nói như than:

- Nhưng buồn quá, anh biết phải làm gì đây.

Hợp Phố nhếch môi:

- Lần đầu tiên nghe anh than buồn. Mà buồn tình hay buồn đời?

Ngạn thở hắt ra:

- Anh quyết định chia tay với Nhã Thi.

Phố thẳng thốt:

- Quyết định hồi nào

- Mới vừa rồi, trong quán rượu.

- Thế Thi có nói gì không?

Ngạn gác tay sau ót:

- Thi chưa biết quyết định của anh. Em là người đầu tiên anh thổ lộ chuyện này.

Hợp Phố có vẻ mỉa mai:

- Khi ghen, người ta thường hay quyết định vội vã. Rồi con bé năn nỉ, hai người lại như hình với bóng.

Ngạn nhún vai:

- Tiếc thay, cả hình lẫn bóng đều là ảo ảnh.

Đầu gục xuống, Ngạn nói:

- Anh đã nhận ra tình cảm lâu nay của anh với Nhã Thi chỉ là sự bông bột nhất thời. Anh mãi chạy theo cái bóng của Thi mà cứ ngỡ Thi yêu mình chân thật. Nào ngờ không phải vậy. Nhã Thi chỉ yêu bản thân mình.

Phố im lặng. Trước đây, Phố vẫn mong Ngạn sớm nhận ra sự dối trá của Thi. Bây giờ nghe anh nói thế, cô bỗng xót xa. Anh đang ghen và quyết định vội vã, nhưng đầu sao đó cũng là quyết định.

Nhớ tới khoảng thời gian mình và Lữ bắt đầu chầm dứt quan hệ, Phố chợt thấm thía những gì Ngạn đang trải qua. Trống vắng, cô đơn, buồn khổ vô cùng. Những lúc như vậy, Phố ao ước có một người để mình trút cạn lòng biết chừng nào. Thế nhưng ngoài anh Đạt ra, Phố đã không dám làm phiền ai. Cô ôm nỗi niềm riêng nhìn Lữ cứ lặng lẽ bên cạnh mình và ôm trái tim đau chứng kiến Ngạn đưa đón, lo lắng từng ly từng tí cho Nhã Thi mỗi ngày.

Giờ thì Ngạn biết khổ rồi. Phố muốn an ủi, nhưng không biết mở lời ra sao cho phải. Cô không thể giả dối khuyên Ngạn những câu sáo rỗng như: Yêu nhau là phải biết hy sinh cho nhau. Phải biết hy sinh cho người mình yêu. Ngạn đã yêu, đã hiểu thế nào là sự chân thật của tình yêu và quyết định quên Nhã Thi. Nhưng nếu sau đó hai người lại yêu thắm thiết trở lại thì phỏng những lời của Phố có ích lợi gì.

Giọng Ngạn ngập ngừng:

- Sao Phố và Lữ cũng... cũng...

- Em đã sai lầm khi nghĩ Lữ sẽ xóa được nỗi ám ảnh về một người trong tim em. Nhưng nào ngờ anh ấy không đủ sức làm thế

Ngạn liếm môi:

- Tại Lữ không hợp với em, hay tại hình bóng gã nào đó còn quá đậm?

Phố thú thật:

- Cả hai thứ. Bởi vậy, giữa em và Lữ chỉ tồn tại những nghi ngờ, những dằn vặt, dày vò. Cuối cùng chia tay khiến người ta buồn, nhưng nỗi buồn ấy sẽ mau phai, bây giờ em đã tìm được sự thanh thản rồi.

Ngạn hỏi tới:

- Còn anh chàng trong tim em thì sao?

Hợp Phố chớp mắt:

- Vẫn yên vị trong đấy chứ không sao đâu.

- Phải Đạo không?

Phố nhìn Ngạn rồi mau chóng quay đi:

- Em có quyền giữ bí mật của mình chứ.

Ngạn vẫn tiếp tục hỏi:

- Anh muốn biết hắn ta là ai.

- Đâu liên quan tới anh.

- Có đấy. Anh muốn... xóa sổ hắn.

Hợp Phố bật cười:

- Anh uống nhiều rượu quá rồi, vào nghỉ đi cho em về.

Ngạn nài nỉ:

- Anh rất cần có em ở bên cạnh ngay lúc này, đừng về Phố.

Giọng cô hồi hã:

- Đã từ rất lâu rồi, em luôn bên cạnh anh trong mọi hoàn cảnh. Buồn vui, cực khổ gì em cũng chia sẻ được. Nhưng bảo em thế chỗ Nhã Thi, em không thể.

Ngạn thẳng thốt:

- Anh không nghĩ như vậy.

- Nhưng em nghĩ. Tốt nhất em luôn là sư muội của anh, và chỉ là sư muội thôi.

Trái tim Ngạn chợt nhói lên, anh chưa khi nào thấy Phố khóc, bởi vậy Ngạn không thể nào ngồi yên. Anh bật dậy giữ xe Phố lại, nhưng cô gạt mạnh tay anh ra.

Giọng ghen ngào, Phố nói:

- Anh cũng ích kỷ, vô tâm, độc ác như Nhã Thi, suy cho cùng anh rất hợp với nó.

Ngạn ngồi phịch xuống ghế, anh ôm đầu chéch choáng.

Anh đã nói những lời ngu ngốc gì với Phố vậy? Vỗ vỗ vào trán, Ngạn tìm cách biện hộ cho mình.

Hà! Đúng là rượu vào lời ra, anh phạm sai lầm nặng khi câu trước thông báo với Phố việc mình vừa xù Nhã Thi, câu sau đã giở giọng tán tỉnh kiểu rẻ tiền.

"Rất cần có em ở bên cạnh, em đừng về".

Rượu đã khiến anh đâm ra thế kia à? Anh đã xúc phạm Hợp Phố, nếu gã đàn ông trong tim cô chính là anh. Phố nghĩ rằng anh mượn cô thay thế Nhã Thi là đúng. Sao anh lại tự đánh mất mình trong mắt Phố thế nhỉ?

Bà Ngân bước ra, giọng hốt hải:

- Con làm gì mà Hợp Phố khóc vậy?

Ngạn lúng túng:

- Con có làm gì đâu ạ.

Nhìn xoáy vào mắt Ngạn, bà hỏi:

- Uống rượu à? Con không mượn rượu để xúc phạm con bé chứ?

Ngạn kêu lên

- Trời ơi! Mẹ hỏi gì kỳ thế?

- Mẹ không tin tự nhiên Phố bỏ về trong nước mắt, khi mới vừa rồi nó còn cười nói rất vui với mẹ. Con đã trêu chọc Phố, đúng không? Hừ! Điều tệ nhất của con là yêu lầm người. Mẹ nói thật. Con sẽ khổ dài dài nếu cứ tiếp tục với Nhã Thi, nhưng sống không thể thiếu Hợp Phố.

Ngạn thở dài:

- Mẹ đừng nhắc đến Nhã Thi nữa. Cô ta chẳng còn chỗ trong tim con đâu.

- Vậy sao Hợp Phố khóc?

Ngạn rầu rĩ:

- Tại con ngốc, nói những lời không đúng thời điểm. Hợp Phố tự ái, thế là vừa khóc vừa về.

Bà Ngạn chép miệng:

- Mẹ chẳng muốn tìm hiểu xem con đã nói gì để nó khóc, Phố không phải đùa dễ giọt vắn giọt dài, chắc chắn con đã làm tổn thương nó, vì những lời không đúng thời điểm nào đó.

Im lặng một chút, bà nói tiếp:

- Nếu trái tim tham lam của con không quyết đoán, mẹ nghĩ con phải để lý trí định đoạt, chớ không thể lấp lửng mãi thế này.

Ngạn xua tay

- Con đã bảo rồi. Nhã Thi không còn chỗ trong tim con.

Hơi nhếch môi, bà Ngạn cao giọng

- Tại vì con thấy nó đi với người đàn ông khác à?

- Sao mẹ biết?

- Chính Trác bảo Hợp Phố tới xem con có làm sao không.

Ngạn cau có:

- Cái thằng nhiều chuyện.

Bà Ngạn nghiêm mặt:

- Mọi người đều quan tâm tới con trừ Nhã Thi. Ai cũng biết nó giả dối với con ra sao. Riêng con thì không biết gì cả. Khi yêu, người ta thường mù quáng, nhưng con thật tệ nếu cứ tiếp tục mê muội vì Nhã Thi, rồi làm khổ Hợp Phố.

Ngạn lầm bầm:

- Phố có... có... thương yêu gì con đâu mà khổ.

Bà Ngạn kêu lên:

- Trời ơi! Như thế nào mới là thương yêu? Như Nhã Thi ấy à? Mẹ không chen vào chuyện tình cảm của riêng con, nhưng mẹ cấm con không được làm khổ Hợp Phố bằng cái trò huynh huynh muội muội, nhưng thực chất chẳng khác trò lợi dụng tình yêu chân thật của con bé.

Dứt lời, bà Ngạn giậm chân bỏ vào nhà, mặc cho Ngạn ngồi một... đồng với bao nhiêu rối rắm trong hồn.

Thì ra Hợp Phố biết lý do vì sao hôm nay anh uống rượu rồi quyết định chia tay Nhã Thi. Phố cũng như mẹ cho rằng anh ghen, anh giận Thi rồi sau này đâu sẽ vào đấy. Chính vì suy nghĩ thế, nên Phố đã không ùm ùm tự ái khi nghĩ anh muốn cô tạm thời thế chỗ Nhã Thi trong tim.

Nhưng Hợp Phố nghĩ cũng đúng. Cô mắng anh ích kỷ, vô tâm, độc ác, quả thật không sai. Sớm muộn gì, Ngạn cũng phải thổ lộ với Phố sự lựa chọn của mình. Anh cần có cô, rất cần có cô.

Điện thoại reo, Ngạn uể oải đứng dậy. Nhắc ống nghe, anh nghe giọng Trác hốt hoảng:

- Ngạn hả? Nhỏ Phố bị đâm, vết thương nặng lắm.

Ngạn tê cứng cả hàm, anh lắp bắp mãi mới hỏi được.

- Tại sao vậy?

- Tại Nhã Thi... tao đang ở bệnh viện X, mày có vào thì vào, nếu không có bề gì thì mày ân hận suốt đời đấy.

Ngạn chưa kịp nói thêm lời nào, Trác đã cúp máy. Anh gọi mẹ, kể lại những gì vừa nghe rồi phóng xe đi trước gương mặt tái nhợt của bà.

PHẦN 13

Ngạn xót xa nhìn Hợp Phố nằm thiêm thiếp trên giường. Phố bữa nay xanh xao, yếu đuối quá. Nhìn cô thế này, khó ai tin Phố một mình đánh bốn tên có vũ khí để giải vây cho Nhã Thi. Sự muội của anh can đảm là thế, hào hiệp là thế. Vậy mà...

Lòng Ngạn nhức nhối yêu thương. Anh ngấm mãi không ngán gương mặt xinh xắn, nhưng rất bướng bỉnh của Phố. Cũng may, cô chỉ bị thương, nếu không Ngạn không đời nào tha thứ cho Nhã Thi, cũng như bản thân mình.

Trác khều nhẹ vai anh:

- Nó vừa chớp mắt đấy. Để yên cho nó ngủ.

Ngạn gượng gạo cười. Anh bước ra hành lang nơi Cẩm Tuyền đang ngồi.

Thấy anh, con bé mĩa mai:

- Nghe nói Nhã Thi cũng bị trầy tay, sao anh không lo chăm sóc nó mà lại ở đây làm gì?

Ngạn nói:

- Với tôi, Hợp Phố quan trọng hơn.

Tuyền khịt mũi:

- Chúa ơi! Tôi có nghe lầm không đây? Nhã Thi khoe với bạn bè, với đồng nghiệp anh là vệ sĩ riêng nó thuê mỗi tháng một triệu. Vậy tối qua, anh ở đâu, để cho thân chủ gặp nạn vậy?

Thấy mặt Ngạn sượng trân, Trác bảo:

- Có thì hãy nói chớ đừng dựng chuyện nghe Tuyền.

Cẩm Tuyền bĩu môi:

- Em mà thèm dựng chuyện. Anh không tin thì thôi, chớ thật tình em nghe Nhã Thi bảo anh Ngạn là vệ sĩ của nó từ hồi hai người mới quen nhau. Hợp Phố cũng biết, nhưng nó không nói ra vì sợ anh Ngạn buồn.

Trác gật gù:

- Anh biết em... cài trình sát trong nhà Nhã Thi. Vậy chuyện xảy ra đêm qua, em có nắm chút nào không?

Tuyên liếc Ngạn:

- Bảo ông Nhím đi hỏi Nhã Thi ấy. Nó sẽ diễn tuồng cho mà xem.

Trác nhún vai:

- Vậy là em cũng chả... nắm được gì.

Tuyên lơ lửng:

- Thế anh... nắm được gì nào?

Trác ung dung trả lời:

- Thì cũng sơ sơ. Theo lời Nhã Thi thì con bé bị cướp khi vừa trên taxi bước xuống. Lúc đó nhỏ Phố đạp xe về tới và ra tay bắt cướp, trong lúc sơ ý, Phố đã bị trúng đâm trúng một dao oan mạng.

Tuyên nhếch mép:

- Đơn giản vậy thôi sao? Hừ! Nhã Thi quả là có tài biến hóa. Nhánh cây cong queo khúc khuỷu cỡ nào vào tay nó cũng trở nên thẳng tuốt.

Ngạn buột miệng:

- Vậy sự thật là thế nào?

Giọng Cẩm Tuyên chắc nịch:

- Nó bị đón đánh chứ có bị cướp đâu.

Trác tò mò:

- Đồng nghiệp cạnh tranh à?

Cẩm Tuyên đáp:

- Nhã Thi... đang cạ với một tay gộc trong lãnh vực tổ chức diễn các sô lớn từ Nam ra Bắc. Nó định bám vào gã này để tiến thân. Dĩ nhiên ngoài nó ra, vẫn còn nhiều người khác muốn nổi danh bằng cách đi tắt này. Chuyện gì đến thì phải đến. Tối hôm qua, bọn chúng định rạch mặt Nhã Thi, em nghĩ Hợp Phố vì muốn cứu con nhỏ nên đã lãnh trọn lưỡi dao, chớ tầm cỡ như Phố, đâu dễ bị đâm như vậy.

Liếc nhanh về phía Ngạn, Tuyên nói tiếp:

- Đó là những gì em nghe chị Chín kể, anh muốn biết hư thật ra sao, cứ hỏi Nhã Thi. Mà không chừng nó sẽ chủ động gặp anh trước để phân bua đấy. Lúc đó, bao nhiêu lỗi lầm dám Hợp Phố phải lãnh hết lắm.

Nhìn đồng hồ, Tuyên bảo:

- Thôi, em về. Tối nay em sẽ vào bệnh viện với Hợp Phố.

Ngạn hoang mang nhìn theo Tuyên. Anh nên tin lời ai đây? Chắc không thể tin Nhã Thi được rồi.

Thấy Trác che miệng ngáp, Ngạn nói:

- Về ngủ đi. Tao trông Phố cho.

- Mày cũng thức suốt đêm qua...

- Nhưng tao vẫn còn sức thức suốt đêm nay, mày không phải lo.

Mắt Trác hấp háy:

- Tốt quá nhỉ. Nhỏ Phố mà biết mày thức trắng đêm vì nó, chắc nó cảm động... đấy lắm.

Ngạn thú tội:

- Phố bỏ về vì giận tao nên mới gặp chuyện xúi quẩy này.

- Sao nó lại giận mày nhỉ?

Ngạn làm thinh. Trác lên giọng:

- Tụi bây rắc rối thật, hờ tí là giận, nếu như nhỏ Phố yếu mạng, thì nó đã giận mày tới kiếp sau rồi.

Bất giác, Ngạn rùng mình. Anh bỏ mặc Trác ngồi trên ghế, chạy vội vào với Phố. Cô bé vẫn còn ngủ, chắc đây là giấc ngủ đầy ác mộng.

Nắm bàn tay của Phố, Ngạn áp vào mặt mình rồi thì thầm:

- Trong mơ, em có giận anh không Phố? Anh đáng để em nguyên rủa lắm. Anh đáng bị em giận lắm. Nhưng giận rồi hãy tha thứ cho anh. Suốt đêm qua, anh đã hiểu thế nào là yêu một người, yêu đến mức không thể sống nổi, nếu người ấy chết đi. Phải. Nếu đêm qua, em có chuyện, anh không biết mình đã ra sao rồi.

Nước mắt Ngạn bỗng tràn trụa. Đàn ông khóc thật khó coi, nhất là một gã cứng đầu như Ngạn.

Tay Phố động đập trong tay anh, Ngạn như bừng tỉnh, anh nhìn Phố tha thiết yêu thương và thấy mắt cô cũng rung rung ướt.

Ngạn xót xa:

- Đau lắm phải không?

Phố khe khẽ gật đầu:

- Đau, nhưng em đâu có chết.

Ngạn đặt tay lên môi cô:

- Không được nói gở.

Phố chớp mắt, giọng yếu đi:

- Sao anh khóc?

Ngạn dịu dàng:

- Vì anh... anh thương em.

Hợp Phố quay mặt vào vách:

- Thương hại ấy à? Người học võ không thể bị thương hại.

Ngạn tha thiết:

- Anh không thương hại. Anh yêu em...

Hợp Phố cắn môi:

- Anh đâu cần phải nói thế. Vết thương có sâu thật, nhưng rồi nó sẽ lành. Anh nói dối sẽ làm em đau suốt đời.

Ngạn trầm giọng:

- Anh suy nghĩ rất kỹ mới nói lên lời này. Từ nhỏ đến giờ, anh chưa biết sợ là gì, nhưng ngày hôm qua, anh đã cảm nhận được thế nào là sợ hãi. Anh sợ em không tỉnh dậy để nghe anh bày tỏ lòng mình. Sẽ không gì đau khổ bằng vừa hiểu ra mình yêu thì người đó không còn nữa. Hợp Phố, đừng quay mặt như thế, nếu em không muốn thấy anh, anh sẽ đi ngay.

Hợp Phố nằm lặng thinh. Ngạn đã nói những lời cô mong đợi được nghe rồi đó, cô còn muốn là tình làm tội gì anh nữa? Dầu gì cô cũng là con gái. Khoan dung rộng lượng thế nào cũng phải ghen tuông, ganh tỵ.

Phố nghe giọng mình lạ hoắc:

- Anh đi đi.

Ngạn chưa kịp nói thêm lời nào thì cửa phòng xịch mở. Lữ ủa vào với một bó hồng đỏ rực trên tay.

Làm như không thấy Ngạn, Lữ đến cạnh giường của Phố và gọi tên cô bé với tất cả âu yếm của một người si tình. Tiếng gọi ấy quả là có tác dụng, Phố quay ra ngay, gương mặt xanh xao của cô chợt ửng đỏ như những cánh hồng trên tay Lữ.

Thế đấy. Ngạn đang là người thừa, anh nên biến khỏi đây thì hơn.

Lũn thui bước ra, Ngạn sải dài trên hành lang với tất cả huyệt hăng. Vừa lúc đó, anh nghe có người gọi mình.

Ngạn nhích môi khi thấy Nhã Thi. Cô nàng kính đen, khẩu trang kín mặt, trông thoát khác người.

Dường như đọc được sự khó chịu trong mắt Ngạn, Thi tháo hết khẩu trang ra, giả lả:

- Em sợ bị người hâm mộ vây kín để xin chữ ký lắm, phải ngụy trang thôi.

Ngạn đứng dưng:

- Sợ thì tới nơi công cộng làm gì?

- Em vào thăm Hợp Phố.

Ngạn khịt mũi:

- Ngay lúc này thì không nên.

Hai người ngồi xuống ghế đá, Thi bắt đầu trách móc. Cô đưa tay ra, giọng hờn dỗi

- Phố xô một cái em trặc cả tay mà anh không hỏi thăm lấy một tiếng. Con nhỏ ấy đúng là mạnh như... trâu.

Ngạn nghiêm mặt:

- Em nên tế nhị và biết điều một chút trong ăn nói. Nếu không xô em thì Phố đâu lãnh nhất dao ấy. Em đúng là ích kỷ, vô ơn, chả hỏi thăm người cứu mình lấy một lời, đã vậy lại còn trách móc.

Im lặng mấy giây, Thi gân cổ lên:

- Lúc nào anh cũng đề cao Hợp Phố. Rõ ràng anh yêu nó chứ không hề yêu em.

Những tưởng Ngạn sẽ xuống nước năn nỉ mình, ai ngờ Thi nghe anh cười nhạt:

- Em nói đúng. Anh yêu Phố chứ không hề yêu em như anh vẫn tưởng.

Mặt tái đi vì tức, Thi áp úng:

- Anh... anh định chọc tức em đấy à? Em giận luôn thì khỏi ỉ ôi xin lỗi đấy.

Ngạn lạnh nhạt:

- Anh không định chọc tức em, nhưng anh nói thật, anh chán làm cận vệ cho em lắm rồi. Từ giờ trở đi, em tự lo lấy.

Nhã Thi lồng lộn lên:

- Hợp Phố đã nói gì với anh?

Ngạn nhỏ nhẹ:

- Không nói tốt về em thì thôi, Phố chưa khi nào nói xấu. Anh yêu Phố là ở điểm này.

Nhã Thi khinh khỉnh:

- Anh cũng có tự ái, tự trọng. Anh cố ý nói yêu Hợp Phố tức là... tạt nước vào lòng tự trọng của em, sỉ nhục em. Người ta bảo nòi nào úp vung nấy. Có lẽ anh hợp với nó hơn em.

Dứt lời, Thi dằn gót bước về phía phòng của Hợp Phố. Ngạn muốn ngăn cũng không được.

Một mình suy nghĩ lung tung, anh thấm thía một điều: Cho dù Hợp Phố quay lại với Lữ chứ không yêu anh, Ngạn vẫn không thể tiếp tục với Nhã Thi. Tình yêu của anh dành cho cô đã cạn nguồn. Thà anh lẻ loi đơn độc, chứ không thể dối lòng, càng không thể chấp nhận sự giả dối của Thi.

Lữ bước đến, mặt lạnh tanh như lâu nay mỗi khi gặp Ngạn.

Anh ta có vẻ kẻ cả khi chìa tay ra:

- Chúc mừng cậu.

Ngạn hờ hững:

- Về chuyện gì mới được?

Lữ dài giọng:

- Một lần nữa tôi cố kiên nhẫn khuyên Phố đoạn tuyệt với võ, nhưng cô bé vẫn không chịu, dù vì vận dụng võ cứu người mới ra nông nỗi này.

Ngạn nói:

- Phố rất có cá tính, anh không ép buộc theo ý mình được đâu.

- Chính vì vậy, tôi đành rời xa cô bé. Phố chọn võ thuật cũng có nghĩa là chọn cậu đấy.

Định nói thêm gì đó, nhưng thấy Trác đi tới, Lữ liền chuyển tông.

- Thấy Phố đã qua cơn nguy hiểm, anh rất mừng.

Trác xoa cằm:

- Mừng thật à? Xin cảm ơn.

Lữ gượng gạo:

- Hai cậu ở lại nhé. À! Cho anh gửi lời kính thăm hai bác.

Trác nhún vai. Đợi Lữ đi khuất, anh mới buột miệng:

- Đồ xỏ lá! Lão làm như lo cho con nhỏ lắm không bằng.

Ngạn chua chát:

- Không lo thì vào thăm Phố làm gì?

Trác hằn học:

- Lão lo cho bản thân thì có. Mà không hiểu đâu. Lữ là một thằng chẳng ra gì. Trước đây hẳn tán tỉnh Hợp Phố nhằm mục đích lâu dài.

Ngạn nhíu mày:

- Mục đích gì gọi là lâu dài?

Trác ngồi xuống:

- Lữ ôm mộng vào Sài Gòn lập nghiệp, chứ không thích ở thành phố nhỏ. Nhưng muốn thành danh ở chốn phong hoa không người thân thích đâu phải dễ. Lữ định cưới Phố, chuyển hộ khẩu vào Sài Gòn rồi từng bước đi lên, nên mới ở nhà tao không lâu, hẳn đã chiếm bằng được cảm tình của Phố cũng như của ông bà già.

Cười khẩy, Trác nói:

- Lữ vốn tham lam, tính toán đến mức thực dụng. Lúc nào hắn cũng nghĩ tới việc tiến thân. Khi đã có được nhỏ Phố, hắn chợt phát hiện một phụ nữ khác có điều kiện, khả năng giúp hắn đi lên nhanh nhất, nên Lữ đã tìm cách chia tay với Phố để đến với người đàn bà kia.

Ngạn bất bình:

- Thì ra là thế. Lữ quá tồi.

Trác khoanh tay trước ngực:

- Những thằng tồi, rốt cục cũng chẳng tới đâu. Lữ hơi vội khi thả cá nhỏ bắt cá to mà không biết lượng sức mình.

Ngạn khoái trá:

- Hắn tán không... dính người đàn bà đó à?

Trác gật đầu:

- Đúng vậy. Dầu Lữ rất dẻo mồm, có kinh nghiệm tán gái, nhưng kết quả vẫn bằng không. Cô ta thừa biết hắn muốn gì nơi mình. Lữ thất bại hoàn toàn, trong khi lù khù vô tâm như ông Đạt lại chiến thắng.

Ngạn kêu lên:

- Lữ... của chị Khánh Linh hả?

- Vậy mới có chuyện nói chớ.

- Tao thật không ngờ.

Trác nói

- Mấy hôm nay Lữ bỗng dưng quan tâm trở lại Hợp Phố. Hắn không ở nhà tao nữa, nhưng bỗng chịu khó đi thăm Phố. Tao biết Lữ muốn... xin Phố cho lão một cơ hội nữa, nhưng đừng có hòng... nhỏ Phố không gốc cũng không yêu Lữ.

Ngạn ngập ngừng:

- Vậy Phố yêu ai?

Trác lừ mắt:

- Đi hỏi nó ấy.

Rồi anh lắc đầu:

- Tao không biết mày gốc thiết hay gốc vờ nữa. Em gái tao khổ vì mày và Nhã Thi nhiều lắm rồi, nếu mày vì Nhã Thi tiếp tục làm Phố khổ nữa, tao không ngại đánh một thằng có huy chương như mày đâu.

Ngạn khó khăn mở lời:

- Nhưng lúc này Hợp Phố... đuổi tao ra...

Trác nhỏ những cọng râu tưởng tượng dưới cằm:

- Phố đuổi là đúng. Nhưng mày ra là sai. Con gái đứa nào không biết hai câu:

"Em bảo anh đi đi,

Sao anh không dừng lại".

Dù sao nhỏ Phố cũng là con gái mà.

Ngạn bồn chồn nhìn về phía phòng của cô rồi bật dậy.

Thấy anh bước vào, Nhã Thi tủm tỉm cười:

- Em về một mình được rồi, anh ở lại với Phố chứ không cần đưa em đâu.

Bất ngờ vì những lời của Thi, anh đứng làm thính, mấy giây sau, Ngạn mới nói:

- Anh không có ý định đưa em về. Bữa nay và sau này cũng vậy.

Mặt vẫn tươi cười, Thi nói:

- Em biết, Hiện giờ Hợp Phố cần anh, em đâu ích kỷ đến mức giữ anh cho riêng mình. Thôi chào nhé, chúc Phố mau lành để còn trở lại võ đường nữa.

Hợp Phố bĩu môi khô nứt, cô không chịu nổi thái độ giả dối của Thi. Nãy giờ nó đã tra tấn Phố bằng những câu huyền thoại khoe khoang, hợm hĩnh, cô không muốn nghe, nhưng cũng không đủ sức bảo Thi về, vì vậy Phố đành nằm chịu trận. May mà Ngạn xuất hiện kịp thời.

Nhớ những lời Thi khoe về tình yêu của Ngạn dành cho nó, Hợp Phố mím môi quay vào vách. Vết thương lại bị động đau buốt làm cô phải kêu lên.

Ngạn vội đến bên cô:

- Em cần gì cứ bảo anh, đừng cử động nhiều.

Phố lặng thinh, Ngạn nói tiếp:

- Anh biết em không muốn trông thấy anh, nhưng nếu có vậy cũng không nên giận sẽ ảnh hưởng đến vết thương.

Giọng Phố thắc thỏm:

- Em không dịu dàng, không xinh lắm, không đáng yêu, em chỉ là một... thằng nhóc vụng về, kém cỏi sao anh lại yêu em? Coi chừng anh lại ngộ nhận như đã ngộ nhận với Nhã Thi đấy.

Ngạn trầm giọng:

- Những cái không dịu dàng, không xinh xắn, không đáng yêu của em với anh lại hết sức thân quen. Người ta bảo con trai thương yêu bằng mắt, anh đã một lần như thế. Với em, anh thật sự rung động bằng trái tim. Trái tim anh đã mách bảo anh cần em, yêu em chứ không phải ai khác.

Hợp Phố lại rung rung. Ngạn đã phơi trái lòng mình, cô nữ lòng nào làm tội anh mãi thế này khi chính Phố cũng từng lầm khi nhận tình yêu Lữ cơ mà.

Ngạn nói:

- Có thể hiện giờ em chưa cảm nhận những điều anh vừa nói, nhưng anh nhất định chờ, chờ đến bao giờ em hiểu lòng anh mới thôi.

Căn phòng rơi vào im lặng. Hợp Phố khẽ cựa mình, Cô quay sang nhìn Ngạn, mắt long lanh hạnh phúc.

Xốc cái balô trên vai, Hợp Phố khoan thai bước ra khỏi võ đường và đứng chờ Ngạn ngay cổng câu lạc bộ thể dục thể thao. Chẳng phải đợi lâu, Phố đã thấy anh dắt xe tới. Phố lên ngồi sau, đầu dựa vào vai anh dịu dàng, yếu điệu không thua kém bất cứ cô gái nào khi đi với người yêu.

Ngạn nhỏ nhẹ:

- Mình đi xem ca nhạc tổng hợp. Anh có hai vé.

Hợp Phố hơi ngạc nhiên:

- Sao lại có... tiết mục đột xuất này nhỉ?

Ngạn từ tốn giải thích:

- Anh vừa lãnh lương tháng đầu, nếu đái cà phê thì thường quá. Anh muốn dành tất cả bất ngờ, lãng mạn cho tình yêu của anh.

Phố bật cười:

- Em cứ tưởng đang nghe ai nói chứ không phải anh.

Ngạn hóm hỉnh:

- Anh cũng thấy thế, nhưng đôi khi đơn điệu quá cũng chán, người ta phải thay đổi chút chút về hình thức để vui lòng... đối tác.

Hợp Phố cong môi:

- Em cũng không phải là đối tác của anh.

- Thế em là gì hả nhóc?

- Sư muội.

- Không đúng. Người yêu.

- Tức cười quá. Tự nhiên nhận vợ vào mà không biết xấu hổ.

Ngạn bình thản:

- Đâu có tự nhiên. Anh phải vượt qua bao nhiêu thử thách khách quan lẫn chủ quan mới có được em. Tại sao phải xấu hổ cơ chứ?

Hợp Phố phụng phịu:

- Nhưng em thì xấu hổ đấy.

Ngạn lắc đầu:

- Đó lại không phải là tính cách của em rồi. Yêu nhau chân thật lại xấu hổ nhĩ?

Hợp Phố thở dài:

- Em cứ như một thằng con trai, điều đó làm em xấu hổ, mất tự tin khi đi bên anh. Em muốn yếu điệu, dịu dàng như những cô gái khác, nhưng khó quá.

Ngạn nghiêm giọng:

- Nếu em như những cô gái khác, anh đã không yêu em rồi. Anh yêu cá tính mạnh mẽ bùng bình của em. Sự mạnh mẽ đó đã nâng đỡ anh vượt qua những khó khăn của bản thân, khích lệ tinh thần chiếc đấu trong anh. Chiếc huy chương vàng lấp lánh trên ngực anh lần đó chính là của em chứ hoàn toàn không phải của

Nhã Thi. Anh cảm ơn võ thuật đã mang đến cho anh một cuộc sống tốt đẹp, một người yêu độc đáo và một tình yêu tuyệt vời.

Hợp Phố khúc khích:

- Em phải cảm ơn những lời... đao to búa lớn của anh đấy.
- Một cái hôn bằng mười lời cảm ơn. Em chọc đi nhóc.

Phố cấu mạnh vào eo Ngạn. Anh cười sảng khoái và tăng tốc độ.

Chương trình đã diễn hai người mới vào rạp. Vừa loay hoay tìm số ghế vừa tranh thủ nhìn lên sân khấu. Phố vấp phải chân một người. Vội vàng cô nói xin lỗi và bối rối khi nhận ra đó là Lữ.

Anh cũng bất ngờ khi thấy cô và Ngạn tay trong tay. Hai người ngồi cách Lữ vài ba số ghế. Dĩ nhiên Lữ không đi một mình, cạnh anh là một phụ nữ sang trọng, ra vẻ một người có chức vụ, địa vị trong xã hội. Cô ta đầy vẻ hãnh diện lẫn hạnh phúc bên cạnh Lữ.

Bỗng dưng Hợp Phố khó chịu. Cô ngo ngoáy trên ghế, khiến Ngạn phải nói:

- Không sao chứ nhóc?

Phố thì thảo vào tai anh:

- Hơi bị mất hứng.

Ngạn tủm tỉm:

- Cứ nhìn thẳng lên sân khấu sẽ quên xung quanh ngay. Mình xem hát chớ đâu phải xem khán giả.

Phố gật gù:

- Sư huynh bao giờ cũng đúng.

Nói thế, nhưng Phố vẫn bị chi phối bởi sự hiện diện của Lữ. Cách đây không lâu, hôm tới dự lễ hỏi của anh Đạt và chị Khánh Linh, Lữ đã không ngại miệng khi ngỏ ý muốn quay lại với Phố, đầu cô không đoạn tuyệt với võ thuật.

Hôm đó, trông Lữ có vẻ thất sở thân sơ lắm. Anh Trác bĩu môi cho rằng Lữ đang cần một chỗ nương thân dài hạn, chớ chả yêu thương gì Phố. Cô cũng nghĩ thế, nên nói là "rất tiếc" với anh.

Hôm nay trông Lữ khác hẳn. Anh ra dáng một người tự mãn biết mình đang nắm trong tay vật gì. Hà! Chắc chắn nữ thần hộ

mệnh của Lữ đang sát bên anh, đang kê đầu tựa vai như muốn khoe với mọi người anh chàng đẹp trai của mình.

Tội nghiệp! Chắc cô ta cũng như Phố, đã nghe như uống từng chữ, từng câu thơ Lữ đọc bằng chất giọng trầm ấm, quyến rũ mà tưởng rằng mình là người quan trọng nhất đối với Lữ.

Lâu rồi, Phố không lên sân thượng để trò chuyện với sao. Cô chẳng biết có ngôi sao nào chờ cô không, hay tất cả đã thành sao băng rồi.

Nhưng dầu thế nào, Phố cũng thầm cảm ơn Lữ đã nhóm lên trong tim cô nhữn lãng mạn, mơ mộng, sâu lắng của thơ ca. Để khi yêu Ngạn, cô yêu chân thật và nồng nàn hơn.

Tiếng vỗ tay đồng loạt kéo Phố về hiện thực. Cô ngơ ngác nhìn sân khấu rồi nhìn Ngạn như dò hỏi.

Anh chép miệng:

- Thế giới này nhỏ thật. Nhìn ở đâu cũng gặp người quen.

Hợp Phố chưa kịp hiểu ý anh thì nhạc đã dồn dập. Cô lại tập trung ngó lên và thấy Nhã Thi.

Đúng là Nhã Thi rồi. Con bé xuất hiện với tư cách là ca sĩ trong ban tứ ca Hoa Xương Rồng, một nhóm hết sức mới và lạ nữa.

Phố nghe người ngồi cạnh bình phẩm:

- Bát nháo thiệt. Ai cũng thành ca sĩ kiểu này thì ngôi nhà nghe vợ hát còn hay hơn.

Tới phiên Ngạn ngọ ngoáy trên ghế. Hợp Phố hỏi nhỏ:

- Ổn chứ... sư huynh?

Ngạn nhăn nhó:

- Anh đang bị gai xương rồng đâm đây.

Phố cười:

- Ai bảo anh đụng nó làm gì?

Ngạn kể:

- Cách đây mấy hôm, Thi điện thoại tới nhà bảo là rất cần anh, đã thăm thía thế nào là không có anh và cuối cùng mạnh dạn nhờ anh đưa đón mỗi đêm.

- Sao em không biết chuyện này kìa?

- Anh đã từ chối và không nghĩ sẽ gặp lại Thi, kể với em làm chi chuyện nhỏ ấy.

Hợp Phố lắc đầu:

- Vậy sao bây giờ lại kể?

Ngạn nhìn Thi vừa nhảy vừa hát trong bộ quần áo cũn cỡn, chỉ có người mẫu mới dám mặc rồi nói:

- Anh thấy khó chịu khi nghĩ tới lối sống thực dụng đến trần trụi của một số người mà trong đó có Nhã Thi. Anh kể cho em nghe để mừng, để hạnh phúc vì người anh yêu tuy ngang bướng, nhưng lại có một trái tim biết rung động và biết yêu một cách chân thành, sâu sắc.

Hợp Phố chớp mắt, cô nhìn những ánh đèn màu lóe sáng trên sân khấu và nhận ra cuộc sống cũng đầy những sắc màu mà mỗi người sẽ chọn những mảng thích hợp với mình.

Riêng trong hồn cô, một nguồn mạch yêu đời đầy những sắc màu sống động đang reo vui, hối hả chạy theo dòng.